

Agricola

PISMO SGGW

▲ Kronika wydarzeń

Wybory Rektora i Senatu Akademickiego na kadencję 2020-2024

Profesor Michał Zasada został wybrany 22. rektorem w historii SGGW. Jak podkreślił Rektor-Elekt, mottem zbliżającej się kadencji będzie: „SGGW – **nasza Alma Mater**”. Czteroletnia kadencja nowych Władz Uczelni rozpocznie się 1 września.

► STRONA 20

★ Nauka

W walce z agresywnym rakiem piersi

Naukowcy z SGGW pracują nad testem diagnostycznym, który ma wspomóc walkę z potrójnie ujemnym rakiem piersi – najbardziej agresywnym spośród wszystkich. Będzie to ogromna szansa dla części chorych i krok ku medycynie personalizowanej.

► STRONA 24

🔴 Aktualności

SGGW liderem wśród uczelni rolniczych w Rankingu Perspektyw

Szkoła Główna Gospodarstwa Wiejskiego została liderem wśród uczelni rolniczych oraz zajęła pierwsze miejsce w kategorii kierunków: architektura krajobrazu, weterynaria oraz kierunki rolnicze i leśne w 21. Rankingu Szkół Wyższych Perspektywy 2020.

► STRONA 51

Słowo JM Rektora SGGW do społeczności akademickiej

Droga Społeczności Akademicka Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego, Szanowni Państwo!

Cztery lata wspólnej pracy na rzecz rozwoju Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego dobiegły końca. Kadencja ta była dla społeczności naszej Uczelni czasem zrealizowanych planów, podjętych wyzwań i radości z odnoszonych sukcesów, ale także okresem obfitującym w liczne zmiany i trudne decyzje. Rzetelna praca, zaangażowanie i odpowiedzialność społeczności akademickiej przełożyły się na doskonałe wyniki badań, atrakcyjną ofertę dydaktyczną oraz wysokie pozycje Uczelni w rankingach najlepszych szkół wyższych na świecie.

Społeczność naszej Alma Mater dołożyła starań, by Uczelnia jak najlepiej odnalazła się w realiach nowego systemu szkolnictwa, który przyniósł istotne zmiany we wszystkich obszarach jej funkcjonowania. Nowa struktura organizacyjna, powołanie Rady Uczelni, opracowanie i wdrożenie nowego Statutu SGGW, a także przygotowanie wielu kluczowych dla funkcjonowania Uczelni regulaminów to ważniejsze zmiany wynikające z zapisów Konstytucji dla Nauki. Ostatnie przepisy nowego Prawa o szkolnictwie wyższym i nauce wejdą w życie w 2026 r., więc ich konsekwencje odczujemy także w kolejnych latach i liczymy na to, że wdrażane zmiany przyczynią się do rzeczywistej poprawy sytuacji polskiej nauki.

W ostatnich miesiącach upływającej kadencji w SGGW doskonale poradziliśmy sobie również z ograniczeniami spowodowanymi wybuchem pandemii koronawirusa na świecie. Aby maksymalnie ograniczyć bezpośrednie kontakty i jednocześnie zapewnić Uczelni prawidłowe funkcjonowanie, dotychczasową pracę zastąpiliśmy pracą zdalną. A dzięki zrozumieniu, zaangażowaniu i życzliwej współpracy członków naszej społeczności zmiany te nie zakłóciły działania Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego.

Mimo tych trudnych chwil, warto podkreślić, że miniona kadencja była czasem, w którym nastąpił dynamiczny rozwój kadry akademickiej i intensyfikacja działań na rzecz internacjonalizacji badań i kształcenia. Sytuacja finansowa Uczelni uległa znaczącej poprawie, dzięki czemu mogliśmy zainwestować w rozbudowę i modernizację infrastruktury badawczo-dydaktycznej oraz wykonać wiele prac remontowych.

Jestem dumny, że pełniąc zaszczytną funkcję Rektora Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego mogłem wspólnie

z przedstawicielami naszej akademickiej społeczności pracować na rzecz dynamicznego i harmonijnego rozwoju mojej macierzystej Uczelni. I za ten wspólny czas, za wsparcie i zrozumienie dla decyzji Kolegium Rektorskiego, za współodpowiedzialność za losy SGGW i za atmosferę, w której udało nam się wypracowywać konstruktywne i korzystne dla rozwoju Uczelni rozwiązania całej społeczności Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego bardzo serdecznie dziękuję. Słowa szczególnych podziękowań kieruję do swoich najbliższych współpracowników: Prorektorów, Kanclerza i jego zastępców: Pani Kwestor, Dyrektora Ekonomicznego i Dyrektora Technicznego oraz pracowników Rektoratu.

Bardzo serdecznie dziękuję Przewodniczącemu i Radzie Uczelni, Dyrektorom Instytutów, Dziekanom i Prodziekanom Wydziałów.

Dziękuję członkom Senatu Akademickiego, moim Pełnomocnikom, Przewodniczącym i członkom Senackich, Uczelnianych i Rektorskich Komisji, Związkom Zawodowym, Kierownikom i Pracownikom jednostek ogólnouczelnianych, międzyinstytutowych oraz administracji Uczelni.

Dziękuję dyrektorom Leśnego i Rolniczych Zakładów Doświadczalnych, Dyrektorowi i personelowi medycznemu Przychodni, członkom Stowarzyszenia Wychowanków SGGW.

Bardzo dziękuję Samorządowi Studentów i Radzie Doktorantów, studentom działającym w kołach naukowych i organizacjach studenckich oraz członkom uczelnianych zespołów artystycznych.

Wszystkim, z którymi w ostatnich latach miałem przyjemność współpracować bardzo serdecznie dziękuję. W nadchodzącym, nowym roku akademickim życzę Państwu samych sukcesów, zadowolenia z wykonywanej pracy oraz pomyślności w życiu osobistym.

Serdecznie gratuluję nowo wybranym Władzom Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego i życzę Państwu powodzenia w dalszym kierowaniu Uczelnią. Niech rozpoczynająca się kadencja 2020–2024 przyniesie sukcesy naukowo-badawcze i dydaktyczne członkom uczelnianej społeczności, a podejmowane decyzje oraz wspólnie realizowane plany i zamierzenia przyczyniają się do harmonijnego rozwoju naszej Uczelni – Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego.

Spis treści

Słowo JM Rektora SGGW

do społeczności akademickiej _____ 1

▲ Kronika wydarzeń

- ▲ Uroczystość wręczenia odznaczeń oraz dyplomów habilitacyjnych _____ 3
 - ▲ Przemówienie JM Rektora SGGW prof. dr. hab. Wiesława Bielawskiego _____ 4
- ▲ Uroczysta promocja doktorów w SGGW _____ 12
 - ▲ Przemówienie JM Rektora SGGW prof. dr. hab. Wiesława Bielawskiego _____ 13
- ▲ Otwarcie Samodzielnej Pracowni Pszczelnictwa im. prof. dr. hab. Zygmunta Jasińskiego _____ 18
- ▲ Wybory Rektora i Senatu Akademickiego na kadencję 2020-2024 _____ 20
 - ▲ Wybór Rektora SGGW _____ 20
 - ▲ Wybory do Senatu Akademickiego SGGW _____ 21

★ Nauka

- ★ Susze – rosące zagrożenie: wieloletnie obserwacje w zlewni badawczej rzeki Zagożdżonki _____ 22
- ★ W walce z agresywnym rakiem piersi _____ 24

◆ Uczelnia

- ◆ Inwestycje w SGGW _____ 26
 - ◆ Innowacyjne Centrum Nauk Żywnościowych SGGW _____ 26, 31
 - ◆ Centrum Medycyny Regeneracyjnej _____ 26
 - ◆ Centrum Badawczo-Rozwojowe Żywności i Żywienia SGGW _____ 27, 37
 - ◆ Obiekt naukowo-dydaktyczny dla Instytutu Ekonomii i Finansów _____ 27
 - ◆ Zaplecze Pracowni Pszczelnictwa i Sekcji Sokolniczej _____ 27
 - ◆ Budynek Administracji Terenów Zielonych _____ 28
 - ◆ Budynek zaplecza służb technicznych Uczelni _____ 28

- ◆ Magazyn pasz Katedry Chorób Dużych Zwierząt i Kliniki Instytutu Medycyny Weterynaryjnej oraz Katedry Hodowli Zwierząt Instytutu Nauk o Zwierzętach _____ 29
- ◆ Termomodernizacja budynków Starego Kampusu _____ 29
- ◆ Remont budynków inwentarskich w RZD Wilanów-Obory _____ 29
- ◆ Remont i modernizacja Domu Asystenckiego „Ikar” _____ 30
- ◆ Centrum Medycyny Regeneracyjnej SGGW _____ 39

👤 Ludzie

- 👤 Odeszli od nas _____ 43
 - 👤 Profesor Ryszard Dzieciołowski _____ 43
 - 👤 Profesor Helena Gawrońska _____ 44
 - 👤 Profesor Irena Molska _____ 46
 - 👤 Profesor Renata Bogatek-Leszczyńska _____ 47
 - 👤 Profesor Bogdan Dębski _____ 49

📰 Aktualności

- 📰 SGGW liderem wśród uczelni rolniczych w Rankingu Perspektyw _____ 51
- 📰 Ostatnie w kadencji 2016-2020 posiedzenie Senatu Akademickiego _____ 52
- 📰 Porozumienie o współpracy naukowej pomiędzy SGGW a Siecią Badawczą Łukasiewicz – PIMOT _____ 53
- 📰 Porozumienie o współpracy z Centralnym Szpitalem Klinicznym MSWiA w Warszawie _____ 53
- 📰 Wyjątkowe archiwalne zdjęcia Pałacu Ursynowskiego z lat 40. ubiegłego wieku _____ 54
- 📰 100 lat ochrony środowiska w Polsce _____ 55

🏆 Nagrody i wyróżnienia

- 🏆 Najzdolniejsi Młodzi Naukowcy _____ 57
- 🏆 Doktorant SGGW otrzymał nagrodę za najlepszą pracę magisterską _____ 57
- 🏆 Sonata 15: Badania nad biologią nowotworów _____ 58
- 🏆 Mgr Piotr Jarmoszko laureatem prestiżowego konkursu _____ 59
- 🏆 Stypendystka MNiSW _____ 60
- 🏆 Dr hab. Urszula Zajączkowska nominowana do Nagrody Gombrowicza _____ 60

Agricola

Periodyk

Wydawca: **Szkoła Główna Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie**
Adres: ul. Nowoursynowska 166, 02-787 Warszawa

Adres redakcji: **Biuro Promocji SGGW**
Kontakt: promocja@sggw.edu.pl
ul. Nowoursynowska 166, bud.10, pok. 12
02-787 Warszawa

Redakcja: Paulina Górnicka, Anita Kruk, Anna Pieniążek,
Anna Żuchowska,

Zdjęcia: Stanisław Klucznik, Katarzyna Skowryra, Małgorzata Trzak,
Paulina Górnicka, Jacek Niemirski

Skład: skladgazet.pl, info@skladgazet.pl

Druk: ZAPOL Sp.J., al. Piastów 42, 71-062 Szczecin

Nakład: 1000 szt., ISSN 1640-4734

Uroczystość wręczenia odznaczeń oraz dyplomów habilitacyjnych

Uroczystość wręczenia odznaczeń i dyplomów habilitacyjnych

16 lipca 2020 r. w Auli Kryształowej SGGW odbyła się uroczystość wręczenia odznaczeń oraz dyplomów habilitacyjnych. Wręczono dwa Krzyże Kawalerskie Orderu Odrodzenia Polski, jeden Srebrny i dwa Brązowe Krzyże Zasługi, pięćdziesiąt Medali za Długoletnią Służbę, cztery Medale Komisji Edukacji Narodowej, trzy Medale Instytutu Agronomicznego w Marymoncie, dziewięć Odznak Honorowych „Za Zasługi dla SGGW”. Wydarzeniu przewodniczył JM Rektor prof. dr hab. Wiesław Bielawski.

Rangę uroczystości podkreśliła obecność znacznych gości, wśród których byli: Sekretarz Stanu w Kancelarii Prezydenta RP Adam Kwiatkowski; Burmistrz Dzielnicy Warszawa-Ursynów Robert Kempa; Przewodniczący Rady Głównej Nauki i Szkolnictwa Wyższego prof. Zbigniew Marciniak;

Rektor Politechniki Warszawskiej, Przewodniczący Konferencji Rektorów Akademickich Szkół Polskich prof. Jan Schmidt; Dyrektor Instytutu Fizjologii i Patologii Słuchu prof. Henryk Skarżyński; Rektor Grodzieńskiego Państwowego Uniwersytetu Rolniczego na Białorusi prof. Witold Pestis z delegacją; Rektor Państwowego Uniwersytetu Rolniczo-Technicznego w Kamieńcu Podolskim na Ukrainie prof. Wołodomyr Iwanyszyn z delegacją. Gośćmi Uczelni byli także: Proboszcz Parafii Bł. Władysława z Gielniowa, Dziekan Dekanatu Ursynowskiego, Ks. Prałat Jacek Kozub; Prezes Zarządu Fundacji Polskiego Godła Promocyjnego „Teraz Polska” Krzysztof Przybył; Przewodniczący Rady Uczelni SGGW prof. Marek Bryx; Rektorzy poprzednich kadencji: prof. Tomasz Borecki, dhc SGGW i prof. Alojzy Szymański; Doktorzy Honoris Causa Uczelni: prof. Andrzej Chwalibog i prof. Czesław Waszkiewicz.

Goście honorowi uroczystości wręczenia odznaczeń oraz dyplomów habilitacyjnych

Przemówienie JM Rektora SGGW prof. dr. hab. Wiesława Bielawskiego

Panie Ministrze! Szanowni Państwo! Drodzy Goście!

W scenarii innej niż planowaliśmy, wynikającej z wprowadzonych obostrzeń, serdecznie witam bohaterów dzisiejszego spotkania: 69 doktorów habilitowanych, którzy odbiorą dyplomy, będące potwierdzeniem zdobytych kwalifikacji.

Dołączacie dziś Państwo do grona samodzielnych przedstawicieli nauki, na których spoczywa odpowiedzialność za jej przyszłość i dynamiczny rozwój.

Nasza uroczystość to również powód do dumy dla wszystkich pracowników, współpracowników i przyjaciół Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego wyróżnionych odznaczeniami państwowymi, resortowymi i uczelnianymi.

Dzisiejsza data jest więc dla społeczności naszej Uczelni synonimem sukcesu jej przedstawicieli oraz dobrą prognozą na przyszłość. Cieszy stale rosnąca liczba przedstawicieli nauki, którzy kształcą się i rozwijają zainteresowania i pasje, co przekłada się na coraz wyższy poziom prowadzonych przez nich prac naukowych.

A liczna grupa wyróżnionych pracowników SGGW niezłomie świadczy o profesjonalizmie i wysokich kwalifikacjach naszej uczelnianej społeczności.

Szanowni Państwo!

Wydarzenia ostatnich miesięcy podkreśliły znaczenie nauki dla bezpieczeństwa świata. Społeczeństwo oczekuje od naukowców zdecydowanych działań mających na celu walkę z zagrożeniem, jakim jest COVID-19. Pandemia przyspieszyła

badania naukowe prowadzone przez zespoły mikrobiologów i wirusologów nad odpornością organizmu, patogenami oraz wirusami. I mamy nadzieję, że już niebawem w ich efekcie uda się wynaleźć tak potrzebną szczepionkę na SARS-CoV-2.

Trudny czas pandemii przypadł na kilka ostatnich miesięcy kończącej się właśnie kadencji 2016-2020. Ale społeczność naszej Alma Mater dołożyła wszelkich starań, by mimo licznych ograniczeń, Uczelnia przez cały ten czas sprawnie funkcjonowała. Pragnę podkreślić, iż dzięki zaangażowaniu i życzliwej współpracy naszej społeczności cała miniona kadencja była czasem obfitującym w sukcesy pracowników i studentów, które przełożyły się na wysokie pozycje SGGW w rankingach najlepszych szkół wyższych na świecie.

Szanowni Państwo!

Objęto cztery lata temu zaszczytne stanowisko Rektora Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego wyznaczyłem najważniejsze cele, które w trakcie trwania kadencji wspólnie z Państwem chciałem realizować. Jako najważniejsze wskazałem wówczas: rozwój kadry przez inwestowanie w ludzi, którzy stanowią najcenniejszy kapitał Uczelni; podniesienie poziomu prowadzonych badań naukowych i jakości kształcenia, ich internacjonalizacja, a także rozwój współpracy Uczelni z otoczeniem społeczno-gospodarczym. Z dumą mogę powiedzieć, że niemal wszystkie udało się z sukcesem zrealizować.

Pracowaliśmy w trudnym okresie wprowadzania regulacji systemowych wynikających z nowej ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce. Zgodnie z jej zapisami znaczącej zmianie uległa struktura organizacyjna naszej Uczelni. Utworzyliśmy 16 Instytutów, w których, w ramach 14 dyscyplin naukowych, prowadzona jest działalność naukowa i badawcza. Zajęcia dydaktyczne natomiast prowadzone są, tak jak dotychczas, na 13 Wydziałach.

Jednak mimo trudności, jakie niósł ze sobą czas transformacji systemu szkolnictwa wyższego Władze SGGW

dokładały starań, by zapewnić pracownikom jak najlepsze warunki do prowadzenia działalności dydaktycznej oraz badawczo – naukowej. Wprowadzaliśmy nowatorskie rozwiązania służące aktywizacji kadry naukowej, takie jak wdrożenie motywacyjnego systemu wynagradzania pracowników naukowych czy wprowadzenie Systemu Wsparcia Finansowego Zespołów Badawczych. Wspomniane działania przełożyły się na realny trzy- a nawet czterokrotny wzrost zdobywanych przez naszych pracowników stopni naukowych oraz uzyskiwanego tytułu profesora.

Mam nadzieję, że w kolejnych latach utrzymana zostanie tendencja wzrostowa, tym bardziej, że w ostatnim czasie Centralna Komisja do Spraw Stopni i Tytułów podjęła decyzję o przyznaniu SGGW kolejnych uprawnień. Otrzymaliśmy uprawnienia do nadawania stopnia doktora habilitowanego nauk ścisłych i przyrodniczych w dyscyplinie nauki biologiczne oraz do nadawania stopnia doktora nauk inżynieryjno-technicznych w dyscyplinie informatyka techniczna i telekomunikacja. Na decyzję czeka złożony wniosek o uzyskanie uprawnień do nadawania stopnia doktora w dyscyplinie nauki socjologiczne.

Znacznie wzrosła liczba publikacji zamieszczanych przez naszych pracowników w czasopismach naukowych, zwłaszcza tych wysoko punktowanych – z ponad 38 tysięcy w roku 2016, do ponad 104 tysięcy w roku 2019. Dwukrotnie w stosunku do roku 2016 wzrosła także liczba cytowań publikacji z afiliacją SGGW i obecnie wynosi ponad 27 tysięcy. Ten znaczący wzrost liczby naszych publikacji w najbardziej prestiżowych czasopismach naukowych został nagrodzony wyróżnieniem w konkursie ELSEVIER Research Impact Leaders Awards 2019 w kategorii Social Sciences. Zauważalnie wzrosła także liczba uzyskanych na rzecz SGGW patentów i praw ochronnych – z 12 w roku 2016 do 29 w roku ubiegłym.

Na podkreślenie zasługuje sukcesywnie rosnąca liczba projektów badawczych realizowanych przez zespoły naszych naukowców. W latach 2016-2019 pozyskaliśmy ponad 140 grantów finansowanych przez Narodowe Centrum Nauki, 17 – przez Narodowe Centrum Badań i Rozwoju, ponad 40 grantów współfinansowanych z funduszy europejskich oraz ponad 30 finansowanych przez inne instytucje (głównie Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi).

Uzyskiwaniu tych dobrych wyników z pewnością sprzyja nowoczesnie wyposażone i systematycznie modernizowane zaplecze naukowo – badawcze, którym dysponuje nasza Uczelnia. W SGGW realizujemy obecnie trzy przedsięwzięcia inwestycyjne zmierzające do utworzenia kolejnych centrów badawczych. Są to: Centrum Badawczo-Rozwojowe Żywności i Żywnienia, które planujemy oddać do użytku w grudniu bieżącego roku; Centrum Medycyny Regeneracyjnej, gdzie zakończenie prac budowlanych planowane jest na jesień

bieżącego roku oraz Innowacyjne Centrum Nauk Żywnościowych, którego termin zakończenia prac budowlanych planujemy na grudzień 2022 roku. Na etapie projektów i przygotowywania dokumentacji technicznej jest także nowy budynek naukowo – dydaktyczny dla Instytutu Ekonomii i Finansów.

Szanowni Państwo!

Jednym z ośmiu obszarów rozwoju SGGW w kadencji 2016-2020, na które zwróciłem szczególną uwagę w swoim programie wyborczym, była internacjonalizacja badań i kształcenia.

W ostatnich latach zintensyfikowaliśmy działania mające na celu dynamiczny rozwój międzynarodowej współpracy, wzrost aktywności naszych naukowców w ramach programów wymiany akademickiej oraz aktywne uczestnictwo w międzynarodowych sieciach oraz organizacjach naukowych i dydaktycznych. A efektem tych działań jest znaczący wzrost współczynnika umiędzynarodowienia: z 3,81% w roku 2016 do 6,36% w roku ubiegłym. Ponadto w bieżącej kadencji zrealizowaliśmy 145 międzynarodowych projektów badawczych, podpisaliśmy ponad 70 nowych umów bilateralnych, w tym 4 umowy dotyczące programu podwójnego dyplomu. Uczelnię odwiedziło blisko 90 profesorów wizytujących. Zaś w ramach Własnego Funduszu Stypendialnego, którego budżet wzrósł czterokrotnie, stypendium na staż zagraniczny w renomowanych ośrodkach naukowych otrzymały 94 osoby, w tym 26 doktorantów oraz 68 młodych naukowców.

Z 4 do 9 kierunków zwiększona została oferta pełnych programów studiów w języku angielskim, co zaowocowało wzrostem liczby cudzoziemców kształcących się w SGGW. Obecnie ich liczba przekracza już 1000 osób, z czego blisko 350 odbywa studia w języku angielskim.

Podniesienie poziomu jakości kształcenia, internacjonalizacja prowadzonych badań naukowych oraz intensyfikacja współpracy z otoczeniem społeczno-gospodarczym znajduje odbicie w coraz wyższych pozycjach SGGW w międzynarodowych rankingach.

W tegorocznych edycjach pięciu najważniejszych rankingów szkół wyższych na świecie, które uwzględniają ponad 20 tysięcy uczelni, SGGW znajduje się wśród 5-7% najlepszych uniwersytetów na świecie oraz jest w zależności od rankingu na miejscu 16-19 wśród polskich uczelni.

Szanowni Państwo!

Kończąca się kadencja była czasem, w którym znacznej poprawie uległa sytuacja finansowa Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego. Działania podjęte przez władze Uczelni pozwoliły zmienić niekorzystny, ujemny wynik finansowy, z którym ją rozpoczęliśmy na wysoki wynik dodatni.

Poprawa sytuacji finansowej wpłynęła pozytywnie nie tylko na zmianę wskaźnika rentowności. Odczuli ją również pracownicy administracji centralnej Uczelni, którzy po raz pierwszy od wielu lat otrzymali 5% podwyżkę sfinansowaną z przychodów własnych Uczelni.

Dobra kondycja finansowa SGGW ułatwiła kontynuację prac modernizacyjnych oraz rozpoczęcie nowych inwestycji. Oprócz realizacji trzech centrów badawczych, o których już wspominałem, zakończone zostały: prace związane z przebudową Domu Akademickiego „Ikar”, w którym dwa piętra przeznaczaliśmy na pokoje gościnne i apartamenty; realizowane są remonty kapitalne 3 budynków inwentarskich w RZD Wilanów-Obory; budowa magazynu pasz dla Instytutów: Medycyny Weterynaryjnej i Nauk o Zwierzętach oraz termomodernizacja ośmiu budynków na terenie kampusu.

W ostatnim czasie do użytkowania oddaliśmy zaplecze dla Pracowni Pszczelnictwa i Sekcji Sokolniczej oraz Sekcji Konserwacji Zieleni. W realizacji są prace budowlane zaplecza dla służb technicznych, których zakończenie przewidziane jest na IV kwartał przyszłego roku. Łączna wartość realizowanych inwestycji przekracza kwotę 300 milionów złotych.

Szanowni Doktorzy Habilitowani!

Dzisiejszy dzień to Państwa święto. Gratuluję awansu naukowego, z którego możecie być Państwo dumni i którym od dziś możecie się szczycić.

W myśl Ustawy „Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce” stopień doktora habilitowanego nadaje się osobie, która posiada „osiągnięcia naukowe albo artystyczne, stanowiące znaczny wkład w rozwój określonej dyscypliny”. Państwa wieloletnia praca – zwieńczona uzyskaniem właśnie dyplomem doktora habilitowanego – jest więc niewątpliwie znaczącym wkładem w rozwój nauki.

Pamiętajcie, że „*bycie pracownikiem naukowym zobowiązuje!*” A jako reprezentanci środowiska naukowego jesteście szczególnie zobligowani do wyznaczania nowych trendów, wskazywania kierunków rozwoju, a nade wszystko do postępowania zgodnie z zasadami etyki zawodowej. I to na Was spoczywa wielka odpowiedzialność nie tylko za rozwój intelektualny, społeczny i gospodarczy świata. Ale jak dobitnie pokazały ostatnie miesiące, również za jego bezpieczeństwo. Dziś już nie tylko nauka, pojmowana jako akademickie rozważania, ale cały współczesny świat potrzebuje odważnych badaczy, którzy z sobie tylko charakterystyczną świeżością i globalnym spojrzeniem na otaczającą nas rzeczywistość podejmą się innowacyjnych badań. Zaś wyniki ich prac zapewnią naszej planecie bezpieczeństwo klimatyczne, a nam wszystkim pomogą w walce o zdrowie i życie.

Od dziś możecie też Państwo mieć realny wpływ na wychowanie kolejnych pokoleń naukowców. Jako

Rektor-Elekt SGGW prof. dr hab. Michał Jerzy Zasada

Rektor Państwowego Uniwersytetu Rolniczo-Technicznego w Kamieńcu Podolskim na Ukrainie Prof. Wołodmyr Iwanyszyn

Rektor Grodzieńskiego Państwowego Uniwersytetu Rolniczego na Białorusi Prof. Witold Pestis

promotorzy nie tylko wskażecie im kierunek rozwoju. Inspirujcie młodych swoją postawą oraz sumiennym i rzetelnym podejściem do wykonywanych obowiązków. Bądźcie ich mentorami i nauczycielami. Wzorem, za którym podążą w poszukiwaniu prawdy i który ich zainspiruje do stałego pogłębiania wiedzy. Dołóżcie starań, by może już w niedalekiej przyszłości cieszyć się z sukcesów naukowych własnych podopiecznych.

Gratulując uzyskania kolejnego stopnia naukowego, życzę Państwu, by Wasza praca zawsze była pasją, która nigdy Was nie rozczaruje i nie znudzi, lecz stale będzie inspirować do twórczych działań w służbie nauce.

W Państwa imieniu serdeczne podziękowania składam także Waszym rodzinom i bliskim, gdyż Wasz dzisiejszy sukces to również ich zasługa.

Drodzy Państwo, dziękuję Wam za życzliwość, którą okazywaliście swoim najbliższym, za słowa wsparcia, których z pewnością niejednokrotnie w swojej pracy potrzebowali oraz za cierpliwość, która rodzinie naukowca bywa czasami bardzo potrzebna.

Szczególne słowa uznania kieruję do wszystkich odznaczonych. Gratuluję Państwu wyróżnień, będących podziękowaniem za aktywną postawę i wzorową pracę na rzecz polskiej nauki oraz harmonijnego rozwoju Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego. Dziękuję za Państwa ogromny wkład we wzmacnianie znaczenia Uczelni w polskiej i światowej nauce, gdyż jej obecna, silna pozycja na międzynarodowej arenie to niewątpliwie efekt Państwa wieloletniego zaangażowania i troski o jej rozwój.

Życzę Państwu kolejnych lat twórczej pracy, wielu sukcesów oraz realizacji planów i zamierzeń. Proszę, abyście nadal wskazywali kolejnym pokoleniom kierunek, w którym powinni zmierzać, by rozwijać potencjał naszej Uczelni.

Szanowni Państwo!

Dobiega końca bieżąca kadencja. Społeczność SGGW wybrała już nowego rektora. Tę zaszczytną funkcję w latach 2020-2024 będzie pełnił profesor Michał Zasada, któremu gratuluję wyboru i życzę wielu sukcesów w działalności na rzecz dynamicznego rozwoju naszej Alma Mater. Życzę także, by w swojej pracy zawsze mógł liczyć na pomoc i wsparcie społeczności Uczelni oraz owocną współpracę z instytucjami szkolnictwa wyższego, przedstawicielami władz państwowych i samorządowych oraz zagranicznymi instytucjami naukowymi.

W tym miejscu pragnę podziękować wszystkim, z którymi przez ostatnie lata miałem przyjemność współpracować.

Serdecznie dziękuję Panom profesorom: Volodymyrowi Ivanyshynowi – Rektorowi Państwowego Uniwersytetu Agrarno-Technicznego w Kamieńcu Podolskim; Vitoldowi Pestisowi – Rektorowi oraz Aleksandrowi Tarasowi

– Prorektorowi Państwowego Uniwersytetu Rolniczego w Grodnie za wieloletnie zaangażowanie w rozwój międzynarodowej współpracy między naszymi uczelniami i ogromną serdeczność we wzajemnych osobistych kontaktach.

Dziękuję Panu profesorowi Janowi Szmidtwi Przewodniczącemu Konferencji Rektorów Akademickich Szkół Polskich za możliwość owocnej współpracy na stanowisku Jego zastępcy w czteroletniej, kończącej się niebawem kadencji.

Dziękuję Panu profesorowi Zbigniewowi Marciniakowi Przewodniczącemu Rady Głównej Nauki i Szkolnictwa Wyższego za wsparcie i ogromną życzliwość.

Serdeczne słowa podziękowań kieruję do Pana profesora Henryka Skarżyńskiego dyrektora Instytutu Fizjologii i Patologii Słuchu oraz Światowego Centrum Słuchu w Kajetanach, wielkiego przyjaciela naszej uczelni, dziękuję, że jest Pan z nami podczas wszystkich ważnych wydarzeń, że zawsze możemy liczyć na Pańską pomoc.

Panu Robertowi Kempie, Burmistrzowi Ursynowa dziękuję za konstruktywną współpracę, wiele wspólnych inicjatyw służących mieszkańcom dzielnicy i społeczności naszej Uczelni.

Wyjątkowo ciepło, z głębi serca chciałbym podziękować moim najbliższym współpracownikom: profesorowi Marianowi Binkowi – pierwszemu zastępcy Rektora, Prorektorowi ds. Nauki; profesorowi Kazimierzowi Banasikowi – Prorektorowi ds. Rozwoju; profesorowi Kazimierzowi Tomali – Prorektorowi ds. Dydaktyki; profesorowi Michałowi Zasadzie – Prorektorowi ds. Współpracy Międzynarodowej; Kanclerzowi dr. inż. Władysławowi Skarżyńskiemu i jego zastępcom za każdy dzień wspólnej pracy, zaangażowania, poświęcenia, odpowiedzialności, cierpliwości, wyrozumiałości i przyjaznej atmosfery. Bardzo serdecznie dziękuję Radzie Uczelni pod przewodnictwem Pana Profesora Marka Bryxa, Dyrektorom Instytutów oraz Dziekanom i Prodziekanom Wydziałów.

Serdecznie dziękuję członkom Senatu Akademickiego oraz związkom zawodowym – NSZZ Solidarność i Związkowi Nauczycielstwa Polskiego, dziękuję Pełnomocnikom Rektora, Przewodniczącym i członkom Senackich, Uczelnianych i Rektorskich Komisji.

Dziękuję Kierownikom i Pracownikom jednostek ogólnouczelnianych, międzyinstytutowych oraz administracji Uczelni. Szczególnie serdecznie dziękuję pani Hannie Gajda – kierownikowi Biura Rektora, która wspierała mnie codziennie i była dobrym duchem przy wszystkich trudnych decyzjach

Dziękuję Dyrektorowi i personelowi medycznemu Przychodni SGGW. Dziękuję Członkom Stowarzyszenia Wychowanków SGGW.

Bardzo dziękuję Samorządowi Studentów i Radzie Doktorantów, studentom działającym w kołach naukowych i organizacjach studenckich oraz członkom: Chóru Akademickiego, Ludowego Zespołu Artystycznego „Promni” im. Zofii Solarzowej, Zespołu Sygnalistów Myśliwskich „AKTEON”, Orkiestry Reprezentacyjnej, Chóru Kameralnego oraz grupy tańca nowoczesnego SQERdance.

Całej społeczności Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego serdecznie dziękuję za życzliwą, owocną i pełną zaangażowania współpracę.

A na zakończenie, przytoczę jeszcze łacińską sentencję, niosącą optymistyczne przesłanie: „*Nihil semper suo statu manet*” – „*nic nie trwa wiecznie w tym samym stanie*”.

Życzę wszystkim, by ten trudny czas, w którym przyszło nam żyć i pracować, jak najszybciej się skończył, a nam udało się go przetrwać w dobrym zdrowiu. I abyśmy w nowym roku akademickim mogli bezpiecznie wrócić na Uczelnię, by kontynuować pracę na rzecz harmonijnego rozwoju naszej Alma Mater i polskiej nauki.

Życzę Państwu wszelkiej pomyślności oraz sukcesów w pracy zawodowej i życiu osobistym.

Wręczenie odznaczeń

Aktu dekoracji odznaczeniami dokonał Sekretarz Stanu w Kancelarii Prezydenta RP Minister Adam Kwiatkowski. Postanowieniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej przyznano:

Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski

- prof. dr hab. Kazimierz Banasik
- prof. dr hab. Marian Binek

Srebrny Krzyż Zasługi

- dr hab. Joanna Wyleżałek, prof. SGGW

Brazowy Krzyż Zasługi

- dr inż. Monika Gębska
- dr hab. Ludwik Wicki, prof. SGGW

Medal Złoty za Długoletnią Służbę

- dr hab. inż. Anna Chlebowska-Śmigiel
- prof. dr hab. Józef Chojnicki
- dr Beata Just-Brochocka
- dr hab. Jacek Klonowski, prof. SGGW
- lek. wet. Edward Kołodziejski
- dr Krzysztof Kompa
- mgr inż. Marian Korc
- prof. dr hab. Katarzyna Niemirowicz-Szczytt
- Anna Nowicka
- mgr Jolanta Odolczyk
- Małgorzata Przymus

Wręczenie Krzyża Kawalerskiego Orderu Odrodzenia Polski prof. dr hab. Marianowi Binkowi

fot. Wręczenie Krzyża Kawalerskiego Orderu Odrodzenia Polski prof. dr hab. Kazimierzowi Banasikowi

Dr hab. Joanna Wyleżałek, prof SGGW, Srebrny Krzyż Zasługi za długoletnią służbę

- Maciej Truchel
- lek. wet. Cezary Wawryka
- Anna Zaleska
- lic. Ewa Zawadzka

Medal Srebrny za Długoletnią Służbę

- dr hab. Jarosław Chlebowski
- dr hab. Beata Degórska
- dr Kourou Dembele
- dr hab. Magdalena Górnicka
- dr Katarzyna Gralak
- lek. wet. Anna Gruk-Jurka
- dr hab. Iwona Kowalska, prof. SGGW
- dr inż. Tomasz Krupa
- dr hab. Ewa Lange
- mgr Katarzyna Malewicz
- mgr inż. Sławomir Monder
- dr Magdalena Muchorowska
- mgr inż. Anna Odziemkowska
- dr hab. Andrzej Szczepkowski
- mgr inż. Maciej Trzak
- Małgorzata Wiśniewska
- dr Małgorzata Zaremba-Rutkowska
- dr hab. Marcin Zbieć

Medal Brązowy za Długoletnią Służbę

- dr hab. Piotr Bednarczyk, prof. SGGW
- dr hab. Marta Grodzik
- dr hab. Ewelina Hallmann
- dr hab. Magdalena Kizerwetter-Świda
- dr hab. Hubert Lachowicz
- dr inż. Katarzyna Lachowicz
- dr inż. Mariusz Lech
- dr inż. Marzena Lendo-Siwicka
- dr hab. Marcin Ratajczak
- dr hab. Tomasz Rokicki
- dr hab. Tomasz Sadkowski
- dr hab. Marta Sajdakowska
- dr hab. inż. Ewa Sicińska
- dr Katarzyna Siewruk
- dr Agnieszka Sobolewska
- dr inż. Małgorzata Stachoń
- dr inż. Jacek Wilkowski

Pracownikom Uczelni zostały również wręczone Medale Komisji Edukacji Narodowej. W imieniu Ministra Edukacji Narodowej dekoracji dokonał JM Rektor prof. dr hab. Wiesław Bielawski.

Medale Komisji Edukacji Narodowej otrzymali:

Wręczenie Medalu Komisji Edukacji Narodowej dr. hab. Jackowi Borowskiemu, prof. SGGW

- dr hab. Jacek Borowski, prof. SGGW
- dr hab. Leszek Chmielewski, prof. SGGW
- dr hab. Anna Harton
- dr hab. Emilia Paprzycka

Rektor wręczył także przyznane przez Senat Akademicki SGGW Medale Instytutu Agronomicznego w Marymoncie oraz Odznakę Honorową „Za Zasługi dla SGGW”.

Medalami Instytutu Agronomicznego w Marymoncie uhonorowano:

- za wybitne osiągnięcia w zakresie nauk o ochronie i kształtowaniu środowiska:
 - prof. dr hab. Elżbieta Biernacka, Dziekan Wydziału Melioracji Wodnych w latach 1987-1990, Prorektor ds. Nauki w latach 1996-2002;
 - prof. dr hab. Edward Pierzgalski, Dziekan Wydziału Melioracji Wodnych i Inżynierii Środowiska w latach 1990-1993, Prorektor ds. Dydaktyki w latach 1993-1996;
- za wybitne osiągnięcia w zakresie fitopatologii oraz szczególny wkład w rozwój nauk ogrodniczych:
 - prof. dr hab. Selim Kryczyński, Dziekan Wydziału Ogrodniczego w latach 1984-1990.

Odznakę Honorową „Za Zasługi dla SGGW” otrzymali:

- dr hab. Justyna Franc-Dąbrowska, prof. SGGW
- dr inż. Piotr Fornalczyk

Wręczenie Medalu Instytutu Agronomicznego w Marymoncie prof. dr hab. Elżbiecie Biernackiej

- dr hab. Aurelia Radzik-Rant, prof. SGGW
- dr hab. Małgorzata Wroniak, prof. SGGW
- Krzysztof Dzik, Prezes Przedsiębiorstwa Robót Inżynieryjno-Budowlanych Ar-Mel Sp. z o.o.
- prof. dr hab. Teresa Fortuna z Uniwersytetu Rolniczego im. Hugona Kołłątaja w Krakowie
- Krzysztof Latoszek, Przewodniczący Krajowej Komisji Kwalifikacyjnej Polskiej Izby Inżynierów Budownictwa;
- firma FERRERO POLSKA Sp. z o.o.
- Fundacja Adamed

W imieniu nowych doktorów habilitowanych podziękowania najbliższym współpracownikom, Władzom Wydziałów, Instytutów i Uczelni, Rodzinom i Przyjaciółom złożyła dr hab. Nina Drejerska z Instytutu Ekonomii i Finansów.

Stopień doktora habilitowanego otrzymali:

Instytut Rolnictwa

- Barbara Borawska-Jarmułowicz

- Ewa Szara
- Elżbieta Wójcik-Gront

Instytut Medycyny Weterynaryjnej

- Piotr Bąska
- Joanna Magdalena Cymerys-Bulenda
- Michał Janusz Czopowicz
- Beata Małgorzata Degórska
- Małgorzata Maria Gieryńska
- Aleksandra Wiesława Ledwoń
- Kinga Majchrzak-Kuligowska (dyplom uznania)
- Maciej Bolesław Olszewski
- Bartosz Pawliński
- Joanna Agnieszka Pławińska-Czarnak
- Małgorzata Sobczak-Filipiak
- Justyna Magdalena Sokołowska
- Olga Magdalena Szaluś-Jordanow

Instytut Nauk Leśnych

- Michał Brach
- Elżbieta Jancewicz

Wystąpienie dr hab. Niny Drejerskiej (Instytut Ekonomii i Finansów) w imieniu nowych samodzielnych pracowników nauki

- Dagny Natalia Krauze-Gryz
- Paweł Aleksander Nasiadka
- Monika Maria Sporek

Instytut Nauk Ogrodniczych

- Katarzyna Justyna Kowalczyk
- Marta Joanna Monder
- Dariusz Sochacki
- Julita Katarzyna Rabiza-Świder
- Ewa Mariola Zaraś-Januszkiewicz

Instytut Inżynierii Łądowej

- Agnieszka Zofia Bus
- Mateusz Grygoruk
- Edyta Aleksandra Hewelke

Instytut Inżynierii Środowiska

- Anna Maria Baryła
- Tomasz Olszowski

Instytut Nauk Drzewnych i Meblarstwa

- Andrzej Antczak
- Teresa Kłosińska
- Agnieszka Laskowska

Instytut Nauk o Zwierzętach

- Konrad Stanisław Górski
- Monika Marzena Łukasiewicz
- Maciej Grzegorz Kamaszewski
- Dorota Tumialis

Instytut Ekonomii i Finansów

- Katarzyna Boratyńska
- Nina Drejerska
- Mariusz Hamulczuk
- Dariusz Andrzej Kusz
- Agata Stefania Malak-Rawlikowska
- Joanna Rakowska
- Michał Łukasz Roman
- Roman Józef Sass
- Agnieszka Anna Siedlecka
- Marcin Mieczysław Wysokiński

Instytut Nauk o Żywności

- Lech Maciej Adamczak
- Anna Marta Berthold-Pluta
- Anna Maria Bzducha-Wróbel (dyplom uznania)
- Anna Chlebowska-Śmigiel
- Dorota Derewiaka
- Iwona Gientka
- Elżbieta Barbara Hać-Szymańczuk
- Marek Konrad Kieliszek
- Mariola Kozłowska
- Katarzyna Marciniak-Łukasiak
- Karolina Szulc
- Magdalena Wirkowska-Wojdyła

Instytut Nauk o Żywieniu Człowieka

- Jerzy Gębski
- Anna Harton
- Joanna Anna Myszkowska-Ryciak
- Andrzej Półtorak
- Marta Sajdakowska
- Ewa Małgorzata Sicińska
- Monika Maria Trząskowska
- Jarosław Wyrwisz
- Dorota Zielińska

Uroczysta promocja doktorów w SGGW

Władze Rektorskie podczas uroczystości wręczenia dyplomów doktorskich

9 lipca 2020 r. odbyła się w Szkole Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie uroczysta promocja doktorów, której przewodniczył Jego Magnificencja Rektor prof. dr hab. Wiesław Bielawski. Dyplomy otrzymało 53 doktorów, w tym 17 pracowników SGGW.

W tym ważnym akademickim wydarzeniu uczestniczyli: Rektor-Elekt prof. dr hab. Michał Zasada, pierwszy zastępca rektora prof. Marian Binek, prorektorzy SGGW: prof. Kazimierz Banasik i prof. Kazimierz Tomala, rektorzy poprzednich kadencji: prof. Tomasz Borecki, dhc SGGW, prof. Włodzimierz Kluciński, dhc SGGW, prof. Alojzy Szymański, a także prof. Andre Chwalibog, dhc SGGW i przedstawiciele Rady Uczelni na czele z przewodniczącym prof. Markiem Bryxem. Wśród zaproszonych gości byli wiceprezes PAN prof. Romuald Zabielski, przewodniczący Rady Nadzorczej Polpharma SA Jerzy Starak, któremu wręczona została Odznaka Honorowa „Za Zasługi SGGW” oraz dyrektor Teatru Wielkiego – Opery Narodowej w Warszawie Waldemar Dąbrowski. W uroczystości wzięli udział również dyrektorzy instytutów

Dr Paweł Jakub Kraciński, Instytut Ekonomii i Finansów

naukowych, promotorzy w przewodach doktorskich oraz rodziny doktorów.

Ze względu na sytuację epidemiczną wydarzenie zorganizowano na dziedzińcu Pałacu Ursynowskiego SGGW, a nie jak zwykle w Auli Kryształowej. Uroczystość uświetnił Ludowy Zespół Artystyczny „Promni” pod kierunkiem pana Radosława Puszyło oraz Chór Kameralny SGGW pod kierunkiem pani Magdaleny Gruziel.

Przemówienie JM Rektora SGGW prof. dr. hab. Wiesława Bielawskiego

JM Rektor SGGW prof. dr. hab. Wiesław Bielawski

Szanowni Państwo! Drodzy Doktorzy!

Radością napawa fakt, iż możemy się spotkać po tak długiej przerwie. Bieżąca sytuacja zmusiła nas bowiem do odwołania dwu uroczystości zaplanowanych na marzec i na maj.

Dlatego cieszę się, że widzę Państwa w dobrym zdrowiu, gotowych do podjęcia nowych wyzwań. I mam nadzieję, że już od nowego roku akademickiego sytuacja w kraju unormuje się na tyle, że będziemy mogli w bezpiecznych warunkach żyć, kształcić się i pracować.

Szanowni Państwo!

Ostatnie miesiące wystawiły świat na wielką próbę. W obliczu pandemii stanęliśmy przed szeregiem ważnych egzaminów, których wyniki z pewnością zaważą na naszej przyszłości. W błyskawicznym tempie musieliśmy przeorganizować dotychczasowe życie, dostosowując się do wprowadzanych

obostrzeń, w efekcie których nawet nasze dzisiejsze spotkanie ma wyjątkowy charakter.

Do naszego słownika na stałe wprowadziliśmy już pojęcie „przed pandemią”, bo zdajemy sobie sprawę, że świat nie będzie już taki, jaki był przed jej pojawieniem się. Nasza „normalność” z pewnością będzie się różnić od tej, w której dotychczas funkcjonowaliśmy.

Wirus dokonał rzeczy, która przez ostatnie lata wydawała nam się nieosiągalna – zatrzymał świat. Rozwój technologiczny i gospodarczy oraz wszechobecny pęd ku nowoczesności sprawił, że żyliśmy szybko i intensywnie, eksploatując środowisko i naruszając jego naturalną równowagę. Swoimi działaniami zachwialiśmy bezpieczeństwem klimatycznym świata, a co za tym idzie w istotny sposób zagroziliśmy również własnemu bezpieczeństwu.

Parafrazując słowa pisarki można chyba powiedzieć, że „sami sobie zgotowaliśmy ten los”.

A „dzięki” wirusowi (choć brzmi to paradoksalnie) świat miał szansę „złapać oddech”. Restrykcje ograniczające działalność gospodarczą i przemysłową, wstrzymanie lotniczego ruchu międzynarodowego, ograniczenie transportu publicznego i czasowa izolacja ludzi w domach znacząco wpłynęły między innymi na zmniejszenie emisji dwutlenku węgla do atmosfery.

Pandemia sprawiła również, że musieliśmy sięgnąć po nowe rozwiązania informatyczne, które ułatwiały nam pracę zdalną – konieczną w czasach ograniczania kontaktów bezpośrednich. To zaś wpłynęło na potrzebę podnoszenia lub zdobywania nowych kwalifikacji, gdyż zmiana trybu pracy niosła za sobą konkretne wyzwania merytoryczne i logistyczne.

Również w Szkole Głównej Gospodarstwa Wiejskiego musieliśmy czasowo ograniczyć codzienne funkcjonowanie oraz przeorganizować dotychczasowy proces dydaktyczny.

Bezpośredni kontakt ze studentami zastąpiliśmy pracą online, a ponad 80% zajęć dydaktycznych odbywało się w formie zdalnej – począwszy od zajęć e-learningowych po nowo utworzony kanał SGGW Science, na którym opublikowaliśmy już ponad 100 wykładów i ćwiczeń przygotowanych przez naszych naukowców. A zamieszczane tam materiały cieszą się dużym zainteresowaniem, nie tylko wśród studentów Uczelni, ale również wśród kandydatów na studia.

Korzystanie z nowych i udoskonalonych systemów informatycznych pozwoliło nam sprawnie zrealizować proces dydaktyczny. Pokazało również, że w nauczaniu konieczne będzie wykorzystanie mieszanej metody kształcenia, tzw. blended learningu, do czego już przygotowujemy naszą Uczelnię, aby w przyszłości, niezależnie od warunków, uzyskiwać optymalny efekt kształcenia. Po raz pierwszy w historii naszej Uczelni zdalnie obradował również Senat Akademicki i do tej pory odbyły się już trzy posiedzenia w nowej formule.

Szanowni Państwo!

Wydarzenia ostatnich miesięcy zwróciły uwagę na kruchość ludzkiego życia i szczególne znaczenie ochrony naszego zdrowia. W jednej chwili priorytetem stało się uniknięcie zakażenia i walka z nieznanym zagrożeniem, jakim jest koronawirus.

I tu niezwykle ważne zadanie stanęło przed przedstawicielami środowiska naukowego. Świat pokłada bowiem wielkie nadzieje w badaniach naukowców, intensywnie pracujących nad stworzeniem szczepionki bądź leku ratującego życie. Jedynie te działania mogą przywrócić światu równowagę i przyczynić się do poprawy bezpieczeństwa społecznego.

Bieżąca sytuacja wpłynęła także na zmianę sposobu traktowania nauki we współczesnym świecie. Przestano postrzegać ją tylko jako teoretyczne rozważania akademickie

czy spotkania w sali wykładowej. Po chwilowym braku „zapotrzebowania” na autorytety, społeczeństwo znów oczekuje od środowisk naukowych wskazania kierunku dalszego postępowania w wielu dziedzinach życia oraz docenia znaczenie innowacyjnej myśli dla przyszłości ludzkiej egzystencji.

To również cenna wskazówka dla wszystkich Państwa – promowanych dziś doktorów. Nauka potrzebuje ludzi młodych, zdolnych do podejmowania wyzwań, otwartych na nowe idee, chcących eksplorować nieodkryte obszary. I mam nadzieję, że Państwa nowatorskie spojrzenie na problematykę badawczą już niebawem przełoży się na wysoką jakość badań i ożywi naszą naukę.

Drodzy Doktorzy!

Serdecznie gratuluję Państwu uzyskania stopnia doktora. Niech ten niewątpliwy powód do dumy dla Was, Waszych promotorów i bliskich będzie pierwszym krokiem ku kolejnym sukcesom.

Uzyskaną godność doktora za chwilę poświadczycie słowami ślubowania. Przrzekniecie, że zdobytą wiedzę będziecie służyć: „*prawdzie na zwycięstwo, ludzkości na pożytek, ojczyźnie na chwałę*”. Te ważne słowa w obecnej, trudnej sytuacji zobowiązują Was do szczególnego angażowania się w działania na rzecz poprawy bezpieczeństwa oraz jakości życia. Nie zapominajcie, jak ważna odpowiedzialność za przyszłość nauki spoczywa na Was – jej przedstawicielach. Podejmijcie ryzyko budowy lepszego świata – opartego na podwalinach z merytorycznej wiedzy, a nie na, coraz niestety popularniejszych, fake newsach czy krzykach tych, którym się wydaje, że wiedzą wszystko na każdy temat.

Uzyskany stopień doktora nakłada na Państwa obowiązek rzetelnego wykonywania swojej pracy, racjonalnego podejmowania naukowych inicjatyw oraz odpowiedzialności za słowa i działania, które od dziś mogą być dla innych wskazówką czy wyznacznikiem postępowania.

Pamiętajcie też, że w tak szybko zmieniającym się świecie, raz uzyskane, nawet bardzo wysokie kwalifikacje, nie wystarczą na całe zawodowe życie. Nieprzerwanie należy uzupełniać wiedzę i poszerzać zdobywane umiejętności.

Dlatego życzę Państwu nieślabnącego zapału do pracy, a osiągnięty dziś cel niech będzie jak „*horyzont, tak aby osiągając jeden, zawsze widzieć nowy*”. Niech stopień doktora da początek Waszym udanym karierom, a zdobywana wiedza pozwoli osiągać zawodową i osobistą satysfakcję.

Gratuluję wszystkim Promotorom.

Szanowni Państwo,

dziś możecie być dumni z osiągnięć Waszych wychowanków. Inspirowaliście i wspieraliście swoich podopiecznych

Uroczystość wręczenia dyplomów doktorskich

w naukowym rozwoju. Pomagaliście, gdy tracili zapał, dopingując do dalszego wysiłku. W ich imieniu dziękuję za Państwa pomoc i prośbę, byście nadal motywowali ich do realizacji kolejnych planów naukowych i zawodowych.

W imieniu promowanych dziś doktorów serdeczne podziękowania składam także ich rodzinom i bliskim.

Drodzy Państwo,

sukces Waszych bliskich to również Wasza zasługa, gdyż zrozumienie i wsparcie najbliższych jest w pracy naukowca bardzo potrzebne. I za tę codzienną życzliwość bardzo Państwu dziękuję.

Szanowni Państwo!

Za nami wybory nowych władz na kadencję 2020-2024. Społeczność naszej Alma Mater powierzyła zaszczytną funkcję Rektora Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego profesorowi Michałowi Zasadzie. Wybrała również swoich przedstawicieli do najwyższego organu kolegialnego SGGW – Senatu Akademickiego.

Nowo wybranym władzom Uczelni serdecznie gratuluję wyboru, który jest zarówno dowodem wielkiego zaufania, jak

i ogromną odpowiedzialnością za przyszłość naszej Uczelni i życzę satysfakcji z realizacji stojących przed Państwem zadań.

Panu Rektorowi – Elektowi życzę, by nadchodząca kadencja była czasem sprzyjającym ambitnym planom i odważnym inicjatywom oraz obfitowała w sukcesy naukowo – badawcze i dydaktyczne członków uczelnianej społeczności.

Niech podejmowane przez Pana Profesora decyzje i realizowane plany przyczyniają się do wszechstronnego rozwoju Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego oraz wzrostu potencjału polskiej nauki.

Słowa serdecznych podziękowań kieruję do Przewodniczącego Uczelnianej Komisji Wyborczej Pana Profesora Henryka Runowskiego, członków Komisji i Podkomisji oraz wszystkich osób biorących udział w organizowaniu wyborów w SGGW. Bieżąca sytuacja utrudniała Państwu pracę, ale dzięki Waszemu zaangażowaniu udało się niezwykle sprawnie przeprowadzić proces wyborczy.

Kończąc, życzę Państwu, by kolejne lata były spokojniejsze, bezpieczne i szczęśliwe. Wierzę, że już wkrótce nauka pomoże światu znaleźć wyjście z impasu, w jakim się ostatnio

Wręczenie Odznaki Honorowej „Za Zasługi dla SGGW” Panu Jerzemu Starakowi

znalazł, a naukowe autorytety zainspirują nas wszystkich do skutecznych działań na rzecz jego harmonijnego rozwoju.

Życzę Państwu, by przyszłość przyniosła nam zdrowie, satysfakcję z pracy oraz sukcesy we wszystkich dziedzinach życia.

Wręczenie dyplomów doktorskich, poprzedziło uroczyste wyróżnienie Odznaką Honorową „Za Zasługi dla SGGW” pana Jerzego Staraka, przewodniczącego Rady Nadzorczej Polpharma SA, absolwenta SGGW. Odznakę wręczył JM Rektor prof. dr hab. Wiesław Bielawski.

Jak podkreślił prorektor ds. nauki prof. dr hab. Marian Binek: *„Społeczność akademicka okazuje w ten sposób Dostojnemu Gościowi wyrazy podziękowania i szacunku za wielostronną działalność na rzecz SGGW i środowiska akademickiego. Odznaczenie jest również wyrazem docenienia osiągnięć biznesowych i uznania dla krzewionych przez Pana Jerzego Staraka wartości, wynikających z wiedzy naukowej i edukacji. Należy podkreślić, że znakomity Gość jest absolwentem naszej Uczelni. [...] Przyznając Odznakę pragniemy podkreślić też szczególną więź łączącą Alma Mater i jej wybitnego absolwenta,*

który swoimi inicjatywami wspiera i rozśławia imię Uczelni w kraju i na świecie, i przynosi jej chwałę”.

Podczas uroczystości wręczono dyplomy 53 doktorom, w tym 17 pracownikom SGGW. W ceremonii wręczenia Jego Magnificencji Rektorowi towarzyszyli dyrektorzy instytutów naukowych i promotorzy w przewodach doktorskich. W imieniu nowo wypromowanych doktorów przysięgę ślubowania złożył dr Piotr Sałek z Instytutu Nauk o Żywieniu Człowieka, który podziękował władzom rektorskim oraz dyrektorom instytutów, dziekanom, kierownikom i współpracownikom, rodzinom i najbliższym za wsparcie i pomoc w realizacji prac naukowych.

Stopień doktora otrzymali:

Instytut Rolnictwa

- Dorota Kucharczyk-Przykaza
- Izabela Anna Samborska-Skutnik (dyplom uznania)

Instytut Medycyny Weterynaryjnej

- Kinga Janina Biernacka (dyplom uznania)
- Marta Bogucka (dyplom uznania)

Wystąpienie dr. Piotra Sałka w imieniu nowo promowanych doktorów

Dr Ewa Anna Rykała, Instytut Nauk Ogrodniczych

- Karolina Anna Ferenc (dyplom uznania)
- Sławomir Jan Kowalczyk (dyplom uznania)
- Michał Trela (dyplom uznania)
- Olga Danuta Witkowska-Piłaszewicz (dyplom uznania)
- Blanka Magdalena Wysocka (dyplom uznania)

Instytut Nauk Leśnych

- Wojciech Kędziora (dyplom uznania)
- Sebastian Arkadiusz Tylkowski

Instytut Nauk Ogrodniczych

- Lidia Gunerka-Marciniak
- Karolina Nowakowska
- Beata Monika Rothimel
- Ewa Anna Rykała (dyplom uznania)
- Tomasz Samsel
- Andrzej Soska

- Mateusz Woźniak
- Maciej Wojciech Żołnierczuk

Instytut Inżynierii Lądowej

- Łukasz Jan Wodzyński
- Paweł Adam Wowkonowicz
- Jan Zawitkowski

Instytut Nauk Drzewnych i Meblarstwa

- Valerjan Romanovski
- Jan Paweł Szadkowski

Instytut Nauk o Zwierzętach

- Tomasz Piotrowski
- Marcin Łukasz Sońta (dyplom uznania)
- Marlena Wojciechowska (dyplom uznania)

Instytut Ekonomii i Finansów

- Ola Bareja-Wawryszuk
- Beata Teresa Kowalczyk
- Paweł Jakub Kraciński
- Michał Jakub Kruszyński
- Paulina Stolarczyk
- Paulina Anna Trębska
- Arkadiusz Stanisław Weremczuk
- Michał Kamil Wojtaszek

Instytut Nauk o Żywności

- Arleta Mieszkowska (dyplom uznania)
- Daria Magdalena Pająk (dyplom uznania)
- Ewelina Tryzno (dyplom uznania)
- Łukasz Grzegorz Woźniak (dyplom uznania)

Instytut Nauk o Żywieniu Człowieka

- Agata Julia Antoniewska (dyplom uznania)
- Jacek Wojciech Czarnecki
- Andrzej Krzysztof Gantner (dyplom uznania)
- Iwona Gielecińska (dyplom uznania)
- Barbara Maria Groele
- Maria Joanna Królak (dyplom uznania)
- Anna Onopiuk (dyplom uznania)
- Piotr Paweł Sałek
- Olga Surąła (dyplom uznania)
- Ewa Julia Rasińska (dyplom uznania)
- Małgorzata Więch
- Katarzyna Maria Zadka (dyplom uznania)
- Monika Anna Zielińska (dyplom uznania)
- Wioleta Zysk (dyplom uznania)

Otwarcie Samodzielnej Pracowni Pszczelnictwa im. prof. dr. hab. Zygmunta Jasińskiego

Uroczyste otwarcie Samodzielnej Pracowni Pszczelnictwa im. prof. dr. hab. Zygmunta Jasińskiego

13 lipca 2020 r. odbyło się uroczyste otwarcie nowego budynku Samodzielnej Pracowni Pszczelnictwa im. prof. dr. hab. Zygmunta Jasińskiego oraz odsłonięcie tablicy pamiątkowej, będącej uhonorowaniem działalności Profesora.

Profesor Zygmunt Jasiński był niekwestionowanym autorytetem z zakresu pszczelnictwa, wybitnym naukowcem, specjalistą w dziedzinie biologii rozrodu pszczoł, cenionym pedagogiem i wychowawcą wielu pokoleń młodzieży akademickiej, zasłużonym, wieloletnim pracownikiem Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie, w latach 1996-2009 pełnił funkcję kierownika Pracowni Pszczelnictwa.

Nowy budynek Samodzielnej Pracowni Pszczelnictwa oraz Sekcji Sokolniczej będzie doskonałą bazą do pracy dydaktycznej i naukowej. Pracownicy, studenci, doktoranci, dyplomanci oraz praktykanci będą mieli możliwość pracy i nauki w komfortowych warunkach, co ułatwi zdobywanie wiedzy.

Gości przybyłych na uroczystość otwarcia nowego budynku oraz odsłonięcia tablicy pamiątkowej przywitała prof. dr hab. Wanda Olech-Piasecka, dyrektor Instytutu Nauk o Zwierzętach SGGW. Przedstawiła sylwetkę Profesora Zygmunta Jasińskiego i jego dorobek naukowy oraz przywołała wspomnienia z Nim związane.

– Profesor Jasiński miał bardzo dużo wspólnego z powstaniem tego budynku i z decyzją o jego budowie, którą podjęli obecny oraz poprzedni rektor. Byłby naprawdę bardzo dumny, gdyby mógł tutaj z nami być [...] Powinien tutaj z nami być [...] Mam nadzieję, że patrzy na nas i będzie czuwał nad pracownią i pomagał pani kierownik, bo taki zawsze był Bisiek, czyli Profesor Zygmunt Jasiński – mówiła dyrektor Instytutu.

Głos zabrał również prof. dr hab. Wiesław Bielawski, rektor SGGW: *Profesor Zygmunt Jasiński był wyjątkowym człowiekiem, wyjątkowo szlachetnym, otwartym na innych, szczerym, charyzmatycznym, życzliwym, zwłaszcza dla młodych ludzi. Myślę, że pamięć o Profesorze pozostanie na zawsze.*

Odsłonięcie tablicy pamiątkowej

Rektor SGGW wspominał spotkania z Profesorem Zygmuntem Jasińskim, jego opiekuńczość względem studentów i absolwentów: *Myszę, że część z nich jest tutaj z nami i tak jak ja ciepło wspomina Profesora. Wspólnie spotykamy się tutaj, żeby dzisiaj temu budynkowi nadać jego imię. Chciałbym, żebyśmy wszyscy brali przykład z Profesora Jasińskiego i żebyśmy byli tak życzliwi i otwarci dla innych osób, żebyśmy my (nauczyciele akademicy) zaszczepiali swoim wychowankom takie cechy, jakie miał Profesor Jasiński.*

Następnie głos zabrała dr hab. Beata Madras-Majewska, prof. SGGW – kierownik Samodzielnej Pracowni Pszczelnictwa SGGW: *Nowy obiekt będzie doskonałą bazą do pracy dydaktycznej i naukowej. Pracownicy, studenci, doktoranci, dyplomanci oraz praktykanci będą mieli możliwość pracy i nauki w komfortowych warunkach, co ułatwi zdobywanie wiedzy i dalszy rozwój młodzieży akademickiej. Jestem przekonana, że ten budynek będzie nam dobrze służył przez długie lata i wpłynie na poprawę bezpieczeństwa pracy. Praca w nowych standardach pozwoli rozszerzyć badania naukowe z zakresu pszczelnictwa, co umożliwi uczelni dalszy rozwój i realizację nowych zadań [...] Nowy obiekt poza tym, że jest doskonałą bazą do pracy naukowo-dydaktycznej, jest przede wszystkim hołdem złożonym prof. dr. hab. Zygmunтови Jasińskiemu, naszemu nauczycielowi i mentorowi.*

Kierownik Samodzielnej Pracowni Pszczelnictwa SGGW, jako była studentka prof. dr. hab. Z. Jasińskiego, magistrantka, doktorantka, naukowiec i jego pracownik, wspominała Profesora jako bardzo lubianego i szanowanego wykładowcę. Praca z pszczołami przynosiła mu wiele radości i satysfakcji, a swoją

pasją do tych cennych owadów zarażał następne pokolenia młodych ludzi.

Prof. dr hab. Zygmunt Jasiński urodził się 27 marca 1939 r. w Augustowie. W latach 1957-1962 studiował na Wydziale Zootechnicznym SGGW. Od 1962 r. do 1964 r. pracował w Zakładzie Pszczelnictwa na Wydziale Ogrodniczym SGGW jako pracownik naukowo-techniczny; od 1964 r. do 1965 r. na stanowisku asystenta, a od 1966 r. jako starszy asystent. W 1970 r. został przeniesiony wraz z Zakładem Pszczelnictwa na Wydział Zootechniczny SGGW do Zakładu Hodowli Owadów Użytkowych Instytutu Biologicznych Podstaw Hodowli Zwierząt. W 1972 r. uzyskał tytuł doktora nauk rolniczych i objął stanowisko adiunkta. W 1995 r. uzyskał tytuł doktora habilitowanego, a w 2002 r. tytuł profesora. W latach 1996-2009 był kierownikiem Pracowni Hodowli Owadów Użytkowych SGGW. Profesor Zygmunt Jasiński był autorem 104 publikacji, współautorem 2 podręczników, promotorem 9 prac doktorskich i 116 prac magisterskich.

Specjalizował się w dziedzinie biologii rozrodu pszczół. Był jednym z pierwszych w Polsce specjalistów w dziedzinie sztucznego unasieniania matek pszczelich. Na początku lat 60-tych XX wieku opanował technikę sztucznego unasieniania i uczestniczył w szeregu badań nad jej doskonaleniem. Profesor Z. Jasiński badał również zjawisko uszkodzania matek pszczelich. Badania miały pionierski charakter, a zjawisko uszkodzania stanowiło tematykę kilkunastoletnich badań. Odkrył i opisał 26 rodzajów uszkodzeń ciała matek. Opracował metody przechowywania matek zapobiegające uszkodzaniu ich przez pszczoły.

Otrzymał liczne nagrody, m.in.: Polskiej Akademii Nauk w 1979 r., Ministra Rolnictwa w 1976 r. i 1984 r., Nagrodę Norweskiego Związku Pszczelarzy w 1977 r. Prowadził szkolenia i kursy inseminacji w NRD, Norwegii i Wielkiej Brytanii.

Profesor Zygmunt Jasiński był mocno zaangażowany w działalność społeczną. Pełnił szereg ważnych funkcji w wielu organizacjach państwowych m.in.: był przewodniczącym Komisji Hodowlanej w Polskim Związku Pszczelarskim, wiceprzewodniczącym Zarządu Głównego Polskiego Związku Łowieckiego, członkiem Państwowej Rady Ochrony Przyrody.

Profesor Z. Jasiński był człowiekiem życzliwym, serdecznym dla współpracowników i studentów, wszyscy mogli liczyć na jego wsparcie zarówno w sprawach zawodowych, jak i osobistych. Był bardzo lubianą towarzyską osobą, uzdolnionym gawędziarzem. Kochał przyrodę, kochał ludzi, kochał życie.

Prof. dr hab. Zygmunt Jasiński zmarł 15 kwietnia 2017 r.

Anita Kruk, Biuro Promocji SGGW, Na podstawie materiałów przekazanych przez dr hab. Martynę Batorską z Katedry Hodowli Zwierząt Instytutu Nauk o Zwierzętach SGGW ▲

Wybory Rektora i Senatu Akademickiego na kadencję 2020-2024

Wybór Rektora SGGW

Rektor-Elekt prof. dr hab. Michał Zasada

30 czerwca 2020 r. 200-osobowe Uczelniane Kolegium Elektorów, reprezentujące wszystkie grupy pracowników oraz studentów i doktorantów ponad 19-tysięcznej społeczności akademickiej, dokonało wyboru Rektora SGGW na kadencję 2020-2024. W wyniku przeprowadzonego głosowania, pełnienie tej zaszczytnej i odpowiedzialnej funkcji powierzono prof. dr. hab. Michałowi Jerzemu Zasadzie.

Rektor-Elekt ma 51 lat. Jest profesorem nauk leśnych. Z SGGW jest związany od rozpoczęcia studiów na Wydziale Leśnym, które ukończył w 1993 r. Pełnił w Uczelni wiele funkcji kierowniczych. Był m.in. prodziekanem ds. dydaktyki, prodziekanem ds. nauki, dziekanem Wydziału Leśnego SGGW. Od 2016 r. jest prorektorem SGGW ds. współpracy międzynarodowej. Jest członkiem wielu gremiów akademickich, w tym Komisji Współpracy Międzynarodowej KRASP.

Profesor Michał J. Zasada będzie 22. rektorem w historii SGGW. Jak podkreślił Rektor-Elekt, mottem zbliżającej się kadencji będzie: „SGGW – nasza Alma Mater”.

Czteroletnia kadencja nowych Władz Uczelni rozpocznie się 1 września.

O stanowisko rektora SGGW ubiegało się dwoje kandydatów: prof. dr hab. Wanda Olech-Piasecka, dyrektor Instytutu Nauk o Zwierzętach i prof. dr hab. Michał Zasada z Instytutu Nauk Leśnych SGGW. W głosowaniu na ogólną liczbę 200 uprawnionych elektorów, udział wzięły 192 osoby. Oddano 192 głosy ważne. Prof. Michał J. Zasada otrzymał 146 głosów.

Ze względu na stan epidemiczny i bezpieczeństwo sanitarne wszystkie głosowania, zarówno w przypadku wyboru Rektora SGGW, jak i członków Senatu Akademickiego SGGW, odbywały się w trybie nadzwyczajnym, zdalnie, za pośrednictwem indywidualnego konta na platformie elektronicznej eHMS SGGW. Wyjątek stanowiła grupa pracowników niebędących nauczycielami akademickimi, którzy głosowali w punktach wyborczych usytuowanych w Auli Kryształowej.

Wybór Rektora SGGW na kadencję 2020-2024 stwierdził i ogłosił w imieniu Uczelnianej Komisji Wyborczej jej przewodniczący prof. dr hab. Henryk Runowski, podkreślając jego zgodność z obowiązującym prawem, terminarzem wyborczym i tradycją akademicką. Gratulując Rektorowi-Elektowi zwycięstwa, prof. H. Runowski podziękował pani prof. dr hab. Wandzie Olech-Piaseckiej za podjęcie trudu i zaszczytu wyborczej rywalizacji.

Ogłoszenie wyników wyborów i odczytanie protokołu wyborczego odbyło się w historycznej sali Pałacu Ursynowskiego, w obecności Jego Magnificencji Rektora

Debata kandydatów na Rektora SGGW

SGGW prof. dr. hab. Wiesława Bielawskiego, który w imieniu własnym i całej społeczności akademickiej pogratulował Rektorowi-Elektowi wspaniałego wyniku wyborczego. Wyraził także satysfakcję, że na następcę został wybrany prorektor obecnej kadencji. Jak podkreślił prof. Wiesław Bielawski: *wybór na funkcję rektora uczelni, jaką jest Szkoła Główna Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie, największej uczelni przyrodniczej w kraju, z jej wielkimi tradycjami, to niewątpliwy sukces, ale też ogromna odpowiedzialność. Odpowiedzialność za dalszy jej rozwój, za losy ponad 3 tysięcy pracowników i ponad 16 tysięcy studentów i doktorantów. Wierzę, że prof. Michał Zasada spełni oczekiwania naszej społeczności akademickiej. Życzę, by kadencja, która rozpocznie się 1 września była przewidywalna i łatwiejsza od obecnej, żeby była czasem spokojnej, organicznej pracy, pozwalającej na realizację ambitnych planów i decyzji.*

Jego Magnificencja Rektor przekazał także podziękowania pani prof. Wandzie Olech-Piaseckiej, gratulując udziału w wyborach, dzięki czemu miały one bardziej demokratyczny charakter i z pewnością zapiszą się w pamięci społeczności akademickiej SGGW.

Rektor-Elekt prof. M. Zasada podziękował wszystkim osobom, które wzięły udział w wyborach oraz podkreślił poczucie wielkiej odpowiedzialności za dane słowo i złożone obietnice, a przede wszystkim za przyszłość SGGW, Uczelni, której rektorami były m.in. takie osobistości jak prof. Józef Mikułowski-Pomorski i prof. Władysław Grabski. Podziękował także prof. Wandzie Olech-Piaseckiej za możliwość debaty wyborczej i rozmów, które czynią życie akademickie znacznie bogatszym. Szczególne podziękowania przekazał Jego Magnificencji prof. Wiesławowi Bielawskiemu za cztery lata współpracy, bardzo dobrej atmosfery, wzajemnego szacunku i zrozumienia, a także prorektorom i kanclerzowi za wsparcie i wspólne rozwiązywanie problemów.

Wybory Rektora SGGW

Odnosząc się do zbliżającej się nowej kadencji Władz Uczelni, prof. Michał Zasada powiedział – *SGGW to jest nasza Alma Mater. Chciałbym być mądry Państwa mądrością, silny Państwa siłą, zwłaszcza energią i entuzjazmem studentów. Serdecznie zapraszam do współpracy.*

Elektorom i wyborcom podziękowania złożyła także prof. dr. hab. Wanda Olech-Piasecka, w szczególności za umożliwienie udziału w wyborach, za okazane zaufanie, wsparcie w kampanii i oddane głosy. Pani Profesor przekazała Rektorowi-Elektowi najlepsze gratulacje, życząc, by czteroletnia kadencja przyniosła dalszy rozwój Uczelni.

Wybory do Senatu Akademickiego SGGW

8 lipca 2020 r. zakończyły się, trwające od czerwca, wybory członków Senatu Akademickiego SGGW. Głosowania odbywały się w poszczególnych jednostkach organizacyjnych Uczelni: instytutach, jednostkach ogólnouczelnianych i międzyinstytutowych. Swoich przedstawicieli wybierali także doktoranci i studenci.

Wybrano 46 senatorów SGGW, w tym 23 profesorów lub profesorów Uczelni, reprezentujących 14 dyscyplin naukowych, 10 przedstawicieli pozostałych nauczycieli akademickich, 2 pracowników niebędących nauczycielami akademickimi, 1 doktoranta i 9 studentów. Senatowi Akademickiemu będzie przewodniczyć nowo wybrany Rektor SGGW prof. dr. hab. Michał Zasada, a pierwsze posiedzenie nowo ukonstytuowanego Senatu SGGW odbędzie się przed inauguracją roku akademickiego.

Susze – rosnące zagrożenie: wieloletnie obserwacje w zlewni badawczej rzeki Zagożdżonki

Ryc. 1 Mapa zlewni rzeki Zagożdżonki

Susza jest procesem złożonym, w którym można wyróżnić trzy główne etapy: suszę atmosferyczną, glebową i hydrologiczną. W literaturze pochodzącej z ostatnich lat można spotkać opracowania wyróżniające w przebiegu rozpatrywanego zjawiska, również suszę hydrogeologiczną oraz społeczno-ekonomiczną. Jednym z najbardziej wrażliwych na niedobory wody sektorów jest rolnictwo. W 2019 roku straty spowodowane suszą w tej gałęzi gospodarki oszacowano na około 3 mld złotych. Częstotliwość występowania susz rośnie. Obecnie występują one dwukrotnie częściej niż w latach 50. ubiegłego wieku. Konieczne jest zatem monitorowanie procesu i podejmowanie właściwych działań dla redukcji strat w produkcji rolnej i przystosowanie do zmieniających się warunków środowiskowych. Badania prowadzone

w zlewni rzeki Zagożdżonki skupiają się na dwóch jej typach: suszy atmosferycznej i hydrologicznej, związanych z niedoborami opadu i niskimi przepływami w korycie rzeki.

Zlewnia rzeki Zagożdżonki (Ryc.1) jest jedną z nielicznych małych zlewni w Polsce, w której ciągi pomiarowe obejmują ponad 50 lat. Wieloletnie obserwacje hydrologiczne prowadzone są nieprzerwanie przez Katedrę Inżynierii Wodnej i Geologii Stosowanej SGGW od lipca 1962 r., w profilu wodowskazowym Płachty Stare (Ryc.2), który zamyka górną część zlewni rzeki Zagożdżonki – powierzchnią 82,4 km². Dane o odpływie wyznaczonym w profilu Płachty Stare, a także dane opadowe pochodzące z ogródka meteorologicznego Katedry, położonego w obrębie stacji pomiarowej Czarna, stanowią niezbędne źródło wiedzy na temat wieloletniego przebiegu występowania

zjawiska suszy w zlewni Zagożdżonki. Natomiast obserwacje okresowe prowadzone są także w profilu Wygoda (Ryc. 3a i 3b), najwyższym położonym posterunku wodowskazowym, o powierzchni zlewni wynoszącej 9,3 km².

Zagożdżonka jest lewostronnym dopływem Wisły i uchodzi do niej powyżej Radomki. Zlewnia rzeki Zagożdżonki położona jest na Nizinie Mazowieckiej, która należy do jednych z najbardziej posusznych regionów kraju, jakim jest pas Nizin Środkowopolskich. Obszar Niżu Polskiego charakteryzuje się częstym występowaniem intensywnych susz, z długimi okresami dni bez opadów. Według badań IMGW-PIB wielkości klimatycznego bilansu wodnego (stanowiącego różnicę między opadem atmosferycznym a parowaniem) dla obszaru Niziny Mazowieckiej, szczególnie w ostatnich latach, wiosną i wczesnym latem są coraz mniejsze, co oznacza, że występujące okresy suszy są coraz bardziej dotkliwe. Zwiększone parowanie związane jest z notowanym wzrostem temperatury powietrza dla obszaru kraju. Na uwagę zasługują szczególnie ciepłe, a nawet ekstremalnie ciepłe ostatnie lata drugiej dekady XXI wieku, obserwowane na wielu referencyjnych stacjach meteorologicznych w Polsce. Wyraźnie widoczne w zlewni Zagożdżonki jest także ocieplenie półroczy zimowych powiązane ze spadkiem liczby dni z pokrywą śnieżną.

Dotychczasowe wyniki badań prowadzone w Katedrze nad zjawiskiem suszy atmosferycznej w zlewni rzeki Zagożdżonki, nie wskazują na istotne zmiany w wieloletnim przebiegu rocznych i półrocznych sum opadów, co koresponduje z wynikami dotyczącymi obszaru Polski, a prezentowanymi w literaturze. Jednakże po roku 2006 można zauważyć częstsze występowanie lat, w których miesiące skrajnie suche, bardzo suche sąsiadują z miesiącami skrajnie wilgotnymi i bardzo wilgotnymi, co potwierdzają widoczne już zmiany w strukturze opadów. Susze atmosferyczne w zlewni rzeki Zagożdżonki mogą wystąpić we wszystkich miesiącach sezonu wegetacyjnego (IV-IX), stanowiąc szczególne zagrożenie dla rolnictwa. Mimo braku trendu zmniejszania się wartości rocznych sum opadów, widać wyraźny proces zmniejszania się odpływu ze zlewni Zagożdżonki w profilu Płachty Stare i wzrost zagrożenia zjawiskiem niżówki wód powierzchniowych. Widoczne jest także zjawisko okresowego zanikania przepływu wody w korycie w profilu Wygoda, położonym w początkowym biegu rzeki Zagożdżonki, notowane zwykle w lipcu i sierpniu. Wieloletnie badania hydrologiczne w zlewni Zagożdżonki wskazują na zmniejszanie się zasobów wodnych na jej obszarze.

Ewa Kaznowska, Kazimierz Banasik, Katedra Inżynierii Wodnej i Geologii Stosowanej, Instytut Inżynierii Środowiska SGGW

Ryc.2 Profil wodowskazowy Płachty Stare na rzece Zagożdżonka

Ryc. 3a Profil Wygoda na rzece Zagożdżonka w okresie suszy w 1992 r.

Ryc. 3b Profil Wygoda na rzece Zagożdżonka w okresie suszy w 2019 r.

W walce z agresywnym rakiem piersi

Prof. dr hab. Magdalena Król, Samodzielna Pracownia Biologii Nowotworu, Instytut Biologii SGGW

Naukowcy z SGGW pracują nad testem diagnostycznym, który ma za zadanie wspomóc walkę z potrójnie ujemnym rakiem piersi – najbardziej agresywnym spośród wszystkich. Byłaby to wreszcie ogromna szansa dla części chorych i krok ku medycynie spersonalizowanej, zdecydowanie skuteczniejszej od terapii aktualnie dostępnych w Polsce.

Potrójnie ujemny rak piersi

O raku piersi mówi się coraz więcej i coraz większa jest wiedza na jego temat. Przede wszystkim istnieje kilka podtypów tej choroby (w praktyce klinicznej dzielony jest na trzy podtypy), które różnią się cechami morfologicznymi, genetycznymi oraz przebiegiem, ale też determinują rodzaj stosowanej terapii. Jednym z podtypów jest potrójnie ujemny rak piersi (TNBC – triple-negative Breast cancer), który jest bardzo agresywną odmianą – szybko rośnie, szybko daje przerzuty i szybko

nawraca. Choruje na niego ok. 10% wszystkich pacjentek z rakiem piersi. Charakteryzuje się brakiem ekspresji trzech receptorów: estrogenowego, progesteronowego oraz receptora typu drugiego ludzkiego naskórkowego czynnika wzrostu (HER2 – human epidermal growth factor receptor 2) odpowiadającego za prawidłowy rozwój komórki (lub brakiem nadmiernej ekspresji tego receptora). Powoduje to, że skuteczność leczenia jest bardzo niska, a rokowania niekorzystne. Nie można zastosować hormonoterapii ani leczenia, dla którego punktem zaczepienia jest receptor HER2. Ponadto, TNBC trudno zdiagnozować we wczesnym stadium, ponieważ jest słabo wykrywalny w mammografii. Chorują na niego najczęściej młode kobiety. To najgorsza odmiana raka piersi, gdyż pacjentki z potrójnie ujemnym rakiem piersi z uwagi na stwierdzony brak ekspresji receptorów ER, PR oraz HER2 nie mają wskazań do leczenia ukierunkowanego przeciwko receptorowi HER2 oraz hormonoterapii, które w innych grupach chorych z tym nowotworem są powszechnie wykorzystywane

i korzystnie wpływają na poprawę wyników leczenia. Dlatego tak ważną jest dalsza klasyfikacja TNBC i wytypowanie nowych markerów korelujących z chemiowrażliwością i przebiegiem choroby.

Test diagnostyczny

W ramach współpracy polsko-tureckiej, trwają badania nad potrójnie ujemnym rakiem piersi i próbą stworzenia testu diagnostycznego umożliwiającego wytypowanie grupy pacjentek, które mogłyby reagować na leczenie i dobranie im odpowiedniej terapii. Będzie to wreszcie ogromna szansa dla chorych. Polskiemu zespołowi przewodzi prof. dr hab. Magdalena Król – kierownik Samodzielnej Pracowni Biologii Nowotworu Instytutu Biologii SGGW, w skład którego wchodzi pracownicy: Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie – dr Bartłomiej Taciak oraz doktorantka lek. wet. Irena Pruszyńska), Wojskowego Instytutu Medycznego w Warszawie, Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej MSWiA z Warmińsko-Mazurskim Centrum Onkologii pod kierownictwem dr hab. Lubomira Bodnara. Natomiast tureckiemu zespołowi przewodzi prof. Ali O. Gure z Uniwersytetu Bilkent w Ankarze, a tworzą go pracownicy także innych instytucji: Istanbul University, Marmara University, PRZ BioTech Ltd.

Istnieje bardzo mała grupa pacjentek, z potrójnie ujemnym rakiem piersi, które mogłyby zareagować na leki. Celem współpracy jest wytypowanie ich w oparciu o specjalnie przygotowany test, nad którym pracują naukowcy. Ponieważ u zdecydowanej większości leczenie nie przynosi żadnego rezultatu, ważne jest żeby wytypować i poddać testowi tylko te osoby, u których wykorzystanie go rzeczywiście rokuje.

– *Przy obecnie dynamicznie rozwijającej się biologii molekularnej oraz medycynie spersonalizowanej, takie testy uważane są za przyszłość. Minęły już czasy leczenia wszystkich tak samo, ponieważ każdy nowotwór jest inny i przyszłością jest stosowanie terapii „szytej na miarę” dla każdego pacjenta* – mówi prof. dr hab. Magdalena Król. – *Medycyna spersonalizowana polega na tym, że na podstawie testu molekularnego (oczywiście też dobranego dla konkretnego pacjenta) wytypowany zostanie podtyp molekularny nowotworu i dobrane leczenie dla tego konkretnego podtypu.*

Mocną stroną badań prowadzonych nad testem diagnostycznym jest to, że będą one wykonane na dwóch populacjach kobiet, w Polsce i w Turcji. W sumie do przeanalizowania jest 400 próbek wyselekcjonowanych na podstawie określonych parametrów, głównie czas przeżycia całkowitego, czas wolny od progresji choroby, odpowiedź na leczenie.

– *Najpierw, wykonaliśmy identyfikację in silico (w oparciu o The Cancer Genome Atlas zawierający dane o ekspresji*

białek, ncRNA, mRNA, metylacji, liczby kopii i mutacji DNA w TNBC) nowych markerów lekowrażliwości i przeżywalności TNBC. Następnie czułość i swoistość tych markerów zostanie przetestowana ex vivo w tkankach pobranych od pacjentek o znanym przebiegu klinicznym. Kolejnym krokiem będzie weryfikacja uzyskanych wyników in vitro na liniach komórkowych o takim samym podtypie jak badane TNBC oraz in vivo. W oparciu o wcześniejsze, podobne badania naszych tureckich kolegów nad rakiem okrężnicy uważamy, że zidentyfikowane przez nas markery będą stanowiły tanią alternatywę dla stosowanego obecnie PAM50 i zaowocują rozpoczęciem badań klinicznych.

Test trzeba jeszcze wypróbować we wspomnianych badaniach klinicznych, więc jest to jeszcze dość długi horyzont czasowy. Jednak kiedy już wszystko zostanie sprawdzone i zatwierdzone, będzie można go użyć w przypadku konkretnych chorych: z potrójnie ujemnym rakiem piersi. Teoretycznie materiał pobrany podczas biopsji będzie mógł być poddany testowi, a na podstawie tego wyniku będzie można określić (takie jest założenie), jakie leczenie powinno zostać zastosowane u danej pacjentki i jakie jest rokowanie.

Obecnie badania są jeszcze na wczesnym etapie, jednak jeśli projekt testu będzie sprawdzony na modelu mysim (czyli pod koniec projektu), to wtedy wynalazek będzie mógł zostać opatentowany, a potem skomercjalizowany. To byłaby ogromna nadzieja dla pacjentek z TNBC.

Medycyna spersonalizowana

Medycyna spersonalizowana uważana jest za przyszłość medycyny i jest ogromną szansą dla chorych. Jej celem jest zidentyfikowanie choroby na poziomie molekularnym tak, aby leki oraz środki zapobiegawcze mogły być zastosowane u konkretnej i dopasowanej populacji pacjentów. Dzięki znajomości różnic genetycznych możliwe jest przewidywanie indywidualnych predyspozycji do rozwoju choroby i reakcji na leki. Możliwe będzie zastosowanie odpowiedniej terapii.

Test diagnostyczny, nad którym pracują m.in. naukowcy z SGGW jest właśnie elementem medycyny spersonalizowanej. To dzięki niej będzie można wytypować ściśle określoną grupę pacjentek i poddać ich ściśle określonemu leczeniu. A cały proces powinien zakończyć się stuprocentowym sukcesem. Przed naukowcami jest jeszcze wiele pracy, ale cel jest nieoceniony i daje ogromne nadzieje na zwycięską walkę z potrójnie ujemnym rakiem piersi, którego pokonanie jest obecnie niemalże nieosiągalne.

Materiał opracowała: Anita Kruk, Biuro Promocji SGGW,
Konsultacja merytoryczna: prof. dr hab. Magdalena Król,
Samodzielna Pracownia Biologii Nowotworu, Instytut
Biologii SGGW

Inwestycje w SGGW

Szkoła Główna Gospodarstwa Wiejskiego dbając o stały rozwój i najwyższe standardy w obszarze nauki i dydaktyki, realizuje program rozbudowy i modernizacji infrastruktury uczelni. Ostatnie cztery lata to realizacja nowych zadań inwestycyjno-remontowych, obejmujących powstanie nowych gmachów oraz przebudowę istniejących budynków. Pozyskiwane środki finansowe z programów unijnych, Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego oraz odpowiednia gospodarka finansowa Uczelni pozwoliły przeznaczyć w latach 2016-2019 blisko 83,4 mln zł, a w roku 2020 ponad 177 mln zł na inwestycje i modernizacje.

Innowacyjne Centrum Nauk Żywnościowych

To unikatowa jednostka badawcza, w której opracowywane będą nowoczesne metody badań związanych z personalizacją żywienia, projektowaniem innowacyjnej żywności, tworzeniem dobrych praktyk w obszarze holistycznie rozumianej nauki o żywieniu człowieka.

Obecnie trwają prace m.in. nad projektem budowlanym, technologicznym i wykonawczym oraz kosztorysem czterokondygnacyjnego budynku. Łączna powierzchnia użytkowo-dydaktyczna inwestycji to ponad 6 tys. m², laboratoryjna – ponad 2,5 tys. m². Rozpoczęcie prac budowlanych planowane jest na jesień br. Szacunkowy koszt realizacji inwestycji to 62 mln zł, z czego 40 mln zł pochodzi z dotacji MNiSW. Pozostała część finansowana jest ze środków Uczelni.

Wizualizacja Centrum Nauk Żywnościowych

Centrum Medycyny Regeneracyjnej

Inwestycja, która umożliwi rozwój innowacyjnych badań w obszarze nauk klinicznych, fizjologicznych oraz zaawansowanej medycyny regeneracyjnej, obejmuje rozbudowę i nadbudowę istniejącego budynku, modernizację jego istniejącej części oraz zakup i montaż aparatury i wyposażenia. Obecnie trwają prace wykończeniowe.

Łączna wartość inwestycji to 87,8 mln zł, z czego 66,6 mln zł pochodzi ze środków Regionalnego Programu Województwa Mazowieckiego na lata 2014-2020, a pozostała część finansowana jest ze środków Uczelni.

Budowa Centrum Medycyny Regeneracyjnej

Centrum Badawczo-Rozwojowe Żywności i Żywienia

Celem projektu było utworzenie w Uczelni ośrodka rozwojowego z najnowocześniejszą w kraju infrastrukturą. W ramach projektu w budynku Instytutu Nauk i Żywności i Instytutu Nauk o Żywieniu Człowieka powstaje nowoczesne laboratorium naukowo-badawcze z towarzyszącą mu halą nowoczesnych technologii, gdzie testowane i wdrażane będą nowe rozwiązania technologiczne i techniczne w zakresie żywności i żywienia. Wartość projektu to 44 mln zł. Koszt projektu w 80% finansowany był ze środków Regionalnego Programu Województwa Mazowieckiego na lata 2014-2020, a w 20% ze środków Uczelni.

Wyposażenie Centrum Badawczo-Rozwojowego Żywności i Żywienia

Obiekt naukowo-dydaktyczny dla Instytutu Ekonomii i Finansów

W II połowie 2020 r. rozpoczną się prace projektowe oraz przygotowanie dokumentacji technicznej nowego gmachu dla Instytutu Ekonomii i Finansów przy ulicy Nowoursynowskiej. W budynku znajdować się będą m.in. sale seminaryjne i audytoryjne, nowoczesne laboratoria komputerowe i magazynowe, laboratorium Applied Finance, a także pomieszczenia pracownicze, dziekanaty, bufet oraz podziemny parking. Budowa obiektu znacząco wpłynie na poprawę warunków i jakość prowadzenia badań naukowych i dydaktycznych.

Szacowana wartość inwestycji to 35-40 mln zł, a inwestycja w całości sfinansowana będzie ze środków własnych Uczelni.

Wizualizacja Budynku Instytutu Ekonomii i Finansów

Zaplecze Pracowni Pszczelnictwa i Sekcji Sokolniczej

Budynek Zaplecza poprawi warunki pracy studentów oraz pracowników naukowo-dydaktycznych. Pozwoli również rozszerzyć badania naukowe związane z produkcją, pozyskiwaniem, przechowywaniem i przetwarzaniem

Zaplecze Pracowni Pszczelnictwa i Sekcji Sokolniczej

produktów pszczelich. W budynku znajdują się m.in. nowoczesne pracownie: inseminacji i wychowu matek, wirowania miodu, gospodarki pasiecznej, hodowli pszczoł samotnic, oceny jakości produktów, czy renowacji uli.

Sokolarnia umożliwi prowadzenie badań sokołów, w tym również przygotowanie ptaków do udziału

w krajowym programie reintrodukcji sokoła wędrownego do środowiska.

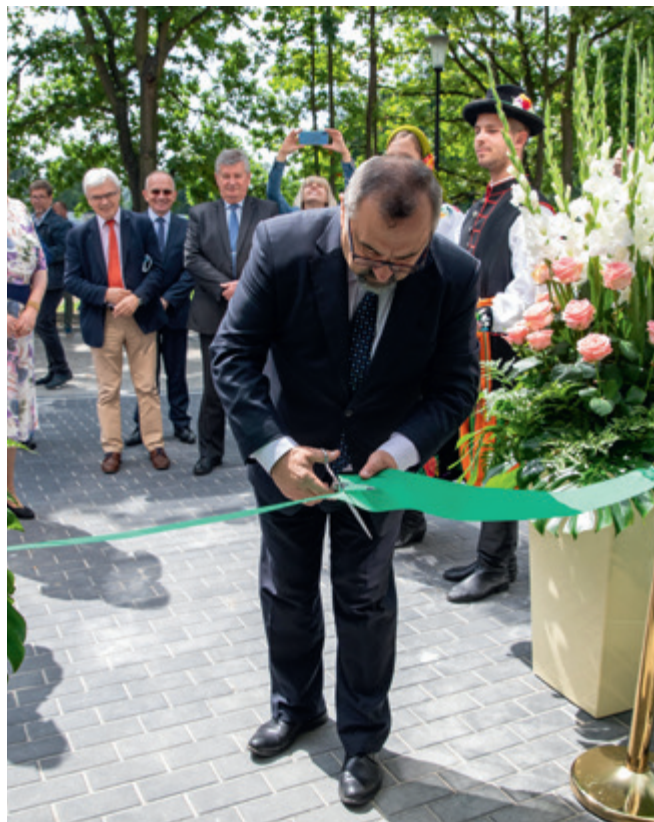
Inwestycja w całości została sfinansowana ze środków własnych Uczelni. Uroczyste otwarcie pracowni w obecności władz rektorskich odbyło się 13 lipca 2020 r.

Budynek Administracji Terenów Zielonych

Budynek Administracji Terenów Zieleni ma służyć przede wszystkim części administracji, która odpowiada za tereny zieleni w obrębie Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie. Znajdą się tutaj również pomieszczenia sanitarne dla studentów biorących udział m.in. w zawodach sportowych oraz część magazynowa do przechowywania sprzętów niezbędnych do utrzymania uczelnianych terenów zieleni.

17 lipca br. odbyło się uroczyste otwarcie nowego budynku. Symbolicznego przecięcia wstęgi dokonał prof. dr hab. Wiesław Bielawski – rektor SGGW, inż. Renata Białczak – kierownik Administracji Terenów Zieleni SGGW oraz Adam Miąskiewicz – przedstawiciel firmy „UNI-SAN”, która wybudowała obiekt. Koszty budowy obiektu zostały w całości sfinansowane ze środków własnych Uczelni.

– Uważam, że warunki pracy w nowym budynku będą znacznie lepsze niż były do tej pory. Mam nadzieję, że zespół pod kierownictwem pani Renaty Białczak będzie zadowolony z inwestycji i będzie się tutaj dobrze czuł – podsumował uroczystość rektor SGGW.

Przecięcie wstęgi podczas uroczystości otwarcia budynku

Budynek zaplecza służb technicznych Uczelni

Budynek będzie pełnił funkcje administracyjno-biurowe, magazynowe, warsztatowe i garażowe. Mieścić się w nim będą biura: Dyrektora Technicznego, Działu Inwestycji i Nadzoru Technicznego, Działu Obsługi Technicznej Obiektów, Działu Transportu i Zaopatrzenia, Dział Aparatury Badawczej i Dydaktycznej, Straż Akademicka, Inspektorat BHP, Sekcja Zamówień Publicznych. Powstanie nowoczesna baza do obsługi technicznej budynków, a także obsługi administracyjnej dla całej Uczelni. W budynku tym przewidziane jest również do realizacji w dalszej perspektywie centrum monitorowania kampusu SGGW.

Wizualizacja budynku zaplecza służb technicznych

Magazyn pasz Katedry Chorób Dużych Zwierząt i Kliniki Instytutu Medycyny Weterynaryjnej oraz Katedry Hodowli Zwierząt Instytutu Nauk o Zwierzętach

Nowo wybudowany magazyn o łącznej powierzchni 330 m² zapewnia prawidłowe funkcjonowanie całego zaplecza dydaktycznego, w skład którego wchodzi stajnia, budynek hipoterapii, klinika koni i padok. Magazyn jest przeznaczony do składowania pasz dla koni, głównie słomy i ziarna. Wartość robót budowlanych wyniosła 936 tys. zł. Inwestycja została sfinansowana w całości ze środków własnych Uczelni. W 2020 r. planowane jest utwardzenie nawierzchni dojazdowych do magazynu (szacunkowy koszt: 142 tys. zł).

Magazyn Pasz

Termomodernizacja budynków Starego Kampusu

W 2019 r. rozpoczęła się realizacja projektu „Termomodernizacja budynków Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie”. Inwestycja obejmuje kompleksową modernizację ośmiu budynków: Centrum Informatycznego, Auli Kryształowej, administracji uczelnianej, kvestury, rektoratu i trzech budynków Wydziału

Nauk Ekonomicznych. W ramach projektu wykonywane są prace remontowo-modernizacyjne obejmujące m.in.: ocieplenie stropodachów, wymianę okien oraz modernizację centralnego ogrzewania i centralnej ciepłej wody i systemów chłodzących. Dofinansowaniem objęta została także wymiana oświetlenia na energooszczędne. Wartość robót budowlanych wynosi prawie 4,1 mln zł.

Inwestycja otrzymała 3,2 mln zł dofinansowania ze środków unijnych. Wsparcie zostało udzielone Uczelni przez Urząd Marszałkowski Województwa Mazowieckiego w ramach Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Mazowieckiego na lata 2014-2020.

Remont budynków inwentarskich w RZD Wilanów-Obory

Rolniczy Zakład Doświadczalny Wilanów-Obory jest jedną z jednostek organizacyjnych SGGW. Na powierzchni ok. 1360 ha prowadzona jest działalność z zakresu produkcji roślinnej i zwierzęcej. Jednym z najważniejszych realizowanych kierunków jest produkcja mleka. Na terenie Zakładu znajdują się pola doświadczalne z zapleczem socjalnym

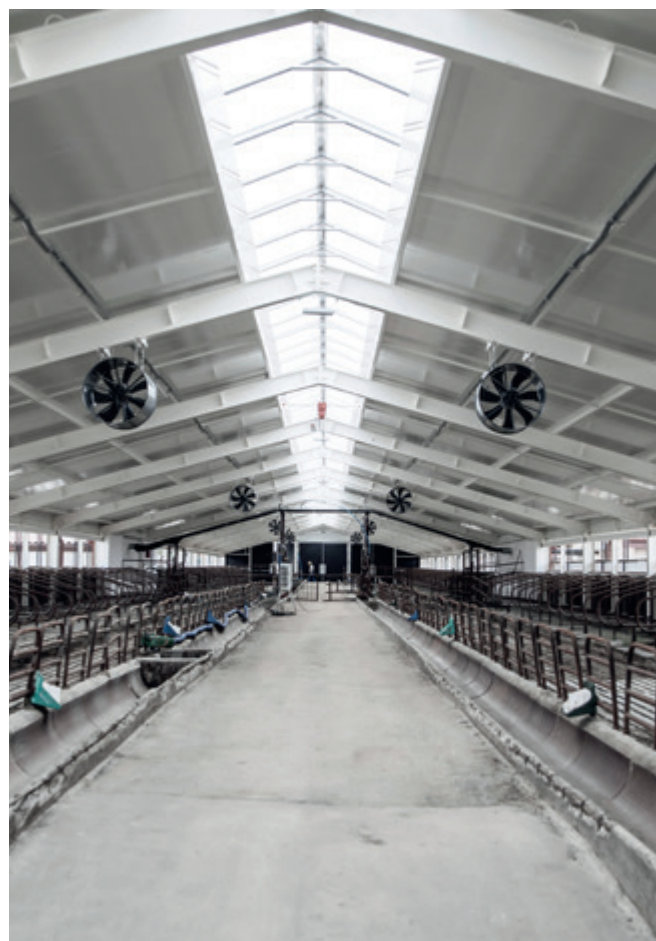
JM Rektor w RZD Wilanów-Obory

i dydaktycznym, gdzie istnieje możliwość prowadzenia prac badawczych i doświadczalnych, praktyk i ćwiczeń terenowych dla studentów oraz zajęć dydaktycznych i przygotowywania prac naukowych.

Remont, który rozpoczął się wiosną 2020 r., obejmuje m.in. wymianę dachów i okien oraz renowację ścian zewnętrznych. Zakończenie prac planowane jest na wrzesień 2020 r. Łączny koszt remontu wynosi ponad 3 mln zł. Kwota ta w całości została sfinansowana z przychodów własnych Uczelni, w tym głównie ze środków pochodzących z kontraktacji gruntów położonych w Brwinowie i Kociszewie.

RZD Wilanów-Obory.

RZD Wilanów-Obory wewnątrz budynku

Remont i modernizacja Domu Asystenckiego „Ikar”

Pod koniec 2019 r. zakończyła się modernizacja 9. i 10. piętra segmentów mieszkalnych w Domu Asystenckim D.A. IKAR. Łącznie przebudowano 30 segmentów oraz wyremontowano korytarze oraz klatkę schodową. Odnowione mieszkania zostały umeblowane i wyposażone w aneksy kuchenne z funkcjonalną zabudową. Każdy segment posiada też miejscową klimatyzację, telewizor, sieć LAN i Wi-Fi. Remont znacznie podniósł standard budynku, w którym przyjmowani są goście Uczelni. W bieżącym roku planowane jest przygotowanie kolejnych ośmiu pokoi oraz remont holu wejściowego. Przebudowę segmentów w Domu Asystenckim D.A. IKAR poprzedziła wymiana dwóch wind w roku 2018. Uczelnia przeznaczyła na zakup i montaż nowych dźwigów 350 tys. zł. Inwestycja została w całości sfinansowana ze środków własnych Uczelni.

Pokoje gościnne DA Ikar

Materiały przygotowali: Jarosław Dadacz, Dyrektor Techniczny SGGW i Teresa Paprocka, Kierownik Działu Inwestycji SGGW, Opracowanie: P. Górnicka i A. Pieniążek, Biuro Promocji ♦

Innowacyjne Centrum Nauk Żywnościowych SGGW

Prof. dr hab. Krystyna Gutkowska, Dyrektor Instytutu Nauk o Żywieniu Człowieka

Rozmowa z prof. dr hab. Krystyną Gutkowską, dyrektorem Instytutu Nauk o Żywieniu Człowieka Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie, o powstającym Innowacyjnym Centrum Nauk Żywnościowych.

W III kwartale 2020 r. ma się rozpocząć budowa Innowacyjnego Centrum Nauk Żywnościowych. Jakie będą główne kierunki prowadzonych tam badań?

Prof. dr hab. Krystyna Gutkowska: Nadrzędnym celem Innowacyjnego Centrum Nauk Żywnościowych, jako

wiodącej instytucji naukowo-dydaktyczno-wdrożeniowej, jest rozwój kierunków badań, których wyniki będą miały zastosowanie w rozwiązywaniu problemów żywnościowo-zdrowotnych różnych grup populacyjnych naszego społeczeństwa. Cel ten zrealizowany może być jedynie poprzez holistyczne ujęcie systemu produkcji i konsumpcji żywności, a więc zaczynając od produkcji surowców, poprzez ich przetwarzanie, konfekcjonowanie i sprzedaż, a kończąc na jej zakupie, przechowywaniu, przygotowaniu do spożycia i wynikających z tego wielorakich skutkach, zarówno z perspektywy jednostki, jak i społeczeństwa. Takie podejście jest konsekwencją koncepcji założyciela

Wydziału Żywienia Człowieka i Wiejskiego Gospodarstwa Domowego, prof. dr. hab., dhc Stanisława Bergera, według którego żywienie człowieka to obszar nauki zajmującej się współzależnością między pożywieniem a organizmem człowieka na poziomach molekularnym, komórkowym, tkankowym, całego organizmu oraz populacji.

Realizacja planowanej inwestycji zintensyfikuje rozwój SGGW, jak również regionu, poprzez nowatorskie badania naukowe, wdrożenie innowacyjnych technologii w dziedzinie nauk żywieniowych oraz transfer wiedzy do społeczeństwa i gospodarki. Pozwoli to na opracowanie nowoczesnych badań związanych z personalizacją żywienia, projektowaniem innowacyjnej żywności oraz tworzeniem dobrych praktyk w obszarze szeroko rozumianej nauki o żywieniu człowieka. Nowoczesne warunki pracy naukowej zagwarantują przygotowanie aktywnej i konkurencyjnej kadry wysoko wykwalifikowanych do wykonywania działań innowacyjno-wdrożeniowych specjalistów. Przyczyni się to również do osiągnięcia wymiernych efektów w postaci opracowania standardów żywienia człowieka w zdrowiu i chorobie wykorzystywanych w interaktywnych aplikacjach webowych w wolnym dostępie dla społeczeństwa. Personalizacja diety oraz monitoring jej skuteczności wpisują się w cel strategiczny Narodowego Programu Zdrowia, którym jest wydłużenie życia w zdrowiu, poprawa zdrowia i jakości życia ludności oraz zmniejszenie nierówności społecznych w osiąganiu zdrowia, poprzez poprawę sposobu żywienia, stanu odżywienia oraz aktywności fizycznej społeczeństwa.

Jakich specjalistów będzie szkolić Centrum?

Innowacyjne Centrum Nauk Żywieniowych dedykowane jest przede wszystkim badaniom naukowym, ale wzajemne relacje między nauką a dydaktyką będą również obecne w obszarze jego zadań. Centrum stanowić będzie swoistą bazę dla unowocześniania programów kształcenia w zakresie wieloaspektowego i holistycznego podejścia do żywienia człowieka. Mówimy o szkoleniu ekspertów przygotowanych zarówno do inicjowania i realizacji zmian w sposobie żywienia, zmierzających do poprawy sytuacji zdrowotnej różnych grup populacyjnych, jak również specjalistów od projektowania spersonalizowanej żywności i procesów technologicznych wykorzystywanych do produkcji żywności charakteryzującej się wysoką wartością odżywczą, niską wartością energetyczną, niskim indeksem glikemicznym oraz, dzięki zastosowaniu innowacyjnych i naturalnych surowców, nowoczesnych metod pakowania oraz przechowywania, wydłużonym

terminem przydatności do spożycia. Centrum stanowić też będzie zaplecze naukowo-badawcze niezbędne do kształcenia specjalistów z zakresu edukacji żywieniowej, czy szerzej – edukacji zdrowotnej. Poprzez wprowadzenie nowoczesnych metod oceny efektywności różnych modeli i systemów poradnictwa dietetycznego, wykorzystujących narzędzia multimedialne i komunikowanie na odległość, możliwe będzie udoskonalenie procesu dopasowywania przekazywanych zaleceń do potrzeb i percepcji poszczególnych kategorii odbiorców.

Centrum ma pomagać w rozwiązywaniu problemów żywieniowo-zdrowotnych polskiego społeczeństwa. O jakich chorobach mówimy?

Przede wszystkim o chorobach dietozależnych, będących konsekwencją sposobu i stanu odżywienia, takich jak: otyłość, cukrzyca typu 2, choroby układu krążenia, osteoporoza, niektóre nowotwory, a także chorobach metabolicznych: zaburzeniach lipidowych, dnian moczanowej czy rzadkich wrodzonych wadach metabolizmu. Stąd w Innowacyjnym Centrum Nauk Żywieniowych ważnym elementem badań będzie możliwość określenia wpływu zarówno makroskładników diety, jak i wybranych składników mineralnych, witamin i innych substancji bioaktywnych na regulację i tempo metabolizmu u człowieka oraz jego profil metaboliczny. W powiązaniu z uwarunkowaniami genetycznymi i czynnikami związanymi ze stylem życia pozwoli to na personalizację zaleceń żywieniowych, przyczyniając się do poprawy zdrowia i jakości życia społeczeństwa. W celu oceny kluczowych parametrów stanu zdrowia i zmian metabolizmu na poziomie komórkowej regulacji, wykorzystywane będą aparaty umożliwiające jakościowe i ilościowe analizy wybranych metabolitów, np. przemiany aminokwasów, kwasów tłuszczowych czy wybranych związków bioaktywnych. Wykorzystanie badań metabolomicznych pomoże w identyfikacji parametrów wskazujących na znaczenie żywności w profilaktyce i leczeniu oraz monitorowaniu efektywności dietoterapii chorób niezakaźnych. Identyfikacja, walidacja, opracowanie i wdrożenie nowych biomarkerów chorób dietozależnych na podstawie metod oceny produktów metabolizmu może również wspomóc identyfikację zależności sposobu żywienia od indywidualnej predyspozycji do występowania określonych zaburzeń metabolicznych. Stanowić to będzie podstawę do opracowania spersonalizowanych zaleceń żywieniowych, a określenie potrzeb żywieniowo-dietetycznych różnych grup populacyjnych i indywidualnych osób może być punktem wyjścia do projektowania żywności

Koncepcja architektoniczna Innowacyjnego Centrum Nauk Żywnościowych

o pożądanym cechach prozdrowotnych, których działanie będzie weryfikowane w odpowiednio zaplanowanych modelach poradnictwa żywieniowo-dietetycznego.

Jak duże znaczenie dla zdrowia publicznego ma dietoprofilaktyka?

Dieta, jak również inne elementy stylu życia, a zwłaszcza aktywność fizyczna, mają dla zdrowia ogromne znaczenie. Napisano na ten temat wiele monografii naukowych i popularno-naukowych, jak również tysiące artykułów. Światowa Organizacja Zdrowia (WHO) zaleca, by podstawą naszej diety były owoce i warzywa – minimum 400 g dziennie, najlepiej w co najmniej pięciu porcjach. Są bogatym źródłem witamin i składników mineralnych, które zmniejszają ryzyko zachorowania na różne schorzenia psychosomatyczne, a ich zbyt niskie spożycie stanowi jeden z dziesięciu najważniejszych czynników zagrażających zdrowiu.

Badania wykazały, że osoby, które spożywały warzywa i owoce w ilości powyżej 400 g dziennie, miały istotnie lepsze wyniki w teście oceniającym pamięć, co sugeruje związek pomiędzy spożywaniem tych grup produktów a wynikami testów poznawczych. Inne badania potwierdziły,

że włączenie soku owocowego bogatego we flawonoidy, w tym antocyjany do diety osób starszych z otępieniem o łagodnym lub umiarkowanym nasileniu, może poprawić ich pamięć i usprawnić procesy poznawcze. Jakkolwiek wiedza na temat związku między spożywaną żywnością a zdrowiem wydaje się być duża, to pamiętajmy, że konsumenci, dokonując wyboru produktów spożywczych, kierują się nią tylko w niewielkim stopniu. Z jednej strony deklarują, że mają świadomość, iż od tego, jak się odżywiają, zależy ich zdrowie i kondycja, z drugiej – jedzenie traktują w kategorii przyjemności, wybierają to, co lubią. Niestety, aspekt hedonistyczny często nas gubi, bo nie zawsze to, co nam smakuje, jest dla nas zdrowe. Trzeba z całą mocą podkreślić, że poprzez dietoprofilaktykę można zmniejszyć zachorowalność na choroby cywilizacyjne, co daje ogromne korzyści nie tylko społeczne, ale też ekonomiczne.

W Centrum mają powstawać innowacyjne receptury produktów żywnościowych. Jakie są najnowsze trendy dotyczące modyfikacji oferty rynkowej?

Konsumenci w drugiej dekadzie XXI w. znajdują się pod wpływem takich megatrendów jak: „świeżość”, „naturalność”,

„zdrowie”, „autentyczność” i „personalizacja”. Szczególnie silny jest trend „zdrowie” i wynikające stąd zainteresowanie żywnością o atrybutach prozdrowotnych. Warto wspomnieć, że produkty komunikowane jako prozdrowotne są często utożsamiane z żywnością funkcjonalną, czyli wykazującą, poza działaniem odżywczym oraz sensorycznym, również pozytywny wpływ na zdrowie.

Korzystając z doświadczeń wynikających z realizowanych w latach 2009-2016 na ówczesnym Wydziale Nauk o Żywieniu Człowieka i Konsumpcji dwóch projektów, a mianowicie „Biożywność” i „Bioprodukty”, czyli funkcjonalnych produktów pochodzenia zwierzęcego i roślinnego o podwyższonej wartości odżywczej i walorach prozdrowotnych, mamy wiedzę z zakresu możliwości kreowania właściwych atrybutów żywności w celu jej prozdrowotnego oddziaływania. W kontekście tych doświadczeń planujemy monitorowanie i wyjaśnianie online wpływu procesów technicznych i technologicznych na parametry jakościowe żywności. W planowanej w Innowacyjnym Centrum Nauk Żywnościowych Hali Technologii Przemysłu Spożywczego wykorzystywane będą w skali półprzemysłowej nowoczesne metody:

- produkcji wyrobów zbożowych z wykorzystaniem nowoczesnych rozwiązań technologicznych do sterowania procesem fermentacji, chłodzenia i mrożenia półproduktów, specjalistycznych pieców piekarniczych wyposażonych w systemy odzysku energii pozwalające na zmniejszenie emisji gazów cieplarnianych i umożliwiających produkcję piekarniczą wyrobów wzbogacanych w naturalne składniki prozdrowotne,
- produkcji wyrobów ekstrudowanych i co-ekstrudowanych,
- produkcji wędlin (drobno i grubo rozdrobnionych) z dodatkami funkcjonalnymi w tym podwyższającymi wartość odżywczą i prozdrowotną,
- produkcji wędlin surowo dojrzewających,
- wytwarzania wyrobów o obniżonej zawartości wody z wykorzystaniem suszenia rozpyłowego i sublimacyjnego oraz konwekcyjnego przy zastosowaniu odpowiednich nośników w procesie kapsułkowania, umożliwiających uzyskanie produktów, z których substancja bioaktywna uwalniania jest w sposób kontrolowany, stwarzając całkowicie nowe perspektywy dla przemysłu spożywczego.

Badania związane z wytwarzaniem żywności o walorach prozdrowotnych, wzbogaconej w wartości odżywcze, muszą być prowadzone równolegle z badaniami sensorycznymi. Ważne jest znalezienie kompromisu między wartością

odżywczą nowo projektowanej żywności a jej akceptacją konsumentką. Planowane badania dotyczące projektowania żywności prozdrowotnej muszą spełniać zarówno najwyższe standardy jakości i bezpieczeństwa, jak i odpowiadać na oczekiwania oraz preferencje konsumentów.

Jakie są obecnie najważniejsze projekty prowadzone w Instytucie Nauk o Żywieniu Człowieka, które będą kontynuowane w Innowacyjnym Centrum Nauk Żywnościowych?

Aktualnie najwięcej projektów dotyczy żywności ekologicznej. Są to często badania prowadzone w konsorcjach międzynarodowych. Prof. dr hab. Ewa Rembiałkowska, dr hab. Renata Kazimierczak czy dr hab. Ewelina Hallmann z Zakładu Żywności Ekologicznej w Katedrze Żywności Funkcjonalnej i Ekologicznej kierują kilkoma projektami w tym obszarze, a mianowicie: „Code of Practice for organic food processing ProOrg”; „Transformation of European Food Systems towards Sustainability by Transnational, Innovative Teaching-TEFSI” czy „Effect of Farming Systems on the Accumulation of Biologically Active and Anticancer Compounds of Potato Tubers with Coloured Flesh”.

W ramach współpracy z Fundacją Carrefour Instytut Nauk o Żywieniu Człowieka uzyskał kolejny grant i wdraża program „BIO dla Mamy i Dziecka”, którego celem jest edukowanie na temat żywności ekologicznej matek, kobiet w ciąży i personelu placówek powiązanych z tą grupą. Projekt ten objęty został honorowym patronatem Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi.

Jest też realizowanych kilka projektów w ramach finansowania przez Narodowe Centrum Nauki w programie Miniatura 2, a dotyczących aspektów techniczno-technologicznych i analitycznych w procesie przetwórstwa żywności, jak np.: „Analiza wpływu parametrów pakowania na procesy respiracji pieczarek dwuzarodnikowych (*Agaricus bisporus*) wyrażone jako zmiany cech jakościowych grzybów poddanych przechowywaniu w warunkach temperatury pokojowej”; „Analiza mechanizmu kształtowania profilu związków lotnych w mięsie poddanym niskotemperaturowej obróbce cieplnej (*sous-vide*)”; „Analiza tworzenia biofilmu i wnikania bakterii patogennych do wnętrza nasion kiełków spożywczych”; czy „Wykorzystanie profilu chromatograficznych lotnych związków i widm w bliskiej podczerwieni do rozpoznawania zafałszowań mięsa mielonego”. Projekty finansowane w ramach tego programu dotyczą też żywienia człowieka np. „Analiza wpływu podaży witaminy D z produktów spożywczych na poziomie 25(OH)

-cholekalcyferolu we krwi, w zależności od ekspozycji na promieniowanie słoneczne”.

Są też projekty realizowane w ramach współpracy międzynarodowej, np. „Innovative Approaches for Pork Production with Entire Males – IPEMA” czy „Preventive measures to reduce the adverse health impact of traffic-related air pollution – PreventAP” finansowany przez Norwegian Research Council.

Innowacyjne Centrum Nauk Żywnościowych pozwoli nie tylko kontynuować, ale i rozszerzyć spektrum działalności edukacyjno – badawczej naszych naukowców.

Misją Centrum ma być inteligentny transfer wyników badań i technologii do polskiego systemu żywnościowego i żywnościowego. Na jakich zasadach będzie się to odbywało?

To już się odbywa, wystarczy wspomnieć o projektach realizowanych na Wydziale Żywności Człowieka w konsorcjach naukowo-wdrożeniowych lub naukowo-przemysłowych. Dobre relacje z przemysłem żywnościowym zawdzięczamy wcześniejszym dużym projektom z udziałem producentów i wytwórców żywności. To dało nam solidne podstawy do dalszej współpracy. Warto podkreślić, że w prowadzonym przez nasz Wydział projekcie Proopti Beef uczestniczyli też rolnicy, co dowodzi, że transfer wiedzy nie odbywa się tylko na linii nauka-przemysł, ale również nauka-produkcja pierwotna. Przygotowana w ramach tego projektu interaktywna baza wiedzy z zakresu optymalizacji produkcji wołowiny zawiera informacje przydatne dla przedstawicieli wszystkich etapów produkcji, zarówno pierwotnej, jak i przetwórstwa. Można powiedzieć, że transfer odbywać się będzie na zasadach partnerstwa, a jego główną ideą będzie uzyskanie obopólnych korzyści, czyli zasada win-win będzie nam towarzyszyła w nawiązywaniu, jak też kontynuowaniu współpracy z interesariuszami zewnętrznymi, wśród których znajdują się m.in. producenci żywności, edukatorzy zdrowia i prozdrowotnego stylu życia, przedstawiciele instytucji ochrony zdrowia i opieki społecznej, jak też przedstawiciele sfery szeroko rozumianych usług żywnościowych i wielu innych zainteresowanych ofertą współpracy z Innowacyjnym Centrum Nauk Żywnościowych.

Nowo tworzone Centrum realizować będzie ideę „trójkąta wiedzy”, czyli idealnej synergii między badaniami, edukacją i biznesem. Tworząc dynamiczne partnerstwa transsektorowe – wspólnoty wiedzy i innowacji (Knowledge and Innovation Communities – KIC), stanowić będzie jedyną jednostkę w Polsce wpisującą się w Regionalny

System Innowacji EIT (RSI EIT), czyli ustrukturyzowany program pozwalający jednostkom naukowym oraz organizacjom społecznym z Polski i Europy na korzystanie z realizowanych w nim prac badawczych i wdrożeniowych. Cel funkcjonowania Centrum jest zbieżny z RSI EIT. Zakłada bowiem zwiększenie zdolności innowacyjnych w badaniach naukowych, wdrożeniowych i kształceniu z zakresu projektowania innowacyjnej, prozdrowotnej żywności, jak i zbilansowanego żywienia, diety i racjonalnych zachowań żywieniowych konsumentów. Szczególnie istotne jest to, że w nowo tworzonym Centrum dość luźno powiązane ze sobą dotychczas obszary: nauki, wdrożeń, przemysłu i otoczenia społecznego staną się – poprzez nowoczesną i zintegrowaną formułę badań, wdrożeń, aplikacji oraz kształcenia – równorzędnymi partnerami, zainteresowanymi współpracą i wspólnotą wiedzy oraz innowacji.

Innowacyjne Centrum Nauk Żywnościowych w celu zbudowania nowych standardów łączyć będzie wiedzę specjalistyczną, wyniki badań, aplikacje i wdrożenia z wizją przyszłości o uruchomieniu produkcji żywności „skrojonej na miarę – taylor made”. Decyzje badawcze, wdrożeniowe i upowszechnieniowe będą podejmowane z zachowaniem właściwej równowagi między elastycznością a rozliczalnością. Związane jest to z dwupoziomą strukturą Innowacyjnego Centrum Nauk Żywnościowych, w której efektywny system zarządzania badaniami i kierownicza kadra naukowa współistnieć będą ze zdecentralizowanymi, operacyjnymi partnerstwami naukowo-wdrożeniowo-upowszechnieniowymi (KIC), angażującymi wyspecjalizowanych naukowców, doktorantów, studentów i producentów oraz specjalistów zarówno z Polski, jak i całej Europy jako tzw. Top Researchers & Innovators.

Czy Centrum będzie prowadziło wspólne projekty z zagranicznymi ośrodkami naukowymi?

Już dziś wiele projektów realizowanych jest w konsorcjach międzynarodowych. Aktywnie współpracujemy z Włochami, Francją, Niemcami, krajami skandynawskimi, zwłaszcza ze Szwecją. Nasi naukowcy prowadzą wspólne badania, przygotowują razem publikacje. Prof. Joanna Kałuża z Katedry Żywności Człowieka od lat współpracuje z Karolinska Instytut w Szwecji w zakresie przygotowywania wspólnych publikacji na podstawie baz danych z długoletnich badań klinicznych, którymi dysponują szwedzcy naukowcy. Wcześniej wspomniałam o licznych projektach realizowanych w konsorcjach międzynarodowych

Koncepcja architektoniczna Innowacyjnego Centrum Nauk Żywnościowych

w ramach programów UE. Takich przykładów współpracy międzynarodowej jest więcej.

Innowacyjne Centrum Nauk Żywnościowych ma być ważnym ośrodkiem dydaktyczno-badawczym nie tylko na Mazowszu, ale też w Polsce.

Warto raz jeszcze podkreślić unikatowy charakter Innowacyjnego Centrum Nauk Żywnościowych oraz jego związek z wizją innowacyjnego rozwoju regionu mazowieckiego, której jednym z celów ramowych jest poprawa jakości życia oraz wykorzystanie kapitału ludzkiego i społecznego do tworzenia nowoczesnej gospodarki. Przyczyni się to do realizacji celu głównego, czyli wzrostu znaczenia metropolitalnego Warszawy w Europie. Centrum pozwoli na wykorzystanie systemu szkolnictwa wyższego do istotnego zwiększenia kwalifikacji zawodowych zgodnie z potrzebami otoczenia społeczno-gospodarczego w zakresie zdrowia, żywienia i żywności. Centrum stworzy też możliwość utworzenia nowych zespołów badawczych z udziałem pracowników Instytutu Nauk o Żywieniu Człowieka oraz naukowców reprezentujących inne jednostki krajowe i zagraniczne, o potwierdzonych kompetencjach w zakresie prowadzenia badań i działalności wdrożeniowej oraz edukacyjnej. To

z kolei przyczyni się do istotnego zwiększenia potencjału badawczego naszej jednostki, kontynuującej dorobek pierwszej w kraju oraz w centralno-wschodniej części Europy instytucji naukowo-dydaktycznej prowadzącej badania naukowe i kształcenie w zakresie żywienia człowieka. Projekt utworzenia Innowacyjnego Centrum Nauk Żywnościowych umożliwi realny wzrost aktywności naszych zespołów badawczych w prowadzeniu badań w Europejskiej Przestrzeni Badawczej, a także ugruntuje ich krajową i międzynarodową pozycję.

Zdrowe społeczeństwo zostało zaliczone do krajowych inteligentnych specjalizacji, a w Regionalnej Strategii Innowacji jako inteligentne specjalizacje uznano bezpieczną żywność i wysoką jakość życia, które mogą być realizowane dzięki nowatorskim działaniom Innowacyjnego Centrum Nauk Żywnościowych.

Centrum pozwoli na wykorzystanie systemu szkolnictwa wyższego do istotnego zwiększenia kwalifikacji zawodowych krajowych specjalistów zgodnie z potrzebami zdrowia publicznego. A rozwiązania w zakresie zdrowia, żywienia i żywności będą mogły być implementowane do ośrodków w innych rejonach kraju.

Rozmawiała: Paulina Górnicka,
Biuro Promocji SGGW ◆

Centrum Badawczo-Rozwojowe Żywności i Żywienia SGGW

Szkoła Główna Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie to nie tylko uczelnia – to również ważny i stale rozwijający się ośrodek naukowo-badawczy. Naukowcy, dzięki zapleczu naukowo-badawczemu, w skład którego wchodzi m.in. specjalistyczne laboratoria wyposażone w najnowocześniejszy sprzęt, mogą prowadzić projekty na najwyższym światowym poziomie. Centrum Badawczo-Rozwojowe Żywności i Żywienia to kolejna inwestycja, która umacnia miejsce SGGW na naukowej mapie Polski i Europy. Inwestycja, oprócz rozwoju badań naukowych, ma na celu również wsparcie biznesu w opracowywaniu i wdrażaniu innowacyjnych produktów i usług.

Centrum Badawczo-Rozwojowe Żywności i Żywienia SGGW to wspólna inicjatywa Instytutu Nauk o Żywności oraz Instytutu Nauk o Żywieniu Człowieka. Projekt o łącznej wartości 42 mln zł otrzymał prawie 33 mln zł dofinansowania z funduszy unijnych ze środków Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego w ramach Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Mazowieckiego na lata 2014-2020. Projekt obejmował remont oraz modernizację istniejących pomieszczeń oraz zakup nowoczesnej aparatury badawczej wraz ze specjalistycznym oprogramowaniem.

Nowa aparatura = nowe możliwości

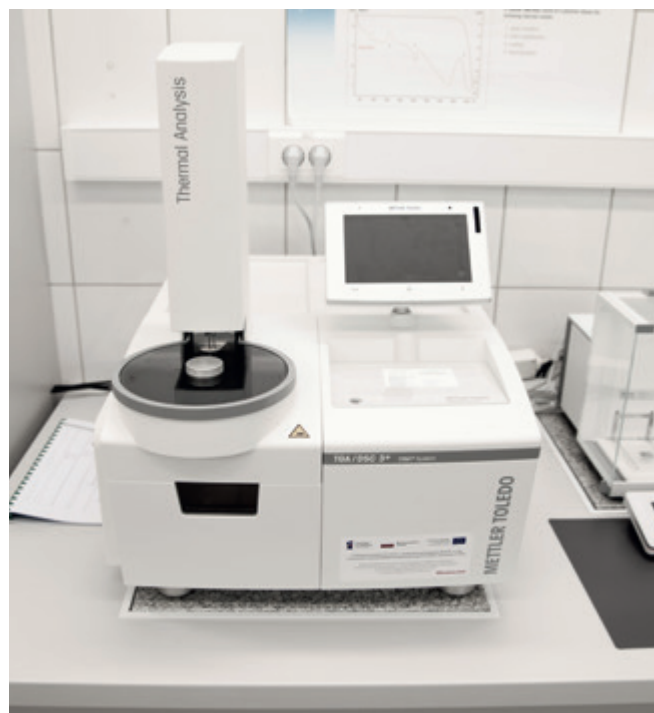
Celem inwestycji jest wsparcie infrastruktury Uczelni, które pozwoli rozszerzyć działalność badawczo – rozwojową. Modernizacja objęła pomieszczenia w budynkach nr 23, 32 i 34. Główną część środków finansowych z projektu, bo aż 85%, przeznaczono na zakup wysokiej klasy aparatury i wyposażenia badawczego.

– *Projekt zakładał zakup najnowszych urządzeń, których jeszcze nie ma w Polsce lub które są u nas wciąż mało rozpowszechnione. Należą do nich m.in. systemy do aplikacji pulsacyjnego pola elektrycznego PEF (Pulsed Electric Field) czy pulsacyjnego światła PL (Pulsed Light). To urządzenia innowacyjne na skalę europejską. Nowe aparaty to również nowe możliwości analityczne. Mamy nadzieję, że zakupiona unikatowa aparatura przyczyni się do realizacji wielu projektów, zarówno krajowych, jak i międzynarodowych. Jesteśmy otwarci na współpracę z innymi ośrodkami naukowymi. Jeśli chciałby do nas przyjechać doktorant czy stażysta z innej placówki i przeprowadzić badania czy testy wdrożeniowe, to jak najbardziej*

będzie to możliwe. Liczymy na taką współpracę i będzie ona dla nas bardzo cenna – zaznacza kierownik projektu dr hab. Ewa Jakubczyk, prof. SGGW z Katedry Inżynierii Żywności i Organizacji Produkcji.

Wśród już zakupionych sprzętów są zarówno wysokospecjalistyczne aparaty analityczne np. chromatografy do detekcji szerokiego spektrum składników oraz związków obecnych w żywności, mikroskopy (skaningowy, konfokalny) i mikrotomograf komputerowy do analizy struktury badanych obiektów, elektroniczny język i nos (jako aparaty odwzorowujące ludzkie zmysły węchu i smaku), jak i nowoczesne pasteryzatory, suszarka hybrydowa wspomaganą działaniem ultradźwięków, aparaty wysokociśnieniowe, urządzenia do wytwarzania i przetwarzania żywności takie jak m.in. ekstruder. W najbliższym czasie planowany jest też zakup m.in. testowej linii do gotowania sous-vide oraz suszarki rozpyłowej ze złożem fluidalnym.

Oferta Centrum adresowana jest głównie do małych i średnich firm z branży spożywczej. Obejmuje prace na rzecz rozwoju rynku mięsa, mleka i produktów mlecznych, przetwórstwa warzyw i owoców, przemysłu piekarskiego, żywności prozdrowotnej czy sektora koncentratów spożywczych i napojów. Ale nie tylko.

Aparatura Centrum Badawczo-Rozwojowego Żywności i Żywienia SGGW

Centrum Badawczo-Rozwojowe Żywności i Żywienia SGGW

– Nowa aparatura może być wykorzystana do różnorodnych badań. Nasze laboratoria mogą zainteresować również przedsiębiorców związanych z przemysłem chemicznym czy farmaceutycznym. W Centrum powstają projekty dot. aktywnych opakowań na żywność, powłok jadalnych, suplementów diety czy rozwiązań ograniczających zużycie energii w procesach przetwórczych. Jesteśmy otwarci na współpracę z różnymi branżami – dodaje prof. Ewa Jakubczyk.

Platforma współpracy między nauką a gospodarką

Modernizacja kampusu SGGW i stworzenie Centrum Badawczo-Rozwojowego Żywności i Żywienia to kolejny ważny krok na drodze rozwoju Uczelni. Filarem każdej szkoły wyższej jest nauka, jej rozwój oraz dostarczanie impulsów do wprowadzania innowacji technologicznych dla gospodarki.

Centrum Badawczo-Rozwojowe Żywności i Żywienia wzmacnia pozycję SGGW wśród najważniejszych ośrodków naukowych w Polsce, a jego profil wpisuje się w program działań nakierowanych na współpracę pomiędzy szkolnictwem wyższym i środowiskiem biznesowym. Stwarza przestrzeń do prowadzenia zaawansowanych badań nad żywnością i metodami jej wytwarzania. Nowoczesna aparatura badawcza oraz wysokiej klasy sprzęt laboratoryjny wzbogacają zaplecze naukowe Uczelni i umożliwiają prowadzenie badań, których wyniki przyczyniają się do zwiększenia efektywności produkcji żywności oraz wzrostu konkurencyjności polskich produktów przy jednoczesnym zachowaniu ich jak najwyższej jakości.

Opracowanie: Paulina Górnicka, Biuro Promocji SGGW,
Konsultacja merytoryczna: dr hab. Ewa Jakubczyk,
prof. SGGW Katedra Inżynierii Żywności i Organizacji
Produkcji, Instytut Nauk o Żywności SGGW ◆

Centrum Medycyny Regeneracyjnej SGGW

Budowa Centrum Medycyny Regeneracyjnej SGGW

W SGGW powstaje Centrum Medycyny Regeneracyjnej (CMR) – nowoczesny ośrodek, na który składa się kompleks laboratoriów badawczych i diagnostycznych z zapleczem klinicznym, przeznaczony do prowadzenia badań na zwierzętach profilowanych na potrzeby medycyny człowieka.

Całkowita powierzchnia Centrum wynosi 3000 m². Budowany obiekt spełnia najwyższe światowe standardy GMP i GLP. Całkowita wartość realizowanego projektu CMR wynosi ponad 87,8 milionów złotych, z tego 66,6 mln zł stanowi dofinansowanie ze środków Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Mazowieckiego na lata 2014-2020. Aż 80% tych środków przeznaczono na innowacyjne urządzenia do badań, które są niezbędne dla rozwoju medycyny weterynaryjnej i medycyny ludzkiej. Otwarcie Centrum ma nastąpić jeszcze w tym roku.

Centrum Medycyny Regeneracyjnej jest tworzone na terenie Katedry Chorób Dużych Zwierząt i Kliniki Instytutu

Medycyny Weterynaryjnej SGGW i stanowi trzeci, kluczowy etap wdrażanej w życie od ponad sześciu lat koncepcji utworzenia w Uczelni wzorcowego ośrodka medycyny translacyjnej. U jej podstaw leży głębokie przekonanie o potrzebie większej integracji badań prowadzonych w obszarze medycyny weterynaryjnej z tymi, które są realizowane w zakresie medycyny.

Centrum Medycyny Regeneracyjnej dołączy do wcześniej powołanych zespołów laboratoryjnych: Weterynaryjnego Centrum Badawczego (2014 r.) i Centrum Badań Biomedycznych (2015 r.), i znacząco wzbogaci potencjał badawczy SGGW w zakresie biomedycyny. Wdrażany projekt jest kluczowy dla połączenia trzech centrów badawczych w centrum medycyny translacyjnej, które stanie się jednym z wiodących tego typu ośrodków, nie tylko w Polsce, ale o zasięgu międzynarodowym. Będą w nim prowadzone badania w zakresie fizjologii i patofizjologii chorób i schorzeń stanowiących zagrożenie dla szeroko rozumianego zdrowia publicznego oraz nowatorskie badania z zakresu wysoko

wyspecjalizowanej medycyny regeneracyjnej, która w ostatnich latach przeżywa swój rozkwit.

W swojej działalności CMR będzie korzystało z istniejącej już bogatej infrastruktury badawczej, która umożliwi prowadzenie badań naukowych z udziałem zwierząt. W prowadzeniu badań podstawowych w zakresie hodowli komórek i tkanek, od których rozpoczyna się realizacja każdego projektu medycznego, dużą rolę odgrywać będą utworzone w 2014 r.: Pracownia Nanotechnologii i Nanoinżynierii, Pracownia Biologii Molekularnej, Pracownia Histochemii i Pracownia Mikroskopii Konfokalnej. Ponadto, Centrum wykorzysta potencjał powołanego w 2015 r. Laboratorium Diagnostyki Obrazowej, dysponującego unikatowym w skali świata rezonansem magnetycznym, multinuklearną spektroskopią z zastosowaniem jedynego w kraju urządzenia MR FUS, wykorzystującego metodę ultradźwiękową m.in. w terapii nowotworów. Do dyspozycji CMR jest również 256 rzędowy tomograf komputerowy. Wymienione urządzenia są dostosowane do prowadzenia badań na ludziach oraz na zwierzętach laboratoryjnych (myszy, szczury, króliki), użytkowych, towarzyszących (pies, koń) i gospodarskich (świnia, owca, koza). Możliwość prowadzenia badań na tak wielu gatunkach zwierząt jest unikatowym zjawiskiem w laboratoriach biomedycznych.

W CMR będą prowadzone ultranowoczesne, interdyscyplinarne i innowacyjne badania z pogranicza nanotechnologii, inżynierii tkankowej oraz transplantologii. Ich nadrzędnym celem jest gromadzenie wiedzy i postęp w leczeniu chorób cywilizacyjnych i schorzeń stanowiących poważne zagrożenie dla zdrowia publicznego, należących do najczęstszych przyczyn zachorowalności i przedwczesnej śmiertelności ludzi.

Część budowanego Centrum Medycyny Regeneracyjnej będzie pełnić funkcję szpitala do prowadzenia eksperymentalnych terapii u człowieka. Jego najważniejszą część będzie stanowił unikatowa w skali świata hybrydowa sala operacyjna, wyposażona w system angiografii wraz ze stołem operacyjnym umożliwiającym transfer pacjenta do rezonansu magnetycznego, wyposażonego w element pozytonowej tomografii komputerowej (PET MR). System pozwoli na precyzyjne diagnozowanie pacjentów, u których stwierdzono chorobę nowotworową. Dzięki podaniu radiofarmaceutyków możliwe będzie lokalizowanie zmian nowotworowych, a w przypadku metastaz (przerzutów), określenie stopnia ich zaawansowania oraz miejsca obecności zmienionych nowotworowo komórek. Szybka diagnostyka pacjenta znacząco skróci czas podjęcia decyzji o rodzaju i zakresie zabiegu, który powinien być wykonany. Zabiegi neurochirurgiczne będą wykonywane przy użyciu

neuronawigacji, specjalnej mikroskopii neurochirurgicznej oraz z wykorzystaniem urządzeń medycznych, zapewniających bezpieczny przebieg zabiegu operacyjnego. Tak jak w każdym szpitalu, w CMR istnieć będzie wyposażony w specjalistyczną aparaturę oddział intensywnej terapii medycznej oraz oddział krótkoterminowego pobytu pacjenta. W obiekcie będą mieściły się też gabinety lekarskie, specjalne pomieszczenia do podawania leków przed badaniem i przygotowania pacjenta.

Jak podkreśla prof. dr hab. Zdzisław Gajewski, Centrum stworzy unikatową możliwość bezpośredniego transferu wyników badań prowadzonych na zwierzętach do medycyny człowieka. W XXI wieku współpraca medycyny ludzkiej i weterynaryjnej jest koniecznością. Eksperymentu przeprowadzonego na organizmie zwierzęcym nie zastąpią badania *in vitro*. Modele *in vitro* mogą dać odpowiedź na pojedyncze proste pytania, ale nie są w stanie oddać kompleksowej natury zwierzęcia i człowieka z niezwykle skomplikowanym systemem regulacji nerwowych i hormonalnych na poziomie komórki, narządu i całego organizmu. Nowe metody lecznicze, leki, urządzenia medyczne przed zastosowaniem w terapii u człowieka, muszą być zweryfikowane pod względem bezpieczeństwa, najpierw w modelach *in vitro*, a następnie na co najmniej dwóch gatunkach zwierząt. Szczególnie cennych informacji dostarczają badania prowadzone na poszczególnych gatunkach zwierząt gospodarskich i towarzyszących, których budowa i funkcje narządów wewnętrznych wykazują wiele podobieństw do narządów ludzkich. Stąd tak duże różnicowanie zwierząt, z których udziałem są przeprowadzane badania, a których dobór zależy od obszaru medycyny (neurologia, kardiologia, gastroenterologia, hematologia, itp). Okazało się, że w badaniach kardiologicznych, czy gastroenterologicznych modelowym gatunkiem zwierząt są świny, natomiast w ortopedii, urologii i ginekologii – kozy. Należy mocno podkreślić, że badania są prowadzone z uwzględnieniem najwyższych standardów etycznego postępowania ze zwierzętami wykorzystywanymi do badań.

Dzięki wprowadzonym najwyższym światowym standardom badawczym, w Centrum Medycyny Regeneracyjnej otworzy się szereg nowych możliwości rozwoju nauk weterynaryjnych, medycznych i biotechnologicznych. Podstawą uzyskania tych standardów jest ścisła współpraca z kluczowymi uniwersyteckimi ośrodkami medycznymi i weterynaryjnymi w kraju i za granicą. Kontynuację dotychczasowej współpracy naukowej i nowe współprace z naukowcami z Katedry Chorób Dużych Zwierząt i Kliniki Instytutu Medycyny Weterynaryjnej SGGW potwierdzili światowej sławy naukowcy:

- Prof. dr Stephen Badylak z McGowan Institute for Regenerative Medicine (UMPC), Pittsburgh, USA

Realizacja badań eksperymentalnych, prof. Barbara Lisowska i prof. dr hab. Zdzisław Gajewski

- ekspert w zakresie medycyny regeneracyjnej, twórca przełomowej metody odtwarzania mięśni za pomocą naturalnie występującej w organizmach zwierząt macierzy pozakomórkowej (ECM)
- Prof. dr hab. Kris Bankiewicz, dyrektor Interventional Neuro Center na Kalifornijskim Uniwersytecie w San Francisco (UCSF, USA), twórca przełomu w leczeniu choroby Parkinsona
- Prof. Alan Conley, Uniwersytet Kalifornijski w Davis (UC Davis, USA)
- Prof. dr Arcangelo Gentile, Uniwersytet Boloński (Włochy)
- Prof. dr hab. Nafis Rahman, Uniwersytet w Turku (Finlandia)
- Prof. dr hab. Axel Wehrend, Uniwersytet Justusa Liebiga w Giessen (Niemcy)
- Prof. dr hab. Jürgen Zentek, Uniwersytet Techniczny w Berlinie (Niemcy)
- Prof. dr hab. Piotr Walczak, prof. UWM, University of Maryland, Baltimore (USA)

- Prof. dr hab. Mirosław Janowski (UWM), University of Maryland, Baltimore (USA)
- Prof. dr hab. Heiner Bollwein, Uniwersytet w Zurychu

W Polsce partnerami są przede wszystkim naukowcy z klinik uniwersytetów medycznych oraz z instytutów PAN, wśród których należy wymienić tak znamienitych profesorów jak:

- Prof. dr hab. Leszek Pączek, Klinika Immunologii, Transplantologii i Chorób Wewnętrznych, Uniwersyteckie Centrum Kliniczne Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego
- Prof. dr hab. Mirosław Ząbek, Klinika Neurochirurgii i Urazów Centrum Medycznego Kształcenia Podyplomowego (CMKP)
- Prof. dr hab. Adam Zięciak, członek rzeczywisty PAN
- Prof. dr hab. Monika Kaczmarek, Instytut Rozrodu Zwierząt i Badań Żywności PAN
- Prof. dr hab. Zbigniew Gaciong, Katedra i Kliniki Chorób Wewnętrznych, Nadciśnienia Tętniczego i Angiologii

Badanie CT, lek. wet. Maria Sady

Uniwersyteckie Centrum Kliniczne Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego

- Prof. dr hab. Ryszard Gellert, Centrum Medycznego Kształcenia Podyplomowego (CMKP)
- Prof. dr hab. Jacek Nikliński, Centrum Medycyny Doświadczalnej Uniwersytet Medyczny w Białymstoku
- Prof. Sławomir Wołczyński, Klinika Rozrodczości i Endokrynologii Ginekologicznej, Uniwersytet Medyczny w Białymstoku
- Prof. dr hab. Mariusz Kuśmierczyk, Klinika Kardiologii i Transplantologii, Narodowy Instytut Kardiologii Stefana Kardynała Wyszyńskiego w Aninie
- Prof. dr hab. inż. Adam Liebert, Instytut Biocybernetyki i Inżynierii Biomedycznej im. Macieja Nałęcza PAN
- Prof. dr hab. Piotr Ładyżyński, prof. nadzw., Instytut Biocybernetyki i Inżynierii Biomedycznej im. Macieja Nałęcza PAN
- Prof. dr hab. Maciej Kosieradzki, Klinika Chirurgii Ogólnej i Transplantacyjnej Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego.

Centrum Medycyny Regeneracyjnej staje się też ważnym partnerem w realizacji projektów badawczych dla firm biotechnologicznych i biomedycznych, których celem jest opracowanie nowych metod terapii i diagnostyki. Przykładem współpracy jest realizacja projektu oceny

na modelu zwierzęcym możliwości zastąpienia naturalnej krwi preparatem krwiozastępczym opracowanym przez firmę NanoSanguis. Wobec ograniczonej i wciąż zmniejszającej się liczby dawców, zbadanie możliwości zastosowania „sztucznej krwi” ma wyjątkowo duże znaczenie. Innym przykładem może być zainicjowana w czasie pandemii COVID-19, współpraca z Instytutem Biocybernetyki i Inżynierii Biomedycznej im. Macieja Nałęcza PAN w zakresie oceny bezpieczeństwa zastosowania rozdzielnika Ventil do utrzymywania oddechu dwóch pacjentów podłączonych do jednego respiratora.

Podkreślając rolę, jaką Centrum Medycyny Regeneracyjnej SGGW może odegrać w rozwoju nowatorskich badań w zakresie medycyny translacyjnej w Polsce, prof. dr hab. Zdzisław Gajewski wskazuje na wielką wagę, jaką ma dzisiaj kształcenie nowych zastępów znakomicie przygotowanych lekarzy weterynarii i medycyny oraz biologów specjalizujących się w obszarze zaawansowanych badań biomedycznych. Te nowo wykształcone pokolenia zadecydują bowiem o postępie medycyny translacyjnej w najbliższych latach. Utrzymanie *status quo* w tej dziedzinie oznaczałoby regres.

oprac. Anna Żuchowska, Biuro Promocji SGGW,
Konsultacja merytoryczna: prof. dr hab. Zdzisław Gajewski, Kierownik Katedry Chorób Dużych Zwierząt i Kliniki, Instytut Medycyny Weterynaryjnej SGGW ◆

Odeszli od nas

Profesor Ryszard Dzieciolowski

fot. Patryk Rowiński

Prof. dr hab. Ryszard Dzieciolowski zmarł 24 kwietnia 2020 r. w wieku 89 lat.

Ryszard Dzieciolowski urodził się 12 września 1931 r. w Wejherowie.

W latach 1950-1954 odbył studia na Wydziale Leśnym Wyższej Szkoły Rolniczej w Poznaniu, a w latach 1955 – 1959 studia doktoranckie w Katedrze Ochrony Lasu SGGW pod kierunkiem prof. Mariana Nunberga. Stopień doktora nauk leśnych uzyskał w 1960 r. Od 1987 r. do 2001 r. był profesorem na Wydziale Leśnym SGGW.

Pracę zawodową prof. Ryszard Dzieciolowski podjął w 1959 r. w Instytucie Badawczym Leśnictwa (IBL), w którym przeszedł wszystkie szczeble kariery naukowej: od asystenta do profesora. Przez wiele lat kierował tam Zakładem Gospodarki Łowieckiej. W ciągu 22 lat pracy w IBL zajmował się badaniami z zakresu ekologii lasu, zwierząt leśnych i gospodarki łowieckiej. Zasadniczym przedmiotem zainteresowań badawczych prof. Ryszarda

Dzieciolowskiego w tym czasie było funkcjonowanie populacji dużych roślinożerców w środowisku leśnym. W latach 1964 – 1969 przeprowadził pionierskie badania nad sytuacją troficzną populacji jelenia szlachetnego w lasach zagospodarowanych. Wyniki tych badań stanowiły przedmiot jego pracy habilitacyjnej, która została nagrodzona przez sekretarza naukowego PAN. W 1975 r. podjął cykl badań nad określeniem zasobów pokarmowych dla roślinożerców w lasach. Były one finansowane, podobnie jak poprzednie, przez Służbę Leśną Departamentu Rolnictwa USA i zostały wyróżnione przez US Fish and Wildlife Service dyplomami uznania.

W latach 1981-1986 prof. Ryszard Dzieciolowski przebywał w Nigerii. Zorganizował tam studia leśne na State University of Science and Technology w Port Harcourt. Pełnił funkcje kierownika katedry oraz dyrektora Rivers Institute of Agricultural Research and Training.

W latach 1986-1987 pracował w Forest Research Institute w Christchurch w Nowej Zelandii. Jako stypendysta rządu

nowozelandzkiego prowadził badania nad ekologią zdziczałych świń. Efektem tych prac było osiem publikacji naukowych.

W 1987 r. wrócił do kraju i objął kierownictwo Katedry Zoologii Leśnej i Łowiectwa na Wydziale Leśnym SGGW w Warszawie. Na tym stanowisku pracował aż do przejścia na emeryturę w 2001 r.

Profesor Ryszard Dzieciółowski przez wiele lat aktywnie działał w międzynarodowych organizacjach zajmujących się szeroko rozumianym łowiectwem. Były to m.in.: International Union of Forest Research Organizations (IUFRO), Conseil International de la Chasse et de la Conservation du Gibier (CIC) oraz Federation of Associations for Hunting and Conservations (FACE). W IUFRO w latach 60. ubiegłego wieku był przewodniczącym grupy „Damage by Vertebrates”, której zadaniem była koordynacja działań na rzecz ograniczenia poważnego w skali całej Europy problemu szkód wyrządzonych w lasach przez kręgowce. W CIC w latach 1970 – 2002 przez dwie kadencje pełnił funkcję wiceprzewodniczącego, a przez trzy kolejne przewodniczącego Komisji Zwierzyny Grubej. W FACE w latach 1980 – 2015 był zastępcą reprezentanta Polski, a w latach 1999 – 2011 pełnił funkcję wiceprezydenta i przewodniczącego grupy państw bałtyckich.

W latach 1998 – 2015 był przewodniczącym Komisji Hodowlanej Naczelnej Rady Łowieckiej Polskiego Związku Łowieckiego, co wynikało nie tylko z zainteresowań zawodowych Profesora, ale także z jego życiowej pasji – łowiectwa. Rodzinne tradycje myśliwskie towarzyszyły Profesorowi od dzieciństwa. Sam został myśliwym w wieku 17 lat.

W latach 1989 – 2009 pełnił funkcję redaktora naczelnego czasopisma „Folia Forestalia Polonica Seria A – Leśnictwo”,

a od roku 1987 był członkiem zespołu redakcyjnego miesięcznika „Łowiec Polski”.

Profesor Ryszard Dzieciółowski ma w swoim dorobku 80 prac naukowych, 14 książek lub rozdziałów w książkach, 284 artykuły fachowe, 13 ekspertyz oraz 230 recenzji, opinii wydawniczych i ocen dorobku w związku z promocjami na stopnie i tytuły naukowe.

Profesor był promotorem 15 rozpraw doktorskich oraz opiekunem 151 prac licencjackich, inżynierskich i magisterskich.

Za swoje osiągnięcia na polu naukowym, organizacyjnym i dydaktycznym Profesor Ryszard Dzieciółowski otrzymał liczne odznaczenia państwowe oraz wyróżnienia m.in.: Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Złoty i Srebrny Krzyż Zasługi, Złoty i Srebrny Medal Zasługi Łowieckiej, Medal Świętego Huberta, odznaczenie łowieckie „Honorowy Żeton Zasługi” („Złom”), a także nagrodę Sekretarza Naukowego PAN za udział w zespołowych badaniach naukowych oraz Nagrodę Rektora SGGW za całokształt działalności naukowej i organizacyjnej. Warte wspomnienia są także wyróżnienia międzynarodowe m.in. za ważne publikacje, w tym za monografię dotyczącą bobrów, wkład w opracowanie podręcznika „Łowiectwo” oraz wkład do niemieckiej monografii dotyczącej łosi uznanej przez Międzynarodową Radę Łowiectwa i Ochrony Zwierzyny (CIC) za książkę roku 1987. Jako jedyny Polak został również odznaczony medalem CIC.

Pracownicy Samodzielnego Zakładu Zoologii Leśnej i Łowiectwa, Instytut Nauk Leśnych SGGW

Profesor Helena Gawrońska

Profesor Helena Gawrońska zmarła 31 maja 2020 r. w wieku 75 lat.

Helena Gawrońska urodziła się 2 października 1944 r. w Sosnowcu w województwie śląskim. W roku 1963 ukończyła Technikum Ogrodnicze w Prószkowie koło Opola. Tytuł magistra ogrodnictwa otrzymała w roku 1968 na Wydziale Ogrodniczym SGGW. W roku 1980 uzyskała stopień doktora nauk rolniczych w Instytucie Hodowli i Aklimatyzacji Roślin – Państwowym Instytucie Badawczym (IHAR), a w roku 1998 w SGGW stopień doktora habilitowanego nauk rolniczych na podstawie pracy zatytułowanej 'Wytwarzanie i dystrybucja biomasy u ziemniaka *Solanum tuberosum* L. w zróżnicowanych

warunkach środowiska'. W roku 1998 została mianowana profesorem nadzwyczajnym, a w roku 2009 – profesorem zwyczajnym.

Swoją pierwszą pracę rozpoczęła w Instytucie Hodowli i Aklimatyzacji Roślin w Radzikowie. W latach 1968-1982 pracowała tam jako technik i asystent, kolejne 7 lat jako adiunkt. Od roku 1989 związana była z SGGW, początkowo z Wydziałem Rolniczym, a następnie od roku 2001 z Wydziałem Ogrodnictwa i Architektury Krajobrazu. Pracując w IHAR ukończyła Podyplomowe Studium Radiobiologii (1970-1971) na Wydziale Chemii Uniwersytetu Warszawskiego oraz Międzynarodowy Kurs Zastosowań Metod Izotopowych w Biologii i Rolnictwie organizowany przez Międzynarodową

Agencję Energii Atomowej (1978) w Wiedniu w kooperacji z Akademią im. Timiriazewa w Moskwie. Przez szereg lat pełniła funkcję inspektora ochrony radiologicznej. W trakcie pracy zdobyła przeszkolenie w zakresie radio-immunotechnik RIA (1990), immunotechnik ELISA (1990) oraz technik biologii molekularnej (1993).

Podczas swojej pracy wyjeżdżała na długoterminowe staże naukowe oraz wielokrotnie (ponad 30 razy) na krótkoterminowe wyjazdy, podczas których prowadziła badania naukowe i zdobywała nowe umiejętności. Największy wpływ na jej dalszą pracę miały staże w Department Plant, Soil & Entomological Sciences, University of Idaho (1981-1982 i ponownie w 1986-1987, USA), Institute of Physical and Chemical Research, RIKEN (1993-1994, Japonia) oraz Nagoya University, School of Bioagricultural Sciences, Department of Applied Biological Sciences (1998-1999, Japonia).

Dorobek naukowy prof. Heleny Gawrońskiej obejmuje m.in. 66 oryginalnych prac recenzowanych, które ukazały się w renomowanych czasopismach krajowych i zagranicznych, 9 rozdziałów monografii, rozdział w skrypcie oraz liczne doniesienia konferencyjne (Indeks Hirsha wynosi 17, a łączny Impact Factor 45,2). Była recenzentką rozpraw doktorskich oraz prac habilitacyjnych. Uczestniczyła w licznych kongresach i konferencjach międzynarodowych oraz w organizacji konferencji krajowych.

Pani Profesor była odważna w podejmowaniu nowych kierunków badawczych, które miały znaczenie poznawcze i praktyczne. Potrafiła kierować zespołem. Zawsze skupiała wokół siebie grupę doktorantów, magistrantów, którym stwarzała możliwie najlepsze warunki do samodzielnego rozwoju. Wypromowała 5 doktorów, wszyscy rozprawy obronili z wyróżnieniem.

Główny nurt badań prof. Heleny Gawrońskiej realizowanych w IHAR dotyczył wrażliwości roślin uprawnych na promieniowanie jonizujące oraz fotosyntetycznej produktywności roślin uprawnych. Badania prowadzone w SGGW koncentrowały się na: roli hormonów roślinnych (ABA, cytokinin i giberelin) w procesach obronnych/przystosowawczych do stresowych czynników środowiska; produktywności roślin uprawnych w niekorzystnych warunkach środowiska (stres niskiej radiacji, wysokiej temperatury i suszy); allelopatii (jej fizjologicznych, biochemicznych i molekularnych podstawach); możliwości wykorzystania allelopatycznych właściwości roślin uprawnych w zwalczaniu chwastów w rolnictwie zintegrowanym i ekologicznym. W badaniach wykorzystano m.in. techniki mikromacierzy do śledzenia zmian w profilu ekspresji genów indukowanych czynnikami stresowymi. Kolejnym kierunkiem, któremu Pani Profesor poświęciła wiele twórczej energii, były badania dotyczące tolerancji roślin na skażenia środowiska oraz

fot. archiwum rodzinne Państwa Gawrońskich

możliwości wykorzystania roślin w oczyszczaniu terenów skażonych w fitoremediacji oraz fitoremediacji powietrza w pomieszczeniach mieszkalnych i biurowych.

Prof. Helena Gawrońska była aktywnym naukowcem, kierowała lub była wykonawcą licznych projektów badawczych i celowych finansowanych ze środków krajowych i zagranicznych. Za swoje osiągnięcia naukowe kilkakrotnie otrzymała Nagrodę Rektora SGGW.

Wyniki swoich badań umiejętnie przekazywała studentom m.in. Wydziału Rolniczego oraz Wydziału Ogrodnictwa i Architektury Krajobrazu w stworzonych autorskich przedmiotach. Słuchaczami jej wykładów byli zarówno studenci polscy, jak i zagraniczni.

Pani Profesor pozostanie w naszej pamięci jako osoba bardzo pracowita, z licznymi pomysłami badawczymi. Chętnie dzieląc się swoją pasją naukową z osobami rozpoczynającymi karierę zawodową. Jesteśmy wdzięczni za Jej wieloletnią pracę oraz za wpływ, jaki wywarła na kształtowanie się poglądów naukowych i nurtów badawczych w dziedzinie fizjologii roślin.

Profesor Irena Molska

fot. dr hab. Małgorzata Ziarno

Prof. dr hab. Irena Molska zmarła 2 maja 2020 r. w wieku 90 lat.

Irena Molska urodziła się 27 lipca 1930 r. w Kaczorowach na Mazowszu. Liceum ogólnokształcące w Raciążu ukończyła w 1951 r. Następnie rozpoczęła studia na Wydziale Rolniczym SGGW, uzyskując stopień inżyniera magistra technologii rolnej w 1957 r. oraz doktora nauk rolniczych w 1969 r. Już pod koniec studiów magisterskich rozpoczęła pracę zawodową w SGGW, najpierw jako asystent i starszy asystent w Katedrze Mikrobiologii Rolniczej Wydziału Rolniczego, a następnie w Zakładzie Technologii Mleka Wydziału Technologii Rolno-Spożywczej [obecnie Instytut Nauk o Żywności] kolejno jako asystent naukowo-techniczny, adiunkt, docent, profesor nadzwyczajny i profesor zwyczajny. W 1996 r. praca naukowa została zwieńczona nadaniem tytułu profesora nauk rolniczych.

Od początku swojej pracy zawodowej prof. dr hab. Irena Molska prowadziła badania z zakresu mikrobiologii

– początkowo rolnej, a następnie mikrobiologii żywności. Pracując na Wydziale Rolniczym, zajmowała się mikrobiologią dojrzewania obornika, wpływem drobnoustrojów na strukturę gleby, oznaczaniem grzybów w glebie, rozkładem w tym środowisku tworzyw sztucznych oraz biologiczną aktywnością i syntezą antybiotyków w glebie. Badaniom nad powstawaniem i biologiczną aktywnością antybiotyków w glebie poświęciła swoją pracę doktorską pt. „Badania nad biologiczną aktywnością nystatyny w glebie”.

Po podjęciu pracy na stanowisku adiunkta zainteresowania naukowe profesor Ireny Molskiej koncentrowały się na zagadnieniach mikrobiologii mleczarskiej, z których najważniejszymi były: charakterystyka mikrobiologiczna mleka surowego, charakterystyka bakterii ciepłoopornych i drobnoustrojów chorobotwórczych występujących w mleku surowym, wpływ różnych wariantów cieplnej obróbki mleka na przebieg niszczenia drobnoustrojów. Badania te znacząco przyczyniły się do pogłębienia wiedzy o przydatności technologicznej krajowego mleka surowego.

Ze szczególnych osiągnięć naukowych prof. dr hab. Ireny Molskiej należy wymienić wyodrębnienie z mleka surowego, identyfikację i charakterystykę bakterii ciepłoopornych nieprzetwarzających, wskazanie źródeł ich dostawiania się do mleka surowego, a także wykazanie ich negatywnego wpływu na skuteczność pasteryzacji mleka w warunkach przemysłowych. Były to pierwsze tego rodzaju badania w Polsce.

Istotną częścią naukowego dorobku profesor Ireny Molskiej było zainicjowanie pierwszych w Polsce badań nad termizacją mleka jako zabiegiem przedłużającym jego trwałość podczas magazynowania go w niskiej temperaturze przed dalszym przerobem. Wymiernym rezultatem tych badań była dysertacja habilitacyjna prof. dr hab. Ireny Molskiej pt. „Wpływ wybranych wariantów termizacji i pasteryzacji na jakość mikrobiologiczną, niektóre cechy i trwałość mleka w niskiej temperaturze”.

Prof. dr hab. Irena Molska zajmowała się również zagadnieniami dotyczącymi standardów higieny produkcji żywności, bezpieczeństwa zdrowotnego mleka i przetworów mleczarskich, a także wydłużania terminu przydatności do spożycia mleka spożywczego. Pani Profesor była odważna w podejmowaniu nowych kierunków badań. W ostatnich latach swojej pracy akademickiej Jej zainteresowania naukowe zostały poszerzone o jakość mikrobiologiczną

fermentowanych przetworów mleczarskich. Badania te były wówczas nowatorskie, a profesor Irena Molska była autorką całej koncepcji i metodyki badań.

W czasie pracy w Szkole Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie prof. dr hab. Irena Molska odbyła kilka staży naukowych w uznanych ośrodkach uniwersyteckich Szwecji, Finlandii, Czech, Węgier, Francji, Hiszpanii, Belgii, ZSRR, Niemiec i byłej Jugosławii, które ukierunkowały i zasadniczo wpłynęły na profil Jej naukowych zainteresowań.

Opublikowany dorobek naukowy prof. dr hab. Ireny Molskiej obejmuje ogółem kilkaset publikacji, w tym kilkadziesiąt indywidualnych. Są to prace zarówno oryginalne, jak i przeglądowe, które ukazały się w renomowanych czasopismach krajowych i zagranicznych.

Do niezwykle ważnych osiągnięć publikacyjnych Pani Profesor należy zaliczyć samodzielne opracowanie podręcznika akademickiego pt. „Zarys mikrobiologii mleczarskiej” (PWRiL 1989), który nadal jest jedynym polskojęzycznym opracowaniem książkowym dotyczącym mikrobiologii mleczarskiej. Do dziś jest on wysoko oceniany przez szerokie grono krajowych mikrobiologów i technologów żywności.

Prof. dr hab. Irena Molska była recenzentem prac twórczych i dyplomowych, rozpraw doktorskich i habilitacyjnych, dorobku w postępowaniach o nadanie tytułu profesora w wielu krajowych uczelniach i instytutach naukowych. Jako członek Komitetu Technicznego ds. Mleka i Przetworów Mlecznych Polskiego Komitetu Normalizacyjnego opiniowała projekty Polskich Norm, szczególnie z zakresu mleczarstwa. Brała aktywny udział w pracach Krajowej Komisji Mleczarskiej, Polskiego Centrum Badań i Certyfikacji oraz Komisji Ekspertów Fundacji Polskiego Godła Promocyjnego „Teraz Polska”.

Prof. dr hab. Irena Molska była zasłużonym pedagogiem i wychowawcą wielu pokoleń młodzieży akademickiej,

osobą wielkiej skromności i uczynności, powszechnie lubianą i cenioną. Niejeden absolwent Wydziału Technologii Żywności wspomina prowadzone przez Panią Profesor zajęcia, podczas których z ogromną pasją mówiła o mikroorganizmach, ich wpływie na jakość i bezpieczeństwo żywności, higienie produkcji żywności, tłumaczyła znaczenie środków dezynfekujących w zwalczaniu mikroorganizmów i wirusów, a także prezentowała wiele innych ciekawych zagadnień naukowych. Zapisze się w pamięci studentów jako osoba wielce życzliwa i pogodna.

Prowadziła zajęcia dydaktyczne nie tylko ze studentami Wydziału Technologii Żywności, ale również innych wydziałów SGGW: Rolniczego, Zootechnicznego, Ogrodniczego, Żywienia Człowieka. Była promotorem ponad setki dyplomantów i opiekunem naukowym kilkudziesięciu krajowych i zagranicznych studentów, praktykantów i stażystów. Jako nauczyciel akademicki była zatrudniona również na Uniwersytecie Jana Kochanowskiego w Kielcach, filii w Piotrkowie Trybunalskim.

Za swoją działalność naukową i dydaktyczno-wychowawczą prof. dr hab. Irena Molska była wielokrotnie odznaczana i wyróżniana m.in.: Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Złotym Krzyżem Zasługi, Medalem Komisji Edukacji Narodowej, nagrodami Ministra Szkolnictwa Wyższego, Ministra Edukacji Narodowej oraz Rektora SGGW. Senat Akademicki nagrodził Panią Profesor Odznaką Honorową „Za Zasługi dla SGGW”.

Odeszła od nas postać wyjątkowa, wybitny polski specjalista w dziedzinie mikrobiologii i higieny produkcji żywności, technologii mleczarskiej oraz mikrobiologii rolnej, niezwykła Pani Profesor, która wywarła ogromny wpływ na rzeszę młodzieży akademickiej, prawdziwy Człowiek Nauki.

Pracownicy Zakładu Technologii Mleka, Instytut Nauk o Żywności SGGW

Profesor Renata Bogatek-Leszczyńska

Prof. dr hab. Renata Bogatek-Leszczyńska zmarła 9 maja 2020 r. w wieku 71 lat.

Renata Bogatek-Leszczyńska urodziła się 9 marca 1949 r. w Warszawie i całe życie była związana ze stolicą. Tutaj mieszkała i pracowała, najpierw na Wydziale Biologii Uniwersytetu Warszawskiego, a potem na Wydziale

Rolnictwa i Biologii Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie. Całe życie zawodowe prof. Renaty Bogatek-Leszczyńskiej było podporządkowane zgłębianiu tajników regulacji spoczynku i kiełkowania nasion. Tę fascynującą podróż przez świat „z nasionami w kieszeni” rozpoczęła na studiach na Wydziale Biologii Uniwersytetu Warszawskiego, gdzie w 1972 r. obroniła pracę magisterską

fot. archiwum SGGW

pt.: „Zmiany poziomu związków fenolowych podczas ustępowania spoczynku i kiełkowania nasion jabłoni” wykonaną pod kierunkiem prof. dr. hab. Stanisława Lewaka. Przez kolejne lata była związana z Zakładem Fizjologii Wzrostu i Rozwoju Roślin Instytutu Botaniki, potem Instytutu Biologii Eksperymentalnej Roślin, w którym prowadziła badania uwieńczone w 1986 r. rozprawą doktorską pt. „Udział procesów oddechowych w ustępowaniu spoczynku nasion jabłoni”. W latach 1995-1998 Pani Profesor pełniła funkcję członka Zarządu Ogólnopolskiego Sekcji Fizjologii i Biochemii Roślin Polskiego Towarzystwa Botanicznego, przez wiele lat była też aktywnym członkiem Polskiego Towarzystwa Biologii Eksperymentalnej Roślin (PTBER).

Prof. Renata Bogatek-Leszczynska jest współautorką ponad 50 prac opublikowanych w międzynarodowych czasopiśmie branżowych z zakresu fizjologii roślin, które były cytowane ponad 1400 razy. Ale dane bibliometryczne z baz danych nie mówią nic o Niej samej i dla Niej nie były

sensem pracy naukowej. Pozwoliły Jej jednak uzyskać w 2006 r. stopień doktora habilitowanego w dziedzinie nauk biologicznych za rozprawę pt. „Regulacyjna rola cyjanowodoru w przełamaniu głębokiego spoczynku nasion jabłoni”, a następnie w 2011 r. tytuł profesora nauk biologicznych.

Niezwykłe wartościowe dla rozwoju naukowego prof. Renaty Bogatek-Leszczynskiej były wielokrotne wyjazdy do zaprzyjaźnionego laboratorium prof. Daniela Côme i prof. Françoise Corbineau na Uniwersytecie Piotra i Marii Curie w Paryżu. Dzięki nim prowadziła nowoczesne badania związane z określeniem sygnałowej roli cyjanowodoru w regulacji ustępowania spoczynku nasion jabłoni, a w latach 1997-1999, dzięki uzyskaniu kontraktu na stanowisko samodzielnego pracownika naukowo-dydaktycznego, możliwa była Jej dalsza współpraca z laboratorium Physiologie Végétale Appliquée. Podczas pobytu we Francji zajmowała się poszukiwaniem markerów jakości nasion oraz metod poprawiania ich wartości siewnej. Od 1999 r. przez jedną kadencję była reprezentantem International Society for Seed Science (ISSS) na Europę Centralną i Wschodnią. Odkrycie, że jedną z przyczyn utraty żywotności nasion (wskutek starzenia) jest nagromadzenie wolnych rodników, czemu towarzyszy stopniowe obniżenie aktywności systemu antyoksydacyjnego, zapoczątkowało kolejny kierunek badań prof. Renaty Bogatek-Leszczynskiej związany z funkcjonowaniem systemu antyoksydacyjnego w tkankach roślin. Nowa tematyka badawcza wynikała także ze zmiany miejsca zatrudnienia. W 2000 r. Pani Profesor podjęła pracę jako adiunkt w Katedrze Fizjologii Roślin SGGW, gdzie weszła w obszar badawczy dotyczący fizjologicznych i biochemicznych podstaw allelopatii, w szczególności poznania mechanizmów działania związków allelopatycznych. Od 2001 r. była członkiem European Allelopathy Society (EAS) i International Allelopathy Society (IAS), a następnie edytorem w czasopiśmie *Journal of Allelochemical Interactions*. Prof. dr hab. Renata Bogatek-Leszczynska stworzyła na Wydziale Rolnictwa i Biologii SGGW zespół badawczy, który z sukcesem kontynuuje zapoczątkowane przez Nią badania zarówno w obszarze biologii nasion, jak i oddziaływań związków allelopatycznych oraz fitotoksyczności roślin. Badania te ewoluują z duchem czasu i w miarę zmieniającego się składu zespołu naukowego, lecz pewne elementy są w nim stałe: materiał badawczy – nasiona jabłoni (odmiany Antonówka) i nasiona pomidora, a nade wszystko podstawowy problem, jakim okazał się stres oksydacyjny, a nieco później stres nitrozacyjny.

Profesor Renata Bogatek-Leszczynska była wspaniałym nauczycielem akademickim. W ciągu niespełna 15 lat w SGGW pod Jej kierunkiem wykonanych zostało

kilkanaście prac magisterskich oraz pięć prac doktorskich (w tym jedna we współpracy z Uniwersytetem Piotra i Marii Curie w Paryżu). Trzy spośród doktorantek Pani Profesor z sukcesem kontynuują badania i są cenionymi pracownikami różnych polskich instytucji naukowych, w tym także Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego.

Pani Profesor w oczach najbliższych współpracowników jako naukowiec była całkowicie nietuzinkowa, o szerokim spojrzeniu i dużej odwadze, zawsze pełna pomysłów, sięgająca daleko poza schematy. Nie zastanawiała się, czy Jej pomysły są możliwe do zrealizowania, tu i teraz, dostępnymi środkami. Nadawało to rozmach Jej badaniom, dzięki temu nadążała za światowymi trendami, Jej badania były aktualne i nowoczesne. Nigdy nie martwiła się o to, jak zrealizować „pomysły nie z tej ziemi”, machała ręką i mówiła: „Zobaczysz, jakoś się uda”... I zwykle się udawało – nawiązać współpracę, pożyczyć aparaturę, skorzystać z czyjejś pomocy.

Słowa podziwu i podziękowania należą się prof. Renacie Bogatek-Leszczyńskiej za przeniesienie Katedry Fizjologii Roślin z gmachu przy ul. Rakowieckiej do nowej lokalizacji na Ursynowie w czasie, gdy pełniła funkcję kierownika katedry (2003-2005). Nie sposób pominąć, iż wszystkie trudne i pracochłonne funkcje prof. Renata Bogatek-Leszczyńska wypełniała z pogodą, zapałem i życzliwością dla współpracowników i studentów. Była *serdecznym kompanem*, dlatego w odniesieniu do Niej w pełni prawdziwe są słowa Księdza Jana Twardowskiego: „można odejść na zawsze, ale stale być blisko”. Mówienie o prof. Renacie Bogatek-Leszczyńskiej w czasie przeszłym jest trudne, bo jeszcze tak niedawno była z nami na co dzień.

Profesor Renata Bogatek-Leszczyńska była urodzoną optymistką. Zakładała, że ludzie są dobrzy, uczciwi i uczynni.

Często z takimi właśnie się spotykała, pewnie dzięki swej otwartości i życzliwości.

Była dobrym człowiekiem, otwartym i bezpośrednim, co zjednywało Jej przyjaciół i znajomych, pomagało też w nawiązywaniu kontaktów naukowych. Każdej jesieni czekała na dostawę jabłek antonówek, [...] To był czas pieczenia szarlotki i słuchania historii z laboratorium prof. Stanisława Lewaka oraz anegdot o pracy naukowej w Paryżu.

Renato, już za kilka miesięcy, gdy zasiądziemy do izolacji nasion z tony dojrzałych, pachnących antonówek będziemy przypominać sobie Twoje powiedzonka i laboratoryjne zwyczaje. Będzie nam ich brakowało, podobnie jak Twojego optymizmu i szerokiej wiedzy. Gdy będzie nam źle, powiemy sobie, jak Ty kiedyś, „dalej jazda”, a gdy zadanie stojące przed nami będzie nam się wydawało zbyt trudne, wspomnimy rzucane przez Ciebie pamiętne „paczka raz”. Na parapecie w moim gabinecie stoją sukulentki z Twojego pokoju i szklane przyciski do papieru – stabilne i ulotne zarazem – przypominają mi o Tobie zawsze, gdy przychodzę do pracy w SGGW.

Jak to się dziwnie układa, że ostatnią Swoją doktorantkę obroniłaś zdalnie, bo nie mogłaś już przyjść na Uczelnię. Odeszłaś w czasie pandemii, gdy pracowaliśmy przy pomocy tych wszystkich gadżetów, zapewniających kontakt na odległość, które tak bardzo lubiłaś i używałaś znacznie wcześniej niż my wszyscy.

Gdy odchodziłaś, kwitły jabłonie... We wrześniu, gdy jak każdej jesieni zasiądziemy do izolacji nasion z aromatycznych antonówek, znów będziesz z nami.

Prof. dr hab. Zofia Starck, Prof. dr hab. Agnieszka Gniazdowska-Piekarska z Zespołem, Katedra Fizjologii Roślin, Instytut Biologii SGGW

Profesor Bogdan Dębski

Prof. dr hab. Bogdan Dębski zmarł 3 czerwca 2020 r. w wieku 71 lat.

Bogdan Dębski urodził się 3 listopada 1949 r. W 1973 r., bezpośrednio po ukończeniu studiów na Wydziale Weterynaryjnym SGGW, podjął pracę w Katedrze Fizjologii Zwierząt, kierowanej wówczas przez doc. dr. hab. Wiesława Bareja (późniejszego profesora i rektora SGGW). Od początku swojej asystentury interesował się

zagadnieniami związanymi z biochemią zwierząt. W 1979 r. obronił pracę doktorską pt. „Wpływ chlorku amonowego na przemiany glukozy i nukleotydów adenylowych krwinek czerwonych owiec oraz ludzi”, wykonaną pod opieką prof. dr. hab. Wiesława Bareja. Uzyskał stopień doktora nauk weterynaryjnych, a wkrótce potem objął stanowisko adiunkta. Po reorganizacji Wydziału Weterynaryjnego został przeniesiony do Katedry Biochemii Zwierząt. W 1993 r. na podstawie pracy habilitacyjnej pt. „Wskaźnikowa rola

fot. Dr hab. Tomasz Sadkowski

mleka w ocenie hiposelenozy u bydła” uzyskał stopień doktora habilitowanego, a w 1996 r. powołany został na stanowisko profesora nadzwyczajnego SGGW. Tytuł profesorski uzyskał w 2007 r. Pełnił funkcję kierownika Katedry Biochemii Zwierząt, a po kolejnej reorganizacji Wydziału został kierownikiem Zakładu Biochemii, wchodzącego początkowo w skład Katedry Biochemii, Fizjologii i Farmakologii, a następnie Katedry Nauk Fizjologicznych. Profesor Bogdan Dębski odbył kilka staży naukowych, w czasie których pogłębiał swoją wiedzę i przygotowanie metodyczne do pracy badawczej. Odbył staż krajowy w Instytucie Hematologii w Warszawie oraz długoterminowe zagraniczne staże naukowe w Wyższej Szkole Weterynaryjnej w Hanowerze, Instytucie Badania Żywności Uniwersytetu Illinois w Urbana-Champaign oraz Uniwersytecie Stanu Pensylwania. Biegłe posługiwał się językami obcymi, dzięki czemu łatwo nawiązywał kontakty na forum międzynarodowym. Sztandarową

tematyką badawczą profesora Bogdana Dębskiego była rola jonów chromu i selenu jako kofaktorów w układach enzymatycznych, zaangażowanych w regulacji proliferacji i różnicowania komórek oraz mechanizmach chroniących komórki przed stresem oksydacyjnym. Prace na ten temat były publikowane w renomowanych czasopismach o zasięgu światowym m.in. w *Journal of Nutrition* czy w *Journal of Nutritional Biochemistry*. W sumie opublikował 55 prac z tego zakresu, które były cytowane 263 razy. Profesor Bogdan Dębski oscylował w kierunku biochemii aplikacyjnej, wykorzystując wyniki badań laboratoryjnych w diagnostyce, terapii i dietetyce weterynaryjnej. Dążenia te znalazły swój wyraz w kilkuletniej działalności w Europejskim Urzędzie ds. Bezpieczeństwa Żywności (EFSA) w Parmie. Profesor Bogdan Dębski pracował tam w komisji zajmującej się doradztwem naukowym w zakresie dodatków paszowych dla zwierząt. Doradztwo to polegało na wykonywaniu ekspertyz chemiczno-toksykologicznych składu dodatków żywieniowych oraz ekspertyz środków bójczych i kosmetyków przeznaczonych dla zwierząt towarzyszących.

Profesor Bogdan Dębski był cenionym nauczycielem akademickim. Przygotowywał programy nauczania biochemii dla studentów kursów polsko- i anglojęzycznych na Wydziale Medycyny Weterynaryjnej. Przez wiele lat prowadził wykłady z tego przedmiotu, które cieszyły się dużym zainteresowaniem i uznaniem studentów. Przez 47 lat pracy w Uczelni wykształcił wiele roczników lekarzy weterynarii. Za swoje wieloletnie zasługi profesor Bogdan Dębski został odznaczony Złotym Medalem za Długoletnią Służbę, Medalem Komisji Edukacji Narodowej i Medalem Warszawskiej Szkoły Fizjologii Zwierząt.

Wkrótce miał przejść na emeryturę, lecz nie doczekał tej chwili. Jego nagła śmierć 3 czerwca 2020 r. zaskoczyła wszystkich boleśnie. Wzbudziła też głębokie refleksje nad nieuniknionym przemijaniem życia. Profesor Bogdan Dębski odszedł zbyt szybko, lecz tylko ciałem. Jego duch i wspomnienie dokonają pozostaną na trwałe wśród nas i w historii Wydziału Medycyny Weterynaryjnej SGGW.

Prof. dr hab. Tomasz Motyl, Katedra Nauk Fizjologicznych, Instytut Nauk Weterynaryjnych SGGW

Cześć ich pamięci

SGGW liderem wśród uczelni rolniczych w Rankingu Perspektywy

Uroczysta gala ogłoszenia Rankingu Szkół Wyższych Perspektywy 2020

17 lipca 2020 r. opublikowane zostały wyniki 21. Rankingu Szkół Wyższych Perspektywy 2020. Szkoła Główna Gospodarstwa Wiejskiego została liderem wśród uczelni rolniczych oraz zajęła pierwsze miejsce w kategorii kierunków: architektura krajobrazu, weterynaria oraz kierunki rolnicze i leśne. Wysokie noty zdobyły też m.in. dietetyka, kierunki o żywieniu i żywności, inżynieria środowiska, biologia i socjologia.

Ranking Perspektyw przygotowywany jest przez Fundację Edukacyjną Perspektywy od 2000 r. To najdokładniejsze zestawienie uczelni w Polsce. Cieszy się popularnością wśród maturzystów, uznaniem wśród naukowców, jest także doceniany za granicą. W jego Kapitułę, której przewodniczy b. prezes Polskiej Akademii Nauk prof. Michał Kleiber, zasiadają wybitni przedstawiciele środowiska akademickiego, nauki i biznesu. Przygotowanie tegorocznego zestawienia wymagało szczególnego wysiłku w związku z nowymi zasadami funkcjonowania uczelni.

Ranking uwzględnia 29 wskaźników zgrupowanych w siedem kryteriów: prestiż, absolwenci na rynku pracy, potencjał naukowy, efektywność naukowa, potencjał dydaktyczny, innowacyjność i umiędzynarodowienie. Jest więc jednym z najbardziej rozbudowanych rankingów edukacyjnych na świecie, a międzynarodowy certyfikat jakości „IREG Approved” potwierdza, że metodologia oraz sposób jego przygotowania i publikacji spełnia międzynarodowe kryteria.

W tegorocznym zestawieniu SGGW zdobyła pierwsze miejsce wśród uczelni rolniczych. Znacząco wzmocniła też swoją pozycję w zestawieniu ogólnym, awansując aż o pięć miejsc i zajmując 23. pozycję wśród polskich szkół wyższych.

Jak co roku ogłoszono również ranking studiów, obejmujący 70 głównych kierunków. To najważniejsza część badania z punktu widzenia maturzystów i kandydatów na studia. SGGW zwyciężyła w 3 kategoriach: architektura krajobrazu, weterynaria oraz kierunki rolnicze i leśne. Bardzo wysoko oceniono również dietetykę oraz kierunki o żywieniu i żywności (2. miejsce) oraz inżynierię środowiska, biologię (4. miejsce) oraz socjologię (4. miejsce). W pierwszej dziesiątce znalazły się również takie kierunki jak: ekonomia, logistyka, ochrona środowiska oraz pedagogika.

Uroczysta gala, podczas której oficjalnie ogłoszone zostały wyniki Rankingu Szkół Wyższych Perspektywy 2020, odbyła się w Centrum Olimpijskim PKOl w Warszawie. SGGW reprezentował Rektor prof. dr hab. Wiesław Bielawski, Rektor-Elekt prof. dr hab. Michał Zasada, Dziekan Wydziału Medycyny Weterynaryjnej dr hab. Marta Mendel, Dziekan Wydziału Rolnictwa i Biologii dr hab. Irena Suwara, Prodziekan ds. dydaktyki Wydziału Leśnego dr inż. Michał Orzechowski oraz dr inż. Renata Giedych z Katedry Architektury Krajobrazu.

Ostatnie w kadencji 2016–2020 posiedzenie Senatu Akademickiego

Senat Akademicki SGGW

13 lipca 2020 r. pod przewodnictwem Rektora SGGW prof. dr. hab. Wiesława Bielawskiego odbyło się posiedzenie Senatu Akademickiego, ostatnie w obecnej kadencji.

Rektor zabierając głos podziękował członkom Senatu za czteroletnią udaną współpracę, zwracając uwagę na fakt, iż mamy za sobą czas trudnych decyzji. – *Była to kadencja pełna mocnych przemian, która rozpoczęła dyskusję nad zmianami w szkolnictwie wyższym oraz w sposobie zarządzania uczelnią* – powiedział Rektor. Dobra sytuacja finansowa Uczelni, rozwój kadry naukowej oraz wysokie miejsca w rankingach międzynarodowych i krajowych to niewątpliwe osiągnięcia naszej Alma Mater.

Podczas posiedzenia głos zabrał prof. dr. hab. Marek Stefan Szyndel, członek Rady Uczelni, składając podziękowania władzom rektorskim. Podkreślił, że była to trudna kadencja, pełna zmian strukturalnych i nieprzewidywalnych sytuacji,

a mimo to Uczelnia jest w dobrej kondycji – *Kapitanie, dziękujemy Panu!* – zwrócił się do Rektora profesor Marek Szyndel.

Słowa podziękowania do władz rektorskich oraz członków Senatu skierował także prof. dr. hab. Henryk Żybura, Przewodniczący Senackiej Komisji ds. Finansowych – *Istotnym jest, aby ta cegielka, którą wspólnie budowaliśmy, wmurowała się w ten ponad dwustuletni mur Uczelni. To istotny wkład w jej rozwój.*

W imieniu członków Senatu podziękowania za wspólną pracę na ręce władz rektorskich złożyła także prof. dr. hab. Krystyna Gutkowska, Przewodnicząca Senackiej Komisji ds. Dydaktyki i Wychowania – *Była to kadencja wyjątkowo trudna, pełna wielu bardzo ważnych decyzji – bardzo przemyślanych, rozważnych i odważnych. Dla wszystkich członków Senatu współpraca była wielką przyjemnością.*

Porozumienie o współpracy naukowej pomiędzy SGGW a Siecią Badawczą Łukasiewicz – PIMOT

28 lipca 2020 r. Szkoła Główna Gospodarstwa Wiejskiego zawarła porozumienie o współpracy naukowej z Siecią Badawczą Łukasiewicz – Przemysłowym Instytutem Motoryzacji. W imieniu Uczelni podpisali rektor – prof. dr hab. Wiesław Bielawski oraz dyrektor Instytutu Inżynierii Mechanicznej SGGW dr hab. Inż. Prof. SGGW Tomasz Nurek, z ramienia Łukasiewicz – PIMOT – dyrektor dr hab. Inż. Witold Luty. Na spotkaniu obecny był również Rektor-Elekt prof. dr hab. Michał Zasada.

Porozumienie, mające na celu przyspieszenie wdrożeń naukowo-badawczych do przemysłu, zakłada m.in.: realizację wspólnych projektów badawczych, wymianę pracowników naukowych, przygotowywanie wspólnych kursów, seminariów i konferencji w zakresie paliw alternatywnych, wspólne korzystanie z urządzeń badawczych i aparatury naukowej, jak również organizację praktyk i staży zawodowych dla studentów SGGW.

Umowa pozwoli udoskonalić metody związane z procesem kształcenia w SGGW, by umiejętności praktyczne zdobyte

Uroczystość podpisania Porozumienia o współpracy naukowej

przez absolwentów jeszcze lepiej odpowiadały potrzebom gospodarki.

Sieć Badawcza Łukasiewicz – Przemysłowy Instytut Motoryzacji należy do jednej z największych sieci badawczych w Europie. Przedmiotem działania Instytutu są prace naukowo-badawcze i rozwojowe w dziedzinie motoryzacji.

Biuro Promocji SGGW

Porozumienie o współpracy z Centralnym Szpitalem Klinicznym MSWiA w Warszawie

10 lipca 2020 r. Szkoła Główna Gospodarstwa Wiejskiego zawarła porozumienie o współpracy z Centralnym Szpitalem Klinicznym MSWiA w Warszawie. W imieniu Uczelni podpisali Rektora prof. dr hab. Wiesław Bielawski, z ramienia szpitala – dyrektora placówki prof. dr n. med. Waldemar Wierzba.

Podpisane porozumienie zakłada współpracę w zakresie działalności badawczo-wdrożeniowej obejmującą: realizację wspólnych projektów badawczych, wymianę pracowników naukowych, wspólne publikacje artykułów w periodykach naukowych, organizację wspólnych seminariów i konferencji w zakresie nauk medycznych i biologicznych.

Na mocy porozumienia współpraca obejmować będzie również działalność edukacyjną w postaci m.in. zajęć, praktyk oraz staży dla studentów i doktorantów.

– *Poprzez porozumienie nawiązujemy współpracę w zakresie działalności badawczo-edukacyjno-wdrożeniowej we wszystkich dziedzinach wiedzy będących przedmiotem naszego wspólnego zainteresowania. Wierzymy, że podpisany dokument pozwoli zarówno SGGW, jak i Centralnemu Szpitalowi Klinicznemu MSWiA w Warszawie jeszcze lepiej wypełniać swoją misję oraz zaowocuje dalszym rozwojem obu instytucji* – podkreślił Rektor prof. dr hab. Wiesław Bielawski.

Biuro Promocji SGGW

Wyjątkowe archiwalne zdjęcia Pałacu Ursynowskiego z lat 40. ubiegłego wieku

Archiwalne zdjęcia Pałacu Ursynowskiego z lat 40. ubiegłego wieku

Rektor prof. dr hab. Wiesław Bielawski otrzymał w podarunku unikatowe archiwalne fotografie Pałacu Ursynowskiego z lat 40. ubiegłego wieku. Materiały o niezwyklej wartości historycznej, ale także i sentymentalnej, po renowacji wzbogacą zasoby Muzeum SGGW.

Zdjęcia, pochodzące z prywatnych zbiorów darczyńcy, przedstawiają Pałac Ursynowski oraz teren parkowy wokół niego we wczesnych latach 40. XX w. Właścicielka fotografii przyszła na świat 3 czerwca 1940 r. właśnie w budynku dzisiejszego Pałacu i przez pierwsze pięć lat życia mieszkała tu z rodzicami. Przekazanie zdjęć zbiegło się więc z jubileuszem jej 80. urodzin.

W liście do Rektora podkreśla, że stan jej zdrowia nie pozwala na przyjazd do Warszawy i powrót do tak ważnego dla niej miejsca. „Zachowałam trochę zdjęć [...] i chcę je Panu przekazać, bo to historia. Fotografie są zniszczone, odklejone z albumu, ale autentyczne” – czytamy.

Rektor przyjął podarunek z radością i wzruszeniem. Prócz wartości archiwalnej, fotografie mają również

wymiar symboliczny. Są świadectwem przemian, jakie na przestrzeni 80 lat przeszedł budynek Pałacu oraz otaczający go park. Pałac Ursynowski to jeden z najcenniejszych zabytków Ursynowa. Budynek powstał w XVIII wieku na zlecenie Izabeli Lubomirskiej z Czartoryskich. Niegdyś swoją siedzibę miał tu Julian Ursyn Niemcewicz. W 1906 r. Adam Krasieński, ordynat opinogórski, przekazał posiadłość Towarzystwu Seminarium dla Nauczycieli Ludowych. Do 1920 r. seminarium opiekował się komitet Macierzy Szkolnej. Pałac na początku I wojny światowej zniszczyły wycofujące się wojska rosyjskie. W 1921 r. budynek został przekazany Ministerstwu Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego – powstało tu wówczas Państwowe Liceum Ogrodnicze i Państwowe Gimnazjum Ogrodnicze. Po II wojnie światowej w budynku mieściła się Szkoła Państwowych Ośrodków Maszynowych i Spółdzielni Produkcyjnych. W 1956 r. nieruchomości otrzymała Szkoła Główna Gospodarstwa Wiejskiego. Dziś w zabytkowym Pałacu mieści się siedziba władz rektorskich SGGW.

100 lat ochrony środowiska w Polsce

W dniach 15-16 czerwca 2020 roku odbyła się konferencja „100 lat ochrony środowiska w Polsce – i co dalej?” zorganizowana w Warszawie wspólnie przez Fundację Instytut na rzecz Ekorozwoju oraz Katedrę Ochrony Środowiska i Dendrologii SGGW. Zgodnie z planem konferencja miała być zarówno okazją do podsumowania doświadczeń Polski w zakresie wdrażania celów ochrony środowiska i przyrody, jak i platformą wymiany doświadczeń pomiędzy uczestnikami, aby wyznaczyć główne wyzwania polityki ekologicznej państwa na nadchodzące lata. Ze względu na reżim epidemiologiczny, miała ona innowacyjny charakter: większość uczestników łączyła się zdalnie. Przez media społecznościowe przebieg konferencji śledziło nawet do 1500 osób.

Jako symboliczny początek działań na rzecz ochrony środowiska w wolnej Polsce, przyjęto dzień 17 grudnia 1919 roku, kiedy to przedstawiciele środowiska naukowego, m.in. profesorowie Władysław Szafer, Jan G. Pawlikowski, Eugeniusz Romer i Stanisław Sokołowski, zaproponowali utworzenie Państwowej Rady Ochrony Przyrody (początkowo pod nazwą Tymczasowa Państwowa Komisja Ochrony Przyrody).

Konferencję otworzyły dwa referaty wprowadzające. Pierwszy, wygłoszony przez dr hab. inż. Barbarę Żarską, prof. SGGW (Katedra Ochrony Środowiska i Dendrologii SGGW), dotyczył międzywojennego dorobku Polski. Prelegentka wykazała, że aktywność II. Rzeczypospolitej (okres 1918-1939) w tworzeniu prawa ochrony środowiska była uwarunkowana specyficzną sytuacją polityczną i gospodarczą oraz rozwojem przyrodniczych badań naukowych w Europie i na świecie na przełomie XIX i XX wieku. Jak podkreśliła referentka, w Polsce, niemal natychmiast po odzyskaniu niepodległości w 1918 roku, przystąpiono do ustanawiania aktów prawnych dotyczących ochrony przyrody i środowiska.

Drugi referat w sesji otwierającej wygłosił prof. Maciej Nowicki, dwukrotny minister środowiska, twórca i wieloletni prezes Fundacji Ekofundusz. W swoim wystąpieniu przedstawił ewolucję podejścia do ochrony środowiska w latach 1945 – 2018.

Prof. Maciej Nowicki wykazał ogromny postęp, jakiemu Polska dokonała: od jednego z najbardziej zanieczyszczonych krajów świata, jakim była w latach 70. XX wieku, do nowoczesnego państwa uznającego dobrą jakość środowiska za niezbędny element wysokiego poziomu życia mieszkańców. Jak podkreślił prof. Nowicki, pomimo ideologicznych trudności, już w latach 60. i 70. Polska wdrażała nowe przepisy dotyczące ochrony środowiska i tworzyła liczne obszary chronionej przyrody.

Prof. dr hab. Tomasz Okruszko wygłasza referat wprowadzający w części dotyczącej gospodarki wodnej (fot. B. Żarska)

Możliwość poprawy sytuacji nastąpiła dopiero po 1989 roku, kiedy to zmienił się system polityczny. Przyjęta wówczas strategia w ochronie środowiska była nowoczesna. Polegała ona na stworzeniu 3 filarów ochrony środowiska: 1) prawo, 2) kontrola przestrzegania prawa i kontrola stanu środowiska (utworzenie Państwowej Inspekcji Ochrony Środowiska PIOŚ i wyposażenie jej w nowoczesny sprzęt), 3) system finansowania – stworzenie Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej (NFOŚiGW), regionalnych, powiatowych i gminnych funduszy ochrony środowiska, utworzenie Banku Ochrony Środowiska oraz Ekofunduszu. Przygotowanie kraju do wstąpienia do Unii Europejskiej było ogromnym impulsem do poprawy stanu środowiska, przy wielkim zewnętrznym wsparciu finansowym. Zdaniem prof. Nowickiego, do najważniejszych osiągnięć ostatnich 30 lat należy zaliczyć m.in.: dużą poprawę stanu atmosfery oraz jakości wód, rozwój sieci wodociągowej i kanalizacyjnej zarówno w miastach, jak i na terenach wiejskich. Pojawiły się także nowe problemy, jak antropogeniczna zmiana klimatu. Z tych powodów polityka ekologiczna państwa musi się rozwijać i być wzmocniona. Obecnie do najpilniejszych działań, zdaniem prof. Nowickiego, należą: ochrona atmosfery, dekarbonizacja polskiej gospodarki (program do 2050 roku), ochrona wód (w tym opracowanie narodowego programu oszczędzania wody, renaturyzacja cieków), nowelizacja prawa (m.in. ustawy o ochronie przyrody i ustawy o lasach), nieustanna edukacja oraz utworzenie jednego silnego Ministerstwa Ochrony Środowiska.

W kolejnych sesjach (panelowych) prezentowano i dyskutowano na takie tematy jak: gospodarowanie wodą, gospodarowanie przestrzenią, klimat i jakość powietrza, efektywność wykorzystania zasobów, edukacja, kultura i wartości

zrównoważonego rozwoju, ochrona gruntów rolnych i leśnych, ochrona różnorodności biologicznej, polityka ochrony środowiska i jej narzędzia.

W sesji poświęconej gospodarowaniu wodą prof. dr hab. Tomasz Okruszko (Instytut Inżynierii Środowiska SGGW) zwrócił uwagę na specyfikę zasobów wodnych kraju i potrzebę ich racjonalnego wykorzystywania.

W sesji o gospodarowaniu przestrzenią dr Janusz Radziejowski (TUP, Wszechnica Polska Wyższa Szkoła) podkreślił, że przestrzeń jest bardzo ograniczonym zasobem. Wskazał strategiczny cel: długoterminowe planowanie zagospodarowania terenu w równowadze z zachowaniem walorów przyrodniczych. W dyskusji sformułowano również postulaty, aby strategię rozwoju gmin były dokumentami obowiązkowymi, a miejscowe plany zagospodarowania przestrzennego powinny obejmować całe gminy.

W sesji poświęconej klimatowi i jakości powietrza dr Andrzej Kassenberg (Fundacja Instytut na Rzecz Ekorozwoju) określił kwestię ochrony klimatu, jako wielkie wyzwanie w XXI wieku, wymagające systemowego podejścia w całej działalności człowieka. W dyskusji zwrócono uwagę, że w przeciwdziałaniu antropogenicznej zmianie klimatu choć kontekst globalny jest kluczowy, to aspekt lokalny też jest bardzo ważny, ponieważ problem globalny można rozwiązać przez sumę działań lokalnych.

W sesji dotyczącej edukacji, kultury i wartości zrównoważonego rozwoju dr Anna Kalinowska (Uniwersytet Warszawski) przedstawiła rys historyczny. Wskazała na duże znaczenie rozwoju ruchu społecznego w tym zakresie. Zdaniem dr Anny Kalinowskiej, słabym punktem edukacji środowiskowej w Polsce zawsze było niewystarczające przełożenie wiedzy na praktykę i zmianę nawyków społeczeństwa. W dyskusji podkreślono, że edukacja powinna być prowadzona od kołyski do końca życia, powinna ona mieć zintegrowany charakter i że ogromnie ważna jest edukacja dla biznesu.

W sesji poświęconej ochronie gruntów rolnych i leśnych prof. Kazimierz Rykowski (IBL), po krótkim przedstawieniu rysu historycznego dotyczącego lasów i gospodarki leśnej na ziemiach polskich, wskazał na przełom w podejściu do gospodarki leśnej na początku lat 90. XX wieku, kiedy to w Ustawie o lasach z 1991 roku sformułowanie „najwyższa rentowność” zastąpiono „racjonalną gospodarką” w lasach, zmieniono instrukcję urządzenia lasów na bardziej proekologiczną, a od 1994 roku zaczęły powstawać Leśne Kompleksy Promocyjne, które miały być poligonem doświadczalnym zrównoważonej gospodarki leśnej. W dyskusji zgodnie podkreślono, że kluczowe jest permanentne utrzymanie dobrej jakości gruntów rolnych i leśnych. Ważne jest bezpieczeństwo żywności w skali lokalnej, które jest elementem bezpieczeństwa żywnościowego kraju.

Kolejna sesja dotyczyła ochrony różnorodności biologicznej. Pan Tomasz Pezold (WWF) przypomniał wiele osiągnięć Polski w zakresie tworzenia obszarów chronionych i ochrony gatunków,

w tym reintrodukcji żubra, rysia i bobra, powiększenia populacji wilka i foki szarej; ale też wskazał na negatywne fakty, m.in. tępienie w przeszłości gatunków uważanych niesłusznie za szkodniki, jak foka i morświn, masowa wycinka Puszczy Białowieskiej, czy wymieranie gatunków ryb, jak łosoś i jesiotr. W dyskusji podkreślono, że ustawa o ochronie przyrody powinna być napisana od nowa, tworzenie parków narodowych powinno być bardziej uspołecznione, jak również należy rozważyć subwencje dla gmin, jeśli mają parki narodowe na swoim terytorium (choć wszystkie wskaźniki ekonomiczne gmin położonych w parkach narodowych są dobre i bardzo dobre).

W ostatniej sesji dotyczącej polityki ochrony środowiska i jej narzędzi, dr hab. Zbigniew Karaczun (Katedra Ochrony Środowiska i Dendrologii SGGW, Polski Klub Ekologiczny) w swym wystąpieniu skupił się głównie na licznych narzędziach tej polityki, ich rozwoju i skuteczności. Mimo wdrożenia wielu instrumentów, nie stworzono w Polsce dobrego systemu oceny ich skuteczności. Instrumenty te były głównie nakierowane na przemysłowe źródła zanieczyszczeń, a tymczasem konsumpcja zaczęła powodować ogromne zanieczyszczenia (niska emisja, samochody, transport, rolnictwo).

Efektom konferencji jest Deklaracja Stulecia Polskiej Ochrony Środowiska, przyjęta przez uczestników i kierowana do decydentów. W dokumencie tym jest zawarte wezwanie do wzmocnienia pozycji polityki ekologicznej w działalności kraju. Autorzy dokumentu zwracają uwagę na uniwersalną zasadę, że istnieją nienaruszalne granice stabilności systemu przyrodniczego, które wyznaczają możliwości rozwoju społecznego i gospodarczego. Deklaracja zawiera zbiór zasad do stosowania przy tworzeniu i realizacji polityki ochrony środowiska, z odwołaniem się do 17 celów zrównoważonego rozwoju we wspomnianym wcześniej dokumencie ONZ Agenda 2030. W dokumencie końcowym konferencji sformułowano również 8 strategicznych kierunków rozwoju polityki ochrony środowiska dotyczących kolejno: wód, przestrzeni, lasów, gruntów rolnych i gleb, powietrza atmosferycznego, użytkowania zasobów, w tym różnorodności biologicznej. Kierunki te wymagają rozwinięcia w kompleksowy i strategiczny program ochrony środowiska. W Deklaracji pokazano punkt wyjścia do poprawy systemu ochrony środowiska w Polsce w XXI wieku w postaci 5 ważnych inicjatyw, gdzie wyeksponowano m.in.: konieczność integracji działań Państwa, w tym integracji międzyresortowej, przywrócenie/wzmocnienie mechanizmów kontroli społecznej, przywrócenie działań związanych z budowaniem znaczenia i marki polskich obszarów chronionych jako stymulatorów rozwoju regionów oraz przygotowanie długoterminowej strategii niskoemisyjnego rozwoju Polski do 2050 roku.

Prof. dr hab. Zbigniew M. Karaczun, dr hab. Barbara Żarska, Katedra Ochrony Środowiska i Dendrologii, Instytut Nauk Ogrodniczych SGGW

Najzdolniejsi Młodzi Naukowcy

Dwoje młodych naukowców ze Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie zdobyło tytuł Najzdolniejszego Młodego Naukowca 2020.

Fundacja na rzecz Nauki Polskiej wyłoniła 100 najzdolniejszych młodych naukowców w Polsce. Są to laureaci konkursu w programie START, w którym fundacja co roku nagradza wybitnych przedstawicieli młodego pokolenia badaczy. Laureatami z SGGW zostali: Marcin Gradowski (bioinformatyka) oraz Katarzyna Ratajczak (biologia medyczna).

Marcin Gradowski ukończył studia magisterskie na kierunku biologia w dziedzinie bioinformatyki, która jest jego pasją. Zajmuje się bioinformatycznym poszukiwaniem nowych rodzin białek – głównie kinaz białkowych, które są bardzo ważnymi enzymami, sterującymi szlakami sygnałowymi w komórce. W swojej pracy wykorzystuje niestandardowe podejścia bioinformatyczne, które wraz z wiedzą na dany temat pozwalają mu zauważyć podobieństwo ewolucyjne białek na granicy wykrywalności. Dzięki temu jest w stanie znaleźć nowe rodziny białek, co czyni jego pracę unikalną. Cel, jaki sobie postawił to odkrywanie nowych ścieżek sygnałowych i mechanizmów

enzymatycznych, które mogą przyczynić się do lepszego zrozumienia biologii organizmów żywych. Te odkrycia z kolei mogą umożliwić opracowanie nowych metod leczenia chorób i zapobiegania ich skutkom.

Badania w pracy doktorskiej Katarzyny Ratajczak dotyczą tworzenia fluorescencyjnych systemów czujnikowych opartych o nukleotydowe sondy typu „sygnałozator molekularny” (molecular beacon, MB) i sondy aptamerowe. Wykorzystuje w nich spektroskopię fluorescencyjną oraz zjawisko transferu energii rezonansu fluorescencji (FRET). Dzięki wprowadzeniu sond za pomocą tlenku grafenu lub liposomów do komórek, możliwe było wykrycie mRNA surwiwiny i monitorowanie zmian stężenia adenozyno-5'-trifosforanu (ATP) pod wpływem oligomycyny w komórkach nowotworowych jelita grubego SW480, a także rozróżnienie prawidłowych komórek okrężnicy o morfologii nabłonkowej CCD 841 CoN od komórek nowotworowych. Ze względu na dużą czułość i szybką odpowiedź stosowanej metody, może być ona alternatywą dla obecnie stosowanych metod biologii molekularnej w diagnostyce i terapii chorób nowotworowych, dlatego pragnie je dalej rozwijać.

Biuro Promocji SGGW

Doktorant SGGW otrzymał nagrodę za najlepszą pracę magisterską

Radosław Łażny – doktorant Szkoły Doktorskiej SGGW w Katedrze Roślin Warzywnych i Leczniczych Instytutu Nauk Ogrodniczych SGGW otrzymał nagrodę Polskiego Towarzystwa Nauk Ogrodniczych za najlepszą pracę magisterską z zakresu ogrodnictwa. Nagrodzona praca nosi tytuł „Wartość prozdrowotna owoców roślin sadowniczych o niewielkim udziale w strukturze upraw lub mniej znanych”.

Radosław Łażny jest absolwentem Wydziału Ogrodnictwa, Biotechnologii i Architektury Krajobrazu, obecnie Wydział Ogrodnictwa i Biotechnologii SGGW. Naukowo zajmuje się badaniami nad wpływem biodegradowalnego podłoża oraz doświetlaniem asymilacyjnym LED w uprawach hydroponicznych ogórka. Zajmuje się uprawami bezglebowymi, a w szczególności uprawą ogórków.

Biuro Promocji SGGW

Sonata 15: Badania nad biologią nowotworów

Dr Paulina Kucharzewska-Siembieda z Samodzielnej Pracowni Biologii Nowotworu Instytutu Biologii SGGW otrzymała prestiżowy grant. Wiedza uzyskana w czasie realizacji tego projektu nie tylko przyczyni się do głębszego zrozumienia biologii nowotworów, ale także w przyszłości może doprowadzić do opracowania skuteczniejszych terapii przeciwnowotworowych.

Jak pisze dr P. Kucharzewska-Siembieda: *W badaniach, na które otrzymaliśmy finansowanie w ramach konkursu Sonata 15, planujemy skoncentrować się na ferroptozie i jej roli w rozwoju nowotworu. Ferroptoza jest śmiercią komórki wywołaną przez nadmierne utlenienie lipidów błony komórkowej w procesie zależnym od żelaza na skutek stresu oksydacyjnego. Rola ferroptozy w rozwoju nowotworów pozostaje niejasna. Ferroptoza przyczynia się do zahamowania wzrostu nowotworów, i co ciekawe, inwazyjne komórki nowotworowe, macierzyste komórki nowotworowe i komórki nowotworowe odporne na chemioterapię wykazują szczególną podatność na ferroptozę. Tym samym, indukcja ferroptozy w nowotworach wydaje się interesującą strategią terapii przeciwnowotworowych. Z drugiej jednak strony komórki nowotworowe, które umierają wskutek ferroptozy, wydzielają do przestrzeni zewnątrzkomórkowej liczne cząsteczki, które mogą potencjalnie wykazywać działanie promujące rozwój nowotworu poprzez modulację komórek układu immunologicznego, indukowanie angiogenezy, a także aktywację komórek nowotworowych. Podejrzewamy zatem, że ferroptoza indukowana, np. w wyniku terapii antynowotworowych, może wspierać rozwój nowotworów i przyczyniać się do wznowy nowotworowej poprzez modyfikację mikrośrodowiska guza. Ponadto uważamy, że niedotlenienie guza może odgrywać istotną rolę w tym zjawisku. Dlatego też konieczne jest zbadanie wpływu ferroptotycznych komórek nowotworowych na mikrośrodowisko guza oraz zidentyfikowanie molekularnych mechanizmów tych interakcji. W naszym projekcie wykonamy szereg doświadczeń z użyciem zarówno hodowli komórkowych in vitro, jak i modeli zwierzęcych, które będą miały na celu weryfikację naszej hipotezy.*

fot. archiwum SGGW

Ferroptoza przyczynia się do zahamowania wzrostu nowotworów, i co ciekawe, inwazyjne komórki nowotworowe, macierzyste komórki nowotworowe i komórki nowotworowe odporne na chemioterapię wykazują szczególną podatność na ferroptozę.

Mgr Piotr Jarmoszko laureatem prestiżowego konkursu

Absolwent Wydziału Nauk Ekonomicznych SGGW zajął drugie miejsce w tegorocznej edycji Konkursu o Nagrodę Rady do spraw Przedsiębiorczości przy Prezydencie RP za najlepszą pracę magisterską z zakresu uwarunkowań przedsiębiorczości w Polsce.

Celem konkursu organizowanego przez Kancelarię Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej jest zainteresowanie studentów rozwojem polskiej nauki w obszarze przedsiębiorczości.

Do konkursu można było zgłaszać prace magisterskie obronione w terminie między 1 stycznia 2015 roku a 31 stycznia 2020 roku. Zwycięzcy otrzymali nagrody pieniężne.

Promotorem wyróżnionej pracy jest dr hab. Mariusz Maciejczak z Katedry Ekonomiki i Organizacji Przedsiębiorstw Instytutu Ekonomii i Finansów SGGW.

Pan Piotr Jarmoszko tak pisze o swojej pracy:

W pracy magisterskiej analizowałem wpływ szeroko pojętego kapitału społecznego na przedsiębiorczość osób młodych. Wychodząc z definicji kapitału społecznego, który w ekonomii jest określany jako wartość oparta na wzajemnych relacjach społecznych oraz zaufaniu pomiędzy jednostkami (osobami, firmami, instytucjami), pokazałem jego wpływ na przedsiębiorczość swoich rówieśników.

Badania potwierdzają, że młody człowiek pochodzący z domu, w którym rodzice prowadzą działalność gospodarczą, wyróżnia się na tle innych rówieśników rozumieniem przedsiębiorczości i docenianiem jej roli w rozwoju nie tylko własnym, ale i społeczno-gospodarczym. Poprawne postawy ekonomiczne, wyniesione z przedsiębiorczego domu, ułatwiają młodemu pokoleniu odnalezienie się w otaczającym świecie. Jak wynika z badań, młodzi biznesmeni deklarują członkostwo w organizacjach społecznych, a także doświadczenia pracy wolontariackiej lub w rodzinnej działalności gospodarczej. Są to czynniki świadczące o kapitale społecznym, który przekłada się na zachowania przedsiębiorcze i rozwój jednostek.

Źródłem cech przedsiębiorczych u młodych ludzi, może być wcześniej wspomniana rodzina i wychowanie, ale także zdobyta edukacja w połączeniu z siecią kontaktów. Kapitał społeczny bez wątpienia pomaga nowej firmie, pozwalając na przykład na szybkie rozreklamowanie działalności gospodarczej lub zdobycie wartościowych porad od bardziej doświadczonego przedsiębiorcy. W mojej ocenie, młody biznesmen bez kapitału społecznego będzie miał trudniejsze zadanie w budowaniu własnej

fot. archiwum SGGW

firmy, a na pewno nie skorzysta z możliwości szybszego rozwoju, jaki mógłby uzyskać dzięki szerokiej sieci kontaktów.

Podsumowując należy pamiętać, że obecne młode pokolenie, którego reprezentantem sam także jestem, jest bardziej wrażliwe na pojęcie własności. [...] Postawy przedsiębiorcze młodego pokolenia i ich kapitał społeczny będą dalej procentować, zmieniając normy społeczne naszego społeczeństwa, napędzając gospodarkę i dając nadzieję na dalszą poprawę jakości życia w Polsce.

Stypendystka MNiSW

Olga Witkowska-Piłaszewicz z Katedry Patologii i Diagnostyki Weterynaryjnej Instytutu Medycyny Weterynaryjnej SGGW znalazła się wśród 200 młodych naukowców, którzy otrzymają stypendium Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego.

Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego wybrał stypendystów spośród 1793 wnioskodawców. Stypendium może być przyznane młodym naukowcom, którzy w dniu podjęcia decyzji o jego przyznaniu, tj. 15 czerwca 2020 r., posiadali status młodego naukowca.

Olga Witkowska-Piłaszewicz już w czasie studiów otrzymywała liczne wyróżnienia w tym 3-krotnie Stypendium Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego za wybitne osiągnięcia.

Autorka wielu publikacji w prestiżowych zagranicznych czasopiśmie. W 2019 r. uzyskała stypendium wyjazdowe do wiodącego ośrodka naukowego zajmującego się końmi wyścigowymi Gluck Equine Research Centre na Uniwersytecie w Kentucky w USA. Ponadto odbyła staż na Uniwersytecie w Genewie w Szwajcarii.

Wygłaszała referaty na wielu konferencjach zarówno krajowych, jak i zagranicznych (Australia, Szwajcaria, Węgry, Austria, Niemcy, Czechy, Dania). W czerwcu 2019 r. została zaproszona, jako jedna z 5 doktorantów z całego świata na konferencję 19th International Symposium of World Association of Veterinary Laboratory Diagnostics w celu wygłoszenia referatu dotyczącego badań prowadzonych we współpracy z University of Kentucky.

W swojej pracy badawczej zajmuje się immunologią wysiłku koni, ze szczególnym uwzględnieniem koni arabskich trenowanych do rajdów długodystansowych i wyścigów. Po ukończeniu 1. roku studiów doktoranckich otrzymała grant z Narodowego Centrum

fot. archiwum SGGW

Nauki „Preludium”, w ramach którego prowadzi badania nad wpływem substancji dopingujących na układ immunologiczny, ze względu na ich rozpowszechnienie w sporcie zarówno u koni, jak i u ludzi.

Poza pracą naukową zajmuje się także popularyzacją nauki. Jest zaangażowana w działalność Koła Naukowego Medyków Weterynaryjnych, pełniąc funkcję prezesa przez dwie kadencje. Praca w Kole Naukowym oraz krajowa i międzynarodowa współpraca z organizacjami naukowymi studentów zaowocowała organizacją Międzynarodowych Konferencji Naukowych Studentów Weterynarii „Non sibi sed omnibus – Nie dla siebie, ale dla wszystkich”. Ponadto jest członkiem wielu towarzystw naukowych w tym – Polskiego Towarzystwa Nauk Weterynaryjnych oraz Polskiego Towarzystwa Hippiatrycznego. Za osiągnięcia organizacyjne w 2018 r. otrzymała wyróżnienie Rektora Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie.

Biuro Promocji SGGW

Dr hab. Urszula Zajączkowska nominowana do Nagrody Gombrowicza

Książka eseistyczna „Patyki, badyle” dr hab. Urszuli Zajączkowskiej z Samodzielnego Zakładu Botaniki Leśnej SGGW znalazła się w gronie pięciu tytułów nominowanych do tegorocznej edycji Nagrody Literackiej im. Witolda Gombrowicza.

Nominowane tytuły zostały wybrane spośród stu pięciu zgłoszonych do konkursu książek. Laureata piątej edycji Nagrody przyznawanej przez Prezydenta Radomia, której współorganizatorem jest Muzeum Witolda Gombrowicza, poznamy

we wrześniu. Wydarzeniu patronuje Rita Gombrowicz, żona pisarza. To kolejne już wyróżnienie dla zbioru „Patyki, badyle” dr hab. Urszuli Zajączkowskiej. W ubiegłym roku książka otrzymała nominację do Paszportu „Polityki” i Nagrody Literackiej Gdynia. Recenzenci podkreślają, że „Patyki, badyle” to relacja badaczki samotnie podążającej ścieżkami natury. „To pogranicze fizyki Newtona i poetyki, to matematyka i filozofia, a przede wszystkim szczerą czułość dla żyjących zielonych istot”.

Biuro Promocji SGGW

